

октобар, новембар, децембар 2023.

БОЖЈА МИСИЈА – МОЈА МИСИЈА

1. Божја мисија за нас – 1. део	5
2. Божја мисија за нас – 2. део	13
3. Божји позив у мисију	21
4. Обављање Божје мисије.....	29
5. Изговори за избегавање мисије.....	37
6. Мотивација и припрема за мисију.....	45
7. Мисија за мог ближњег.....	53
8. Мисија за оне којима је потребна помоћ.....	61
9. Мисија за моћне	69
10. Мисија за недосегнуте – 1. део.....	77
11. Мисија за недосегнуте – 2. део.....	85
12. Јестира и Мардохеј.....	93
13. Завршетак Божје мисије.....	101

БОЖЈА МИСИЈА – МОЈА МИСИЈА

Аутори: Директори Центра за глобалну мисију

Број 4/2023.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одјовара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2.350

За интерну употребу

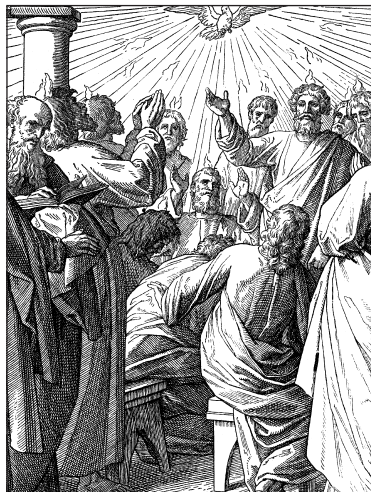
Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2023] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Пре много година, један од наших адвентистичких часописа објавио је параболу о страшној мочвари. Док су људи пролазили стазом која је водила преко ње, често би се оклизнули и пали у њене опасне воде. Њихови самртни крици одјекивали су обличјим селом. Било је заиста страшно.

Зато су сељани одржали веће. У ствари, одржали су многа сеоска већа. Представљене су разне теорије и радови у којима се анализирао узрок проблема, а понекад су чак и предлагана решења. Али никада ништа није урађено, осим што се наставило са састанцима и разговорима. Дискусије су се наставиле годинама. Људи су писали дисертације на ту тему. Довођени су гостујући предавачи. Одржаване су дворишне продаје како би се прикупио новац, и обезбедили оброци онима који су жртвовали толико сати седећи на тим састанцима. На крају је прикупљен и новац за изградњу звучно изоловане собе за састанке, како крици изгубљених и умирућих не би реметили текуће дискусије. Али нико није учинио ништа да би помогао онима који су били у невољи. И нико није урадио ништа како би спречио да се још више људи изгуби у мочвари. Само су причали.

Ни црква у целини ни ваш разред суботне школе сигурно не би желели да буду попут људи у том селу. Ми волимо то време које проводимо заједно у молитви, размишљању, сведочењу и разговорима. Ипак, чезнемо да идемо и корак даље од тога, и да заиста учинимо нешто за људе који нас окружују. Желимо да унесемо промену унутар наших заједница и широм света. Желимо да се дело заврши, и да се Исус врати.

Поука за ово тромесечје осмишљена је тако да усмери нашу пажњу на потребу да изађемо и урадимо нешто. Проучићемо многе чудесне библијске приче. Читаћемо о узбудљивим искуствима. Сазнаћемо нешто о ресурсима који нам стоје на располагању, и који нам могу помоћи да допремо до наших ближњих (нарочито оних који немају хришћанско залеђе). Али то ће бити само илустрације које треба да нас мотивишу. Прави фокус, срж сваке поуке је оно чиме ћемо

се бавити сваког четвртка у овом тромесечју – изазов да изађемо и заиста нешто урадимо.

Ми ћемо изнети теолошке увиде и дати вам идеје и алате које можете да користите у раду. А сваког четвртка део лекције односиће се на пажљиво осмишљене изазове који ће с временом бити све захтевнији. Почећемо са оним што је лако. Али, како тромесечје буде одмицало, ти изазови ће постајати незнатно (и не баш незнатно) тежи. Циљ је да свако од нас прихвати изазов, да се моли за вођство Светог Духа, да примени оно што смо проучавали, а затим да неколико минута наредне седмице проведе у разговору о томе како је све прошло. То не треба да буде време за хвалисање, већ за разговор о томе шта је испало добро, а шта није. Док будемо делили искуства, група ће долазити на нове идеје. Молитвене листе ће се продужавати (личне и заједничке).

На крају, жеља нам је да ово тромесечје остане упамћено не по неким незаборавним мислима, занимљивим причама и дубоким теолошким концептима. Може бити и тога – и то много. Али наша првенствена жеља је да на ово тромесечје сви можемо да се осврнемо, као на време када се Свети Дух удружио с нашим скромним напорима и чинио мисионска чуда у част и на славу Божјег имена.

Генерална конференција је Центре за глобалну мисију први пут основала 1980. године. Они делују под управом Канцеларије за адвентистичку мисију при Генералној конференцији. Тренутно постоји шест таквих центара. Њихова сврха је да помогну цркви да ефикасније оснива нове групе верника међу главним нехришћанским популацијама у свету.

У време писања ове поуке, директори тих центара (Петрас Бахадур, Ричард Елофер, Клебер Гонсалвес, Клифмонд Шамирудин, Даг Вен, Еми Витсет), уз помоћ Гарија Крауса (директора Адвентистичке мисије), Хомера Трекартина (пензионисаног директора Центра глобалне мисије) и Џефа Скоинса (директора за планирање Глобалне мисије), заједно су радили на њеном уобличењу. За више информација, молимо вас да посетите интернет страницу www.GlobalMissionCenters.org.

БОЖЈА МИСИЈА ЗА НАС – 1. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 3,9-15; 1. Мојсијева 28,15; 2. Мојсијева 29,43.45; Матеј 1,18-23; Јован 1,14-18; Јован 3,16; Јован 14,1-3.

Текст за памћење: „А Господ Бог викну Адама и рече му: гдје си?“ (1. Мојсијева 3,9).

Мисија своје порекло и сврху налази само у Богу. Та мисија није започела позивањем Аврама (1. Мојсијева 12,1-4) нити изласком из Египта (2. Мојсијева 12,31-42). Није започела чак ни са Исусом Христом на земљи (Матеј 1,18-25) нити са Павловим мисионарским путовањима (Дела 13,4-14,26). Ту мисију је започео сам Бог, када је створио васиону а касније и људски род (1. Мојсијева 1,26.27).

У Светом писму видимо Бога који драговољно пружа руку и жели да буде са својом децом. Он од почетка успоставља везу са Адамом и Евом. Чак и након појаве греха, Он наставља своју мисију, али овог пута то је мисија да поново успостави свој однос са човечанством. На крају, Божја мисија ће бити остварена (Откривење 21-22), због чега би требало да будемо високо мотивисани да узмемо учешћа у делу проповедања вечног еванђеља свету (Откривење 14,6.7).

Према томе, основа сваког мисионског подухвата мора бити усредсређена на однос са Створитељем и на правилно разумевање Његове мисионарске природе и карактера. Али да бисмо схватили Божју мисију, најпре је неопходно да боље разумемо Бога мисије.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 7. октобар.

БОГ КОЈИ ПРУЖА РУКУ ПРЕМА НАМА

Бог нас је створио према свом лику. Дао нам је савршен свет, и Његова намера била је да живимо у савршеној вези с Њим, у једном односу утемељеном на Његовој најдрагоценијој особини – љубави. Али да би та љубав била стварна, Бог нам је дао још један драгоцени дар, слободну вољу – слободу да бирамо пут којим ћемо ићи. Наравно, Бог је Адаму и Еви дао јасна упутства о опасности и смртоносним последицама непослушности (1. Мојсијева 2,16.17). Међутим, сото-на је на превару убедио Еву да може да једе плод са дрвета познања добра и зла без икаквих негативних последица. Тврдио је да ће они, напротив, постати „као богови и знати што је добро што ли зло“ (1. Мојсијева 3,5). Нажалост, Ева је одлучила да једе тај плод, а дала га је и Адаму који је донео исту одлуку. Савршено дело стварања било је, на тај начин, умрљано грехом.

Тај тренутак је променио првобитни Божји план и намере за новостворену планету Земљу. Мисија спасења, која је била осмишљена „прије постања свијета“ (Ефесцима 1,4), сада је морала да се примени.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 3,9-15. Које су биле прве Божје речи упућене Адаму након што су он и Ева пали, и зашто је та изјава, у теолошком смислу, тако значајна чак и данас?

Наравно, Бог је тачно знао где се они налазе. Требало је заправо да Адам и Ева, који су били савладани страхом, увиде шта се дешава. Такође је требало и да се суоче са Богом, како би могли да сагледају страшне последице свог греха. А требало је исто тако да савладају и сотону. Из тог разлога, Бог је одмах почео да им излаже своју мисију – план спасења (видети 1. Мојсијева 3,14.15), једину наду да ће успети да „свијет помири са собом“ (2. Коринћанима 5,19).

Међутим, треба обратити посебну пажњу на чињеницу да је, пре суочавања и обећања о помирењу, Бог дошао да потражи палог човека. Упркос наизглед безнадежној ситуацији, питањем које поставља Адаму Бог у суштини отвара две битне теме – о нашем палом стању и Његовој мисионарској природи. Ми смо изгубљени и очајнички нам је потребно спасење. Али Он је тај који нас проналази, чврсто решен да нас спасе и да буде са нама.

Кроз читаву историју, Бог стално поставља питање: „Где си ти?“ Шта то значи за вас кад је реч о вашем личном искуству, и какав одговор Му дајете?

БОГ КОЈИ ЧЕЗНЕ ДА БУДЕ С НАМА

Прочитајте следеће стихове: 1. Мојсијева 17,7; 1. Мојсијева 26,3; и 1. Мојсијева 28,15. Шта се, према тим стиховима, налази у самом фокусу Божјег обећања Авраму и његовом потомству?

У старозаветном наративу, Бог наставља да поступа сагласно својој мисионарској природи, у намери да оствари своје планове. На пример, становници Вавилона су након потопа одлучили да се окупе на једном месту како би сазидали град са кулом која ће сезати до небеса. Бог је интервенисао тако што им је побркао језик са циљем да их расеје по свету (1. Мојсијева 11,1-9). Затим је проширио своју мисију, позивајући Аврама (који је касније постао Авраам) да буде канал за изливање Његових благослова по целом свету (1. Мојсијева 12,1-3). Бог је Авраму и његовом потомству дао многа обећања, али једно се посебно истиче. Он им више пута у суштини каже: „Ја ћу бити (ваш) Бог“; „Ја ћу бити с вама“; „Ја сам с тобом“ (видети: 1. Мојсијева 17,7.8; 1. Мојсијева 26,3; 1. Мојсијева 28,15).

Како историја тече даље, Јосиф завршава у Египту, али као инструмент спасења свог народа. Библија потврђује да на сваком кораку Јосифовог искуства, чак и у најтежим тренуцима његовог живота, „Господ бјеше с њим“ (1. Мојсијева 39,2.21.23). Генерацијама касније, ради испуњења своје мисије, Бог је фараону послао Мојсија, као ослободиоца свог народа из египатског ропства. Приликом Мојсијевог „позивања у службу“ Бог му је рекао: „Ја ћу бити с тобом“ (2. Мојсијева 3,12). С времена на време, Јахве је потврђивао своју дубоку жељу да буде са својим народом.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 29,43.45. Која је била једна од главних намена старозаветног светилишта? Бог је одлучио да буде са својом децом на другачији начин. Потврдио је своју жељу да борави међу децом Израеловом, када је Мојсију дао налог да изгради шатор и успостави веома промишљен и сврсисходан систем, који је требало да упућује на врхунски инструмент Његове мисије – Исуса Христа. „Жртвени приноси и свештенство у јеврејском систему установљени су с намером да представљају Христову смрт и Његово посредничко дело. Све те церемоније нису имале никаквог другог смисла нити значаја, осим да упућују на Христа.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Herald of the Sabbath*, December 17, 1872.

На које начине ви доживљавате Божје присуство у свом животу?

БОГ КОЈИ ЈЕ ПОСТАО ЈЕДНО С НАМА

Стари завет говори о томе како је Створитељ почео да спроводи свој план преко једног народа који је требало да представља Његову природу и Његове намере пред светом. А све што је Бог чинио било је у складу с Његовом мисионском стратегијом. Преко пророка Исаије, Он каже: „...Јер сам ја Бог, и нема другога Бога, и нико није као ја, који од почетка јављам крај..., који кажем: намјера моја стоји и учинићу све што ми је воља“ (Исаија 46,9.10). У Новом завету, с друге стране, Божја жеља да буде са људима поприма једну нову димензију. Христовим утеловљењем, оно што је било само обећање из Едемског врта (1. Мојсијева 3,15) постало је стварност.

Прочитајте наратив о најави Исусовог рођења у тексту Матеј 1,18-23. Које нам кључне појединости о Богу тај извештај открива?

„С нама Бог.“ Емануило. Бог је боравио међу својим народом унутар светилишта, а сада је боравио с њима путем физичког присуства Исуса из Назарета. Заиста, са Исусовим рођењем, Бог је на конкретан начин представио своју непролазну жељу да буде са нама, тако што ће делити нашу природу и мисију – Божји Син је био потпуно човек и потпуно Бог – и Он је тај који је потврдио: „Ја сам пут и истина и живот; нико неће доћи к оцу до кроза ме“ (Јован 14,6).

Прочитајте текст Јован 1,14-18. Шта можете да сазнате о Божјој мисији за нас на основу Христовог утеловљења?

Бог је кренуо даље са својом мисијом, и онда је, преко Исуса Христа, био присутан у телу међу својом децом. „Јединородни Син, који је дошао од Оца, пун благодати и истине“ (Јован 1,14, парафразирано), испунио је старозаветна пророчанства и, по божанском плану, постао једно са нама, Бог у људском телу. Тако је Бог мисије наставио да остварује свој циљ.

Размислите шта значи то што је Божја љубав према нама толика да је био спреман да дође к нама преузевши нашу природу. Како треба да одговоримо на ту љубав, имајући посебно у виду мисију према другима?

БОГ КОЈИ ОСТАЈЕ СА НАМА

Исусов живот и служба били су Божје коначно откривење. За нешто више од три године Бог је успео да нам открије више о себи и својој мисији него кроз све што је другим путем чинио у претходним генерацијама. Христос је био савршена „слика невидљивог Бога“, Онај у кога је требало да се „настани сва пунина,... створивши мир његовом крвљу на крсту“ (Колошанима 1,15.19.20, Чарнић). Преко Христа је Божја мисионарска природа у потпуности обзнањена. Сам Исус је открио своју мисију, рекавши: „Син човјечји /је/ дошао да нађе и спасе што је изгубљено“ (Лука 19,10).

Прочитајте стих Јован 3,16 и добро размислите о њему. Како се узајамна повезаност Божје љубави и Његове мисије огледа у том стиху?

Касније у Исусовој служби, пред последњу седмицу Његовог живота, одлучивала се коначна судбина човечанства. Догађаји који су се одиграли тих дана повезали су очекивања из прошлости са надом у будућност. Током прославе Пасхе – која је указивала на слободу од египатског угњетавања – Исус Христос, утеловљени Бог, положио је свој живот да би нас избавио из ропства греху. У вези с тим, апостол Павле пише: „Јер онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему“ (2. Коринћанима 5,21).

Прочитајте текст Матеј 28,18-20. Које обећање налазимо у Великом налогу? Како нам то пружа сигурност кад се укључимо у Божју мисију?

Христова смрт је била део процеса помирења, а не његов крај. Својим васкрсењем, Исус је победио смрт и дата Му је „свака власт на небу и на земљи“ (Матеј 28,18). На основу те чињенице, Он је свим својим следбеницима дао налог да стварају ученике широм света, уз величанствено обећање: „Ја сам с вама у све дане до свршетка вијека“ (Матеј 28,20, италики додат).

Запажате ли на које начине се Исусово обећање да ће бити „с вама у све дане“ испуњава у вашем животу када се ангажујете у мисији?

БОГ КОЈИ ЋЕ СЕ ВРАТИТИ ПО НАС

Прочитајте текст Јован 14,1-3. Како је он повезан са поруком за последње време, коју налазимо у Светом писму?

У једном од најдрагоценијих обећања која је Христос, као блажену наду, дао током своје овоземаљске службе, поново се огледа Створитељева жеља да буде с нама заувек. Исус потврђује: „Опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете гдје сам ја“ (Јован 14,3, италики додат).

Према апостолу Јовану, то обећање ће на крају постати реалност. „И чух глас велики с неба гдје говори: ево скиније Божије међу људима, и живљеће с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима Бог њихов“ (Откривење 21,3).

„Дело откупљења биће довршено. На месту на коме је грех обиловао, Божја милост се још више умножила. Сама Земља, то поље за које сотона каже да припада њему, не само да ће бити избављена, већ ће бити и узвишена... Овде, где је Божји Син пребивао у људској природи, где је Цар славе живео, патио и умро – овде ће, када Он све буде учинио новим, Божја скинија бити са људима... И кроз бескрајне векове, док буду ходали у светлости самога Бога, спасени ће Га хвалити за Његов неизрециви Дар – Емануила, који је 'с нама Бог.'“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 26 (оригинал).

Ту налазимо најлепшу слику искупљења. Бог мисије коначно ће остварити своју жељу да заувек буде са својом децом. Каква је огромна привилегија бити део те стварности!

Седмични изазови. Током овог тромесечја бићете позивани да се свесно ангажујете у Божјој мисији. То ће бити прилика да у свом животу посматрате и доживите Бога мисије на делу. Искористите те тренутке за лично размишљање и будите спремни да оно што сте научили поделите са својим разредом сваке седмице. Осим тога, „Додатни изазови“ ће вас охрабрити да повећате своје учешће у Божјој мисији.

Изазов: Молите се сваког дана током следеће седмице да вам Бог отвори срце за то да будете део Његове мисије.

Додатни изазов: Сазнајте име неке особе с којом се повремено срећете, али се још увек не познајете – неког суседа, колегу, продавца, возача аутобуса, домара, итд. Почните свакодневно да се молите за ту особу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„План за наше спасење није био нека накнадна мисао, план начињен после Адамовог пада. Он је био откривење 'тајне која је била сакривена од постања света' (Римљанима 16,25). Он је Откривење начела која су од вечности била темељ Божјег престола. Бог и Христос од самог почетка знали су за сотонин отпад и човеков пад изазван деловањем преварне силе отпадника. Бог није узрочник постојања греха, али је унапред видео његово постојање и створио средство којим ће се супротставити овој страшној могућности. Његова љубав према свету била је тако велика да се заветовао да ће дати свога Јединородног Сина 'да ниједан који Га верује не погине него да има живот вечни' (Јован 3,16).“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 22 (оригинал).

„Христос није рекао својим ученицима да ће њихово дело бити лако... Међутим, неће бити остављени да се боре сами. Уверавао их је да ће бити с њима; и ако вером буду ишли напред, корачаће под заштитом Свемогућега... Све док буду слушали Његову реч, све док буду радили заједно с Њим, неће доживети неуспех. Идите свим народима, заповедио им је. Идите све до најудаљенијег краја настањеног света и будите сигурни да ћу чак и тамо бити са вама. Радите са вером и поверењем, јер никада неће доћи време мога одрицања од вас. Бићу увек са вама, помагаћу вам да обавите своју дужност, водићу вас, тешићу вас, посвећиваћу вас, крепићу вас, чинићу вас успешним, док будете изговарали речи које ће усмеравати пажњу људи према Небу.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 29 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите шта значи то што Божје прве речи палом човеку нису биле: „Шта си то урадио?“ Или: „Зашто ме ниси послушао?“ Уместо тога, Његове прве речи биле су: „Где си?“ Какву утеху би та чињеница требало да нам пружи кад је реч о Божјој намери према нама и нашим најмилијима?
2. Размислите шта значи то што је сам Бог, у личности Исуса Христа, дошао на овај свет да би нас спасао. Христос на крсту био је врхунски израз Бога као Бога мисије. Шта нам то говори о Његовом карактеру?
3. Ова мисија припада Богу. Из тог разлога, Он ће опремити и оснажити људе за тај задатак. Када у светлу те чињенице сагледате изазове евангелизирања целог света, како вам то помаже да се изборите са осећајем неадекватности и страха?

БОЖЈА МИСИЈА ЗА НАС – 2. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 20,21.22; Матеј 28,16-20; Откривење 14,6.7; 5. Мојсијева 7,6.11.12; Откривење 7,9.10.

Текст за памћење: „Идите дакле и научите све народе крстећи их ва име оца и сина и светога Духа“ (Матеј 28,19).

Тема о Богу као Богу мисије провлачи се кроз цело Свето писмо. То је повезујућа нит људске историје, која открива сврху Божјег стварања. Штавише, она обједињује божанско откривење чији је главни фокус обнављање Божјег лика у Његовој палој деци (упоредити са Колошанима 3,9.10; 1. Јованова 3,2).

Божја мисија такође служи као позадина у односу на коју треба да сагледавамо и разумемо Божју Реч. Када читамо Библију, спознајемо Бога који нам својевољно пружа руку. Упркос раздвајању које је проузроковано грехом (Исаија 59,2), Бог путем своје мисије наставља да обнавља нарушени однос са човечанством до славног тренутка када ће Он све изнова створити (видети Откривење 21,5).

У међувремену, Бог је одлучио да нам се открије на начин који нам омогућава да разумемо Његову природу и сврху, и да, поврх свега, остваримо праву и трајну везу са Њим. Другим речима, имамо прилику не само да Га упознамо, већ и да говоримо другима о свом искуству с Њим и с Његовом спасоносном љубављу.

Дакле, у Светом писму Бог нам даје основне елементе онога што чини суштину Његове мисије.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 14. октобар.

ТРОЈЕДАН БОГ – ПОРЕКЛО МИСИЈЕ

Божја мисија представљена у Светом писму на свом челу и у средишту има Исуса Христа, као једини пут до спасења. Сам Христос је изјавио: „Ја сам пут и истина и живот; нико неће доћи к оцу до кроза ме“ (Јован 14,6). Али Он нам такође помаже и да разумемо суштинску важност коју троједан Бог има за Његову мисију.

Све што је Христос чинио било је за или од Његовог Небеског Оца (видети Јован 4,34; Јован 5,30; Јован 12,45). Међутим, морамо увек имати на уму да Исусова мисија није почела онда када је дошао на овај свет. Он је њу примио од Оца још пре стварања нашег света (упоредити са Ефесцима 1,4; 1. Петрова 1,20).

Дакле, Бог је планирао свој долазак међу људе чак и пре него што је поставио темеље наше планете, и својевољно је ушао у историју човечанства како би постигао тај циљ.

Син је створио овај свет (Јован 1,3), а „кад се наврши вријеме“ (Галатима 4,4), Бог је показао своју љубав пославши Сина овде (Јован 3,16, 17). Син је дошао, умро на крсту и победио смрт. Затим, послат од Оца, Дух је дошао овде (Јован 14,26; Јован 16,7), осведочио свет (Јован 16,8-11), а данас наставља мисију Оца и Сина оснаживањем и слањем Божјег народа у мисију (Јован 14,26; Јован 16,13.14).

Прочитајте текст Јован 20,21.22. Како би разумевање да она има своје порекло у Оцу, Сину и Светом Духу требало да обликује нашу мисију?

Мада се реч „тројство“ не налази у Библији, постоје бројни докази повезани са мисијом који укључују све три Личности Божанства. На пример, Христос се после васкрсења јавио својим ученицима и обећао им: „Ја ћу послати *обећање оца својега* на вас; а ви сједите у граду Јерусалимскоме док се не обучете у силу с висине“ (Лука 24,49, италијански додат). Ту видимо стварност мисије Божанства изражену у једној реченици: обећање Оца, уверење Сина да ће се обећање испунити, и само обећање – долазак Светог Духа (видети: Лука 3,16; Дела 1,4.5.8).

Из тога сазнајемо да ова мисија заправо није наша. Она припада троједном Богу. Као таква, она сигурно неће пропасти.

Отац, Син и Свети Дух – сви заједно су укључени у дело спасавања душа. Зашто би ту мисао требало да сматрамо изузетно утешном?

СТВАРАЊЕ УЧЕНИКА – ФОКУС МИСИЈЕ

Прочитајте текст Матеј 28,16-20. Које елементе учеништва можете препознати у том пасусу?

У тексту Матеј 28,16-20 објављено је библијско послане, познато као Велики налог (Матеј 28,18-20), којим Исус упућује своје следбенике да изађу и стварају ученике, поучавајући их вери и уводећи их у заједништво (видети такође: Марко 16,15,16; Лука 24,44-49; Јован 20,21-23; Дела 1,8).

Основне компоненте текста Матеј 28,16-20 могу се сагледати са четири једноставна аспекта: (1) Исус заповеда својим ученицима да иду у Галилеју да би се срели с Њим (Матеј 28,16,17), (2) Исус долази к њима, објављујући свој ауторитет и суверенитет (Матеј 28,18), (3) Исус затим поверава својим ученицима одређени задатак – наиме, да стварају ученике (Матеј 28,19,20); и коначно, (4) Исус обећава да ће бити са својим ученицима до краја времена (Матеј 28,20).

Стварање ученика је примарни фокус Великог налога и главни задатак у оквиру мисије. На оригиналном грчком језику почетак стиха Матеј 28,19 дословно гласи: „Пошто одете, дакле, стварајте ученике...“ Реч „дакле“ упућује на то да је Велики налог утемељен на ономе што је управо показано (Матеј 28,18): Исусова власт, ауторитет и суверенитет. Све то проистиче из победе коју је Он постигао својим васкрсењем.

Важно је нагласити да је у оквиру Великог налога једини глагол који позива на деловање заповедним тоном управо глагол „научите“. Поучавање свих људи, њихово крштење и преносење Исусових учења целом свету карактеристике су процеса учеништва. Овде Исус јасно усмерава своје ученике ка једном циљу – стварању ученика. То је заиста један од најзначајнијих текстова о мисији у целом Светом писму. Он се завршава Исусовим обећањем да ће бити стално присутан међу својим следбеницима.

Очигледно, Велики налог је био намењен много већем броју ученика у односу на малу групу која се окупила у тим посебним околностима. Они нису могли сами да оду у „све народе“ како би испунили ту нову мисију која им је задата – да стварају ученике. Дакле, тај налог је универзалан по свом обиму: сваки прави следбеник Исуса Христа требало би да се укључи у стварање ученика. Штавише, порука коју треба пренети – вечно еванђеље о Исусу Христу – намењена је целом свету, без икаквих географских, друштвених или етничких ограничења.

Мисија се састоји у „стварању ученика“. Како тај Учитељев мандат утиче на ваш начин живота и службе другима? Шта можете предузети да бисте били више укључени у оно на шта сте позвани?

ВЕЧНО ЕВАНЂЕЉЕ – ПОРУКА МИСИЈЕ

Прочитајте Откривење 14,6.7. Које аспекте Божје мисије можемо препознати у „вечном еванђељу“, изнетом од стране првог од три анђела из Откривења 14?

То је једино место у Светом писму где су речи „вечно“ и „еванђеље“ повезане. Еванђеље је добра вест о благодати која се нуди свима преко Исуса Христа. Он је дошао на наш свет да нам покаже „благодат и истину“ (Јован 1,14). Живео је безгрешним животом и умро на крсту као заменичка жртва да би поднео казну за наше грехе (Исаија 53,4.5; 1. Петрова 3,18). Онда је васкрсао, вратио се на небо, био узвишен од Оца, и данас посредује за нас у небеском светилишту (Откривење 1,18; Дела 2,33; Јеврејима 7,25). А ускоро ће испунити своје највеће обећање – вратиће се у величанству и слави да би, на крају, после миленијума, успоставио Божје царство на земљи (Јован 14,1-4; Дела 1,11; Откривење 21,1-4). Све су то суштинске реалности вечног еванђеља.

Ипак, чињеница да је та порука вечна изузетно је важна. Постоји само једно еванђеље које може да нас спасе. И оно ће остати исто све док се Божја мисија у потпуности не изврши. Никад неће бити другог еванђеља. Лажна учења и доктрине долазе и пролазе (Ефесцима 4,14), али порука о спасењу – вечно еванђеље је непроменљиво, и они који верују и живе у послушности њему биће награђени (видети 5. Мојсијева 5,33; Римљанима 2,6).

Исти налог који је дат првим ученицима дат је и нама данас. Ми морамо наставити с тим задатком да стварамо ученике за Христа свуда по свету. Али какви ти ученици треба да буду? Добри, поштени, потпуно посвећени људи, пуни љубави? Те особине су суштински важне, али нису довољне. Морамо стварати ученике који ће бити усредсређени на све библијске елементе учеништва (Лука 9,23; Јован 13,34.35; 2. Коринћанима 5,17), с крајњим циљем да буду спремни и да припремају остале за други долазак нашег Учитеља, Исуса Христа.

„Проповедање да је Други Христов долазак пред вратима, у ствари је најављивање суда (Откривење 14,6.7). То најављивање названо је Вечним еванђељем. Према томе, проповедање Другог Христовог доласка, објављивање његове близине, истакнуто је као важан део еванђеоске поруке.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 227, 228 (оригинал).

Како је концепт суда повезан са „вечним еванђељем“ у поруци првог анђела? Зашто еванђеље мора бити од суштинске важности кад је реч о идеји суда?

БОЖЈИ НАРОД – ПРОВОДНИК МИСИЈЕ

Бог је током историје увек имао оне који су верно представљали Његов карактер и послушно спроводили Његове намере. Божји народ чине они који су позвани и који су прихватили Његов позив да буду уживаоци Његове благодати. Сви су они били – и настављају да буду – Божја оруђа за испуњење Његове мисије.

Прочитајте текстове: 1. Мојсијева 12,1-3 и 5. Мојсијева 7,6.11.12. Који је био Божји првобитни циљ са Његовим народом у Старом завету?

Божји савез са Аврамом и његовим потомцима имао је одређену сврху. Они су позвани, створени и задужени да буду носиоци Божје мисије – канали благослова до свих народа (уп. 5. Мојсијева 28,10; Исаија 49,6). Међутим, они су изабрани у оквиру заветног односа са Богом, који је био условљен њиховом вером и послушношћу (1. Мојсијева 22,16-18; 2. Мојсијева 19,5.6; 5. Мојсијева 28,1.2; 2. Дневника 7,14). Тај процес, привлачење околних народа ка Израелу, био је Божја „мисионска стратегија“ у Старом завету.

У Новом завету, Божја мисија се наставља. Васкрсли Господ и Спаситељ сада покреће обновљену „мисионску стратегију“ (видети Матеј 28,18-20; Дела 1,8), према којој Христови ученици, који чине цркву, у оквиру своје мисије излазе у сусрет целом свету, уместо да, као у случају древног Израела, свет долази код њих. Мисија није настала са црквом. Напротив, црква постоји управо зато што Бог још увек има мисију која треба да се испуни, и Он користи своју цркву да би је испунио.

Ипак, остаје питање: Која је мисија цркве? То је иста она мисија као и мисија Онога који је Цркву и позвао у постојање: „Јер је син човјечиј дошао да нађе и спасе што је изгубљено“ (Лука 19,10). Мада нико од нас из цркве не може да спасе никога, ми можемо и морамо да упућујемо друге на Онога јединог који може да спасе, а то је Исус Христос.

„Мисија Христове цркве је да спасава грешнике који пропадају. Она треба да обзнани Божју љубав према људима и да их задобија за Христа делотворношћу те љубави.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 381. Каква предност и огромна одговорност!

Мисија је за цркву оно што је ваздух за наш живот. Без ваздуха умиремо. Без мисије, црква умире. Шта ви лично можете учинити да бисте одржали живот своје цркве?

СВЕТ – ПОЉЕ МИСИЈЕ

Прочитајте Откривење 7,9.10. Шта нам тај текст сугерише у вези са далекосежним географским опсегом Божје мисије?

Поука за ову седмицу с разлогом разматра два кључна стиха у вези са мисијом, који наглашавају пресудну важност стварања ученика у складу са Великим налогом и поруком о вечном еванђељу. Занимљиво је да ти стихови имају најмање једну заједничку тачку која их повезује, а то је поље мисије. Тако у првом случају читамо: „Идите дакле и научите све народе“ (Матеј 28,19), а у другом: „Да објави онима који живе на земљи, и свакоме племени и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6, италики додат).

Другим речима, Христово еванђеље треба да досегне све класе, сва племена, све језике и народе. Под утицајем еванђеља, сви спасени треба да се уједине у једно велико братство. Имамо само један узор који треба да подражавамо, а то је Христос. Ако прихватимо истину каква је у Исусу, националне предрасуде и зависти биће развејане, и дух истине ће наша срца спојити у једно.

Када је рекао: „Бићете ми свједоци“ (Дела 1,8), Исус је имао на уму три различите географске области:

1. Област: „Бићете ми свједоци... у Јерусалиму.“ У то време, Његови ученици су били веома близу Јерусалима. Дакле, Исус је у суштини рекао: „Своје искуство са Богом почните да делите са онима који су вам блиски. Мисија почиње од куће, породице, комшија, пријатеља. То је наше почетно мисионско поље.

2. Област: Исус затим наставља: „И по свој Јудеји и Самарији.“ Наша мисија обухвата и оне који су нам на неки начин блиски, али су у исто време и удаљени од нас. У овој групи су људи који можда говоре истим језиком као и ми – људи који имају сличну културу, али нису део наше животне свакодневице. То нам је следеће мисионско поље.

3. Област: После тога, Христос каже: „И тја до краја земље“. Божја мисија нас позива да досегнемо појединце из свих места, народа, језика и етничких група. То је наше коначно мисионско поље.

Изазов: У току ове седмице, молите се сваког дана за заједницу у којој живите. Бог вас је ту поставио с разлогом.

Додатни изазов: Истражите демографију свог подручја (какви људи живе око вас) – проучите етничко и верско порекло, старе, младе, сиромашне, богате, језике којим се говори, итд. Замолите Бога да вам покаже како можете бити канали Његове љубави према тим људима.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

За сведочанство свим народима. „Спаситељеве речи, ’Ви сте видјело свијету’, указују на чињеницу да је Он својим следбеницима поверио мисију светских размера. Као што сунчеви зраци продиру до најудаљенијих крајева земаљске кугле, тако Бог планира да светлост еванђеља допре до сваке душе на земљи. Када би Христова црква испуњавала намеру нашег Господа, светлост би обасјала све који седе у тами, ’на страни и у сјену смртноме’. Уместо да се групишу заједно и избегавају одговорност и ношење крста, чланови цркве би се расејали по свим земљама, допуштајући да Христова светлост сија преко њих. Радиле би као што је Он радио на спасењу душа, и тако би се ово ’еванђеље о царству’ брзо разнело по целом свету.

Из свих земаља чује се македонски позив: ’Дођите и помозите нам’. Бог је отворио поља пред нама. Небеска бића сарађују са људима. Провиђење иде испред нас, и божанска сила се удружује са људским напорима. Мора да су слепи они који не виде дело Господње, и глуви они који не чују позив верног Пастира својим овцама. Неки су чули Божји позив и одазвали се. Нека Му се свако посвећено срце сада одазове, настојећи да објави животодавну поруку. Ако мушкарци и жене буду понизно и верно преузели дело које им је Бог дао и наменио, божанска сила ће се показати у обраћењу многих ка истини. Резултати њихових напора биће величанствени.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, November 14, 1912.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Веродостојност утицаја цркве у заједници углавном је одређена мером у којој ми – тело Христово – у свом животу пружамо пример Божје љубави док испуњавамо Његову мисију. Како се ви лично носите с тим изазовом?
2. Шта мислите како вашу цркву виде и разумеју њени суседи који нису адвентисти? Како то знате? Ако је њихово мишљење позитивно, шта можете учинити да га још више утврдите? Ако је негативно, шта можете учинити да га промените?
3. Зашто је толико важно инсистирати на томе да „вечно еванђеље“ остане у средишту наше мисије у свету? Какву наду, у крајњој линији, можемо пружити било коме, било где, уколико се она не темељи на великој нади коју имамо захваљујући еванђељу, доброј вести о томе шта је Исус учинио за нас на крсту?

БОЖЈИ ПОЗИВ У МИСИЈУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 11,1-9; 1. Мојсијева 12,1-3; Данило 9,24-27, Матеј 1,21; 1. Мојсијева 12,10-13,1; Дела 8,1-4; Дела 1,8.

Текст за памћење: „Него ћете примити силу кад сиђе Дух свети на вас; и бићете ми свјedoци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље“ (Дела 1,8).

Бог нас понекад може извести из наше зоне удобности и учинити нас својим сведоцима. Понекад та промена може да послужи постизању Његових циљева, као што је пример расејања народа окупљеног око Вавилонске куле. „Ово расељавање било је начин да се насели Земља. Божја намера тако је остварена истим средствима која су људи желели да искористе да би спречили њено остварење“ (Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 120, оригинал). Аврам је, с друге стране, из своје домовине кренуо у другу (1. Мојсијева 12) у циљу сведочења. Исусови ученици, који су најпре радили само унутар сопственог народа (Дела 3), прешли су на рад и за друге (Дела 8,1-4). У стиху Дела 1,8, Исус је поставио принцип евангелизирања: требало је да почну локално, у Јерусалиму и Јудеји, затим да пређу у Самарију и, на крају, да иду до свих крајева земље.

Што се нас тиче, чак и ако не напустимо своју земљу, Бог ипак жели да допремо до људи око нас. Када је црква у Јерусалиму постала задовољна својим стањем, њени чланови су били принуђени да се распрше. Мада је дошло до прогона и страдања људи, ти несрећни догађаји постали су средство за ширење добре вести по целом свету.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 21. октобар.

ИЗЛАЗАК ИЗ НАШЕ ЗОНЕ УДОБНОСТИ

Да бисмо дошли до других, Божја намера је да изађемо из своје зоне удобности. Жеља да останемо само са својима, са онима који припадају нашој етничкој или друштвеној групи, може довести до себичности, па чак и других зала. Та опасност је једна од поука које можемо извући из приче о Вавилону.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 11,1-9. Какве су биле намере народа? Шта су хтели да ураде и зашто је Бог то осујетио?

Ова прича о грађењу Вавилонске куле открива велику амбицију људи који су у то били укључени. Они су планирали да направе монументалну структуру, град и кулу каквих није било нигде другде на свету – „град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стечемо себи име“ (1. Мојсијева 11,4).

Колико често људи и данас настоје да ураде то исто? Да ли ће то постићи кроз политику, уметност, бизнис, па чак и религију, није битно. Има оних који желе да стекну велико име за себе. Али како су, у крајњој линији, узалудни и бесмислени ти њихови подухвати! (Видети: Проповедник 2,1-11.)

У тексту 1. Мојсијева 11,4 Библија каже да су ти људи хтели да саграде кулу да се не би расејали по земљи. Хтели су да се држе заједно из сопствених себичних разлога. Али Бог је имао други план.

Ти људи су се и ујединили због тог посла. Али „рече Господ: гле, народ један, и један језик у свијех, и то почеше радити, и неће им сметати ништа да не ураде што су наумили“ (1. Мојсијева 11,6). Тај амбициозни план народа био је, заправо, веома лош.

Мада Свето писмо о томе не говори изричито, Елен Вајт каже да они нису поверовали у Божје обећање да никад више неће уништити земљу водом (1. Мојсијева 9,14.15). Градили су с намером да обезбеде сопствену сигурност, уместо да верују Божјој речи. Без обзира на њихове крајње мотиве, Бог је знао да им намере нису чисте, већ испуњене себичном амбицијом, па их је спречио да остваре своје циљеве.

Да ли сте део неке групе или етничке заједнице којој је најпријатније унутар себе саме? На које начине можете да успоставите контакт са другима који нису припадници ваше расе, етничке групе или националности?

КАКО СЕ ПОСТАЈЕ БЛАГОСЛОВ ЦЕЛОМ СВЕТУ

Прочитајте текст 1. Мојсијева 12,1-3. У ком смислу је Божји налог Авраму био заправо позив у мисију?

Бог је позвао Аврама (чије име је касније променио у Авраам) да напусти своју земљу и свој народ и оде у другу земљу. Све је то било део Божјег плана да употреби Аврама као средство за испуњење божанских циљева на земљи. И Аврам је пошао, по речи Господњој. Ако Бог има неки план за вас, то би могао бити позив да напустите своју ширу породицу или свој народ, и да одете на неко место где вас Он упућује да бисте Му служили, у намери да budete благослов за друге.

Прочитајте следеће текстове. Шта нам сваки од њих говори о Божјем завету, Његовом обећању нама?

1. Мојсијева 3,15 _____

1. Мојсијева 17,19 _____

4. Мојсијева 24,17 _____

Исаија 9,6 _____

Данило 9,24-27 _____

Матеј 1,21 _____

Из наведених текстова јасно се види да је Бог хтео да испуни обећање дато у Едемском врту, да ће доћи Неко као решење за проблем греха. То решење, Исус Христос Месија, требало је да дође преко лозе Аврама и Исака (преко Саре). У стиху Јеврејима 11,9 тврди се да су Исак и Јаков били наследници обећања о благослову које је Бог дао Авраму.

Не знамо тачно колико је сам Аврам разумео и био свестан на који начин ће се обећано Семе појавити преко њега, али у сваком случају, он се иселио у вери. „Вјером послуша Авраам кад би позван да изиђе у земљу коју шћаше да прими у нашљедство, и изиђе не знајући куда иде“ (Јеврејима 11,8).

Какав је то пример за нас!

Претпоставимо да сте ви позвани од Бога да некуд одете, „не знајући“ тачно куда идете? Како бисте реаговали и зашто?

АВРАМОВ ПОЗИВ

Послушавши Божји позив, Аврам је ушао у земљу у складу са заповешћу коју му је Бог дао. Међутим, изгледа да се ствари од самог почетка нису одвијале баш најбоље по њега. Стигао је тамо куда му је Бог рекао да иде, али, према Библији, „бијаху тада Хананеји у тој земљи“ (1. Мојсијева 12,6) – незнабошци познати по својој суровости и насиљу. Није ни чудо што се, одмах по доласку, Господ јавио Авраму и рекао: „Твојему сјемени даћу земљу ову“ (1. Мојсијева 12,7). Нема сумње да је Авраму било потребно охрабрење.

Међутим, ствари се и даље нису одвијале посебно добро по њега, бар у почетку.

Прочитајте 1. Мојсијева 12,10-13,1. Шта му се потом догађало и какве грешке је правео тај Божји човек?

Колико је обесхрабрујуће за њега морало бити то што је напустио удобан и највероватније имућан живот у својој домовини, само да би отишао, „не знајући куда иде“ (Јеврејима 11,8). А једна од првих ствари с којима се суочио била је глад! Та глад је била толико тешка да је морао да напусти место у којем му је Бог рекао да се настани, и да оде негде другде. А након тога, ствари су постале још горе.

„За време боравка у Египту, Аврам је показао да није ослобођен од људских слабости и недостатака. Прикривајући чињеницу да је Сара његова жена, показао је неповерење у божанску заштиту, недостатак чврсте вере и храбрости, особине које је тако често и сјајно показивао... Аврамов недостатак вере довео је Сару у велику опасност. Владар Египта, обавештен о њеној лепоти, наредио је да је доведу у његову палату, намеравајући да је узме за жену. Међутим, Господ је, у својој великој милости, заштитио Сару, шаљући своје судове на владарску породицу.“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 130 (оригинал).

Не може се нипошто рећи да је мисионски посао лак, али Аврам је својим лагањем, и тиме што се послужио преваром, само још више погоршао ствари. На срећу, Бог је Бог стрпљења и није одбацио свог слугу због те грешке, која, нажалост, није једина коју је Аврам направио. Како је утешно знати да, упркос нашим грешкама, ако се будемо држали Господа у вери и покорности, као што је то Аврам чинио, не само да нам грешке, греси и мане могу бити опроштени, већ нас Господ и даље може употребити у својој мисији.

Које поуке можемо извући из приче о Авраму у Египту?

РАНА ЦРКВА И ЗОНЕ УДОБНОСТИ

Прочитајте текст Дела 8,1-4. Шта је у раној цркви довело до расејања верника изван њихове зоне удобности?

До тог тренутка, рана црква је углавном била стационарирана у Јерусалиму (или на јеврејској територији и међу јеврејским народом). Међутим, када је почело прогонство, у које је Савле, побожни Јеврејин и фарисеј, био активно укључен, црква из Јерусалима се распршила по целој Јудеји и Самарији. Исус је у тексту Дела 1,8 предвидео: „Бићете ми сведоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији.“ Та изјава се испунила, а у тексту Дела 8,4 наводи се да „они што се бијаху расијали пролажаху проповиједајући ријеч“.

Чак и након што је црква почела да излази из Јерусалима, верници су и даље проповедали у областима насељеним Јеврејима или у суседству јеврејских насеобина у другим градовима. Стих Дела 11,19 указује на то да је црква била раштркана све до Феникије (Либана) и Кипра, али они у овој фази нису износили поруку никоме другом осим Јеврејима. Исусови ученици и прва црква нису намеравали да се потруде како би и незнабошци, а не само Јевреји, дошли Господу. И даље су имали веома уска схватања о томе шта би требало да буде мисија цркве.

Петар, Исусов ученик и једна од водећих фигура у раној цркви, показивао је одбојност према томе да еванђеоску поруку износи паганима, чак и након што је Павле почео то да чини. Петар је био познат као апостол обрезаних (што је значило Јевреја), а Павле као апостол незнабожаца (Галатима 2,8). У почетку, Петар није желео чак ни да буде виђен у друштву незнабожаца (Галатима 2,11.12). Међутим, Бог је истерао Петра из његове зоне удобности и променио његово срце. Он је почео да учи о томе шта еванђеоски налог заправо подразумева и шта је Исусовом смрћу требало да се постигне за цео свет.

Прочитајте текст Дела 10,9-15.28.29. Коју поруку је Господ том приликом дао Петру, и на који начин смо ми, у наше време, дужни да применимо то начело на мисионско дело?

ПОЧЕТИ ОДАНДЕ ГДЕ СЕ НАЛАЗИМО

Прочитајте стих Дела 1,8. Које је начело Исус ту представио у вези са објављивањем поруке и сведочењем о Њему пред светом?

То Исусово начело показује нам како би требало да се понашамо као Његови ученици, који имају добру вест коју треба поделити са другима. Објављивање истине не састоји се у томе да убеђујемо друге колико греше, већ у томе да говоримо о Исусу на начин на који је Он приказан у порукама три анђела из текста Откривење 14,6-12.

Дакле, постоје извесна начела која налазимо у Исусовим речима записаним у стиху Дела 1,8.

Прво, „бићете ми сведоци... у Јерусалиму“. Као што смо већ видели (али вреди поновити), ми треба да будемо Његови сведоци тамо где боравимо физички. То укључује наш сопствени дом, нашу цркву, наше суседство и нашу друштвену заједницу. Морамо бити Његови сведоци најпре тамо где се налазимо, на подручју на које нас је Он првобитно поставио – код куће или на послу – пред људима који су нам најближи. То могу бити чланови наше уже или шире породице, људи из цркве, колеге с посла, комшије и шира друштвена заједница.

Понекад су људи заинтересовани само за одлазак у неку далеку земљу и у неке стране културе да би тамо били Његови сведоци, а не сведоче људима око себе. Требало би да почнемо тамо где се налазимо, и да одатле кренемо куда год нас Господ води.

А затим, „и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље“ (Дела 1,8). Исус ту поново потврђује чињеницу да сведочење укључује прелазак културалних граница. Пошто почнемо од места на ком се налазимо, можда ћемо бити позвани да се преселимо у друга подручја да бисмо дошли до различитих друштвених, етничких и верских група. Ако припадам одређеној етничкој или језичкој групи, можда ће ми бити много лакше да сведочим управо тој групи, због минималних културних баријера које треба прећи. У неким деловима света, само један клан или племе имају своје представнике у саставу цркве. Међутим, Исусов Велики налог нам говори да је од пресудне важности да, као Његови сведоци, изађемо из своје зоне удобности и да улажемо средства у досезање таквих група људи. И њима је потребна Исусова порука.

Изазов: Уочите групе људи са посебним потребама у вашој заједници, и направите списак таквих група до којих се црква није потрудила да допре.

Додатни изазов: Почните да се молите за прилику да се у блиској будућности ангажујете у мисији за људе са посебним потребама.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Апостолска црква – Христовим трагом од Елен Г. Вајт прочитајте поглавља под насловом „Велики налог“, стр. 25-34 (оригинал) и „Човек који је тражио истину“, стр. 131-142 (оригинал).

„Христос је својим ученицима, пре него што се вазнео на Небо, дао задатак. Казао им је да треба да буду извршиоци тестаментa по коме је Он наменио свету ризнице вечнога живота. Ви сте били сведоци да сам живео животом жртвовања за свет, рекао им је. Видели сте мој труд око Израиља. Иако мој народ није дошао к мени да би стекао живот, иако су ми свештеници и главари учинили оно што су желели, иако су ме одбацили, ипак треба да добију још једну прилику да прихвате Божјега Сина. Ви сте већ видели да сам отворено примио све оне који су дошли к мени и признали своје грехе. Онога који долази к мени ни на који начин нећу одбацити. Вама, својим ученицима, поверавам ову вест милости. Она треба да буде објављена и Јеврејима и незнабошцима – прво Израиљу, а онда свим народима, језицима и племенима. Сви који верују треба да се окупе у једној Цркви.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 27, 28 (оригинал).

Велики налог је јасан: „Идите дакле и научите све народе“ (Матеј 28,19). Према томе, свакако је реч о одлажењу другима, посебно другим народима.

„Еванђеоски задатак представља велику мисионску повељу Христовог царства. Ученици искрено треба да се труде око душа, објављујући свима позив милости. Нису смели да чекају да људи дођу к њима; требало је да пођу људима и да им однесу своју поруку.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 28 (оригинал).

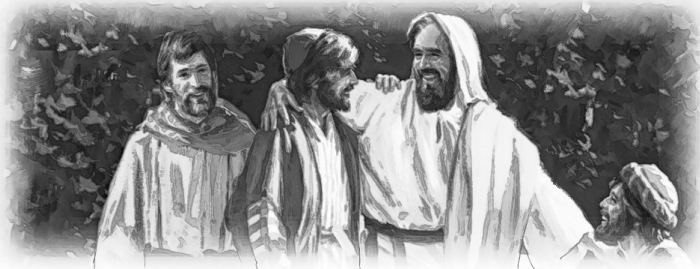
„У нашем свету има много људи који су ближе Божјем царству него што мислимо. Господ у овом мрачном свету греха има много скупочених драгуља, којима ће упутити своје веснике. На све стране има оних који ће се одредити за Христа. Многи ће Божју мудрост ценити више од свих предности овога света, и постаће верни носиоци светлости... Уверени да је Петрово понашање било у потпуном складу са Божјим планом, и да су њихове предрасуде и искључивост потпуно супротни духу Јеванђеља, славили су Бога, говорећи: 'Дакле и незнабошцима Бог даде покајање за живот!' И тако, пошто су ослобођени међусобног сукобљавања, предрасуде су биле уклоњене, искључивост утемељена на столетним обичајима била је напуштена и отворен је пут објављивању Јеванђеља међу незнабошцима.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 140-142 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како бисте дефинисали реч „мисија“ кад је примените на сопствени живот?
2. На које начине бисте могли свакодневно да спроводите мисију својим ставом и понашањем? Како можете бити више усмерени на мисију док обављате своје свакодневне задатке?
3. Колико је важно да преиспитујемо своје срце и тражимо силу одозго да бисмо се очистили од предрасуда према онима који нису слични нама?

ОБАВЉАЊЕ БОЖЈЕ МИСИЈЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 18; Јаков 5,16; Римљанима 8,34; Јеврејима 7,25; 1. Мојсијева 19,1-29; 1. Мојсијева 12,1-9.

Текст за памћење: „Нову вам заповијест дајем да љубите један другога, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом. По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом“ (Јован 13,34.35).

Од самог почетка, Аврам је желео да га Бог употреби у мисији. Да је то истина може се видети, на пример, у тексту 1. Мојсијева 18, када га је Бог упозорио шта ће се догодити са Содомом и Гомором. „Јер Господ Господ не чини ништа не откривши тајне своје слугама својим пророцима“ (Амос 3,7). А у причи о Содому и Гомору „Његов слуга пророк“ био је Аврам.

Аврам се одмарао у врелини дана кад је угледао три путника. „Аврам је у својим гостима видео само три уморна путника, а није ни помишљао да би међу њима могао да буде Онај којег би могао да обожава не грешећи.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 138, 139 (оригинал).

Ипак, Аврам се убрзо лично укључио у Божју мисију. Његово учешће, као што се показало у овом поглављу, састојало се у томе да се моли и заступа народ Содома и Гомора. Односно, желео је да види да ли се ти људи, некако, упркос себи самима, још увек могу спасити. У извесном смислу, ако то није суштина мисије – шта јесте?

У овом поглављу откривају се три велика Аврамова духовна квалитета: гостопримство, љубав и молитва – особине које могу у великој мери допринети мисији.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 28. октобар.

ДАР ГОСТОПРИМСТВА

Прочитајте текст 1. Мојсијева 18,1-15. Који елементи гостопримства се показују у одговору који Аврам даје својим гостима?

Аврам је седео на улазу у свој шатор усред подневне жеге. То је било доста необично. У то доба дана лети, када је сунце у зениту, сви траже хлад и свеж поветарац. Али, можда је Аврам трпео врућину управо зато да би притекао у помоћ могућим пролазницима.

Док је ту седео, угледао је три путника. Његов обичај је, највероватније, био да понуди гостопримство странцима. Зато је иницијатива за сусрет потекла управо од Аврама. Наиме, у тексту видимо да им је он потрчао у сусрет. То је такође важан моменат – Аврам је преузео иницијативу да их упозна и пре него што су му пришли.

„Да вам донесемо мало воде и оперите ноге, те се наслоните мало под овијем дрветом. И изнијећу мало хљеба, те поткријепите срце своје, па онда пођите, кад идете поред слуге својега“ (1. Мојсијева 18,4,5).

Аврам је био свестан своје мисије, која се састојала у томе да своје знање о Господу дели са свима у свету огрезлом у паганство, идолопоклонство и многобоштво. Као што видимо у овом случају, најнепосреднији начин на који је он испуњавао своју мисију било је гостопримство према тим странцима, који су се, наизглед, тек тако појавили на хоризонту.

Узгред речено, Аврамово „велико домаћинство имало је више од хиљаду душа, многи од њих били су главе породице, а било је доста и обраћеника из незнабоштва. Такво домаћинство захтевало је чврсту руку на кормилу. Слабе, колебљиве методе ту не би користиле... Аврамов утицај ширио се и изван његовог дома. Где год је подизао свој шатор, поред њега је подизао и олтар за жртве и богослужење. Кад би шатор био уклоњен, олтар би остао; многи ханански номади, који су своје знање о Богу стекли на основу живота Аврама, Његовог слуге, заустављали су се код олтара да принесу жртву Господу.“ – Елен. Г. Вајт, Васпитање, стр. 187 (оригинал).

Од самог почетка, овом човеку је било јасно да га је Бог позвао у мисију, и да његов пут у Обећану земљу није био одлазак на одмор, већ прилика да постане благослов за оне око себе, а преко свог потомства, и за цео свет.

Које принципе налазите у Аврамовом примеру гостопримства, на које бисте могли да се угледате у свом животу?

АВРАМОВА ЉУБАВ ПРЕМА СВИМА

Прочитајте текст 1. Мојсијева 18,16-33. Како је Аврам показао љубав посебног квалитета према свим људима, без обзира на њихову припадност одређеном племену, раси или народу?

Други Аврамов квалитет који долази до изражаја у тексту 1. Мојсијева 18 била је његова љубав према људима, чак и према онима које није лично познавао. То је велика поука за свакога од нас. Људи из Содома и Гомора били су грешници, ни близу његовом мерилу вредности, али његово срце било је пуно љубави према свима, без обзира на њихову расу, пол, језик или религију.

А онда Бог открива Авраму своју одлуку да уништи градове Содом и Гомор. „И рече Господ: вика је у Содому и Гомору велика, и гријех је њихов грдан. Зато ћу сићи да видим еда ли све чине као што вика дође преда ме; ако ли није тако, да знам“ (1. Мојсијева 18,20.21).

Са великом понизношћу и дубоким поштовањем, Аврам је Богу упутио своју молбу: „Немој то чинити, ни губити праведника с неправедником, да буде праведнику као и неправеднику; немој; еда ли судија цијеле земље неће судити право?“ (1. Мојсијева 18,25).

Аврам се надао да ће својом љубављу спасити све људе у тим градовима, а не само праведнике. Наравно, њему је било јасно колико су зли и покварени били људи који су тамо живели. Ко зна какве је све приче чуо о њима и њиховим навикама? А према ономе што знамо о њима, што нам је откривено у следећем поглављу, у ружној причи о Лоту и руљи испред његове куће (видети 1. Мојсијева 19,1-11), били су то веома покварени људи.

Па ипак, Аврам, пошто је лично познавао Божју љубав, обратио се Њему и покушао да посредује у њихову корист. Знао је да увек постоји могућност да се људска бића врате Богу у покајању. По Аврамовом мишљењу, спасавање становника тих градова пружило би им прилику да се покају.

У крајњој линији, Аврам је своју молбу заснивао на ономе што је из личног искуства знао о Божјој љубави према људима. И сам је гајио велику љубав према грешницима, свестан да док постоји живот, постоји и нада у спасење.

Зашто је посредничка молитва толико важна у нашем молитвеном животу? Како молитва за друге којима је помоћ потребна помаже и нама да духовно растемо и боље искусимо стварност Божје љубави према грешницима?

АВРАМОВ ДУХ МОЛИТВЕ

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 18,23-32 и Јаков 5,16. Чему би то требало да нас научи у вези са силом посредничке молитве?

Дијалог између Аврама и Бога је тип или пример посредничке молитве. Аврам је у овом поглављу представљен као неко ко пред Богом посредује за народ Содома и Гомора. Он се залагао за њих, у њихово име; то јест, он је на неки начин био тип, симбол Исуса Христа као нашег Заступника пред Оцем. Наша мисија у данашње време биће успешна само ако наставимо да упућујемо такве молитве.

Аврам је научио да воли становнике Содома, Гомора и других оближњих градова. Зато је његова молитва била искрена. Он се већ борио против неких владара који су својевремено савладали владаре Содома и Гомора. После Аврамове победе, Вала, владар Содома, изашао је у сусрет Авраму заједно са Мелхиседеком. Вала је тражио да се његови људи врате својим кућама: „Дај мени људе, а благо узми себи“ (1. Мојсијева 14,21). Ту се види љубав тог владара према свом народу. А будући да је љубав била једна од великих особина којима се Аврам одликовао, он је заволео владаре Содома и Гомора, те се молио за њих и њихов народ. „Љубав према душама које гину покренула је Аврама на молитву.“ – Елен Г. Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 140 (оригинал).

Аврам је показао понизност и истрајност у својим молитвама. Чим је Бог прихватио његову прву молбу, да спасе град уколико се у њему нађе 50 праведника, наставио је са својим посредовањем.

Наша мисија не може бити успешна без молитве – посредничке молитве. Након сусрета са неким, након држања проповеди или проучавања Библије, морамо се молити за људе с којима смо дошли у додир. Бог услишава те молитве дотичући срца оних с којима смо остварили контакт. Наша речитост није оно што ће преобратити наше пријатеље и познанике, већ то чини Свети Дух. Зато се у свакој мисији у којој учествујемо морамо молити за сваку особу појединачно.

Прочитајте текстове Римљанима 8,34 и Јеврејима 7,25. Шта нам они говоре о томе шта Исус чини за нас, и како би та истина могла да нам помогне да боље разумемо своју улогу као посредника за друге?

АВРАМОВА МИСИЈА

Прочитајте текст 1. Мојсијева 19,1-29. Какав је био резултат Аврамовог духа гостопримства, љубави и молитве?

Тај текст нам даје занимљив наговештај у вези са положајем који је Лот заузимао у Содому: „Лот сјеђаше на вратима Содомским“ (1. Мојсијева 19,1). То значи да је био важна личност у граду, свакако један од званичника, јер је седење на капији било привилегија јавних службеника, судија и владара (2. Самуилова 19,8; Јеремија 38,7; Рута 4,1).

Деветнаесто поглавље 1. Мојсијево готово је паралелно са 18. поглављем и причом о Аврамовом сусрету са анђелима. И Аврам и Лот су седели на улазу или капији (1. Мојсијева 18,1; 1. Мојсијева 19,1); и Аврам и Лот су позивали странце да се одморе у њиховом дому (1. Мојсијева 18,3,4; 1. Мојсијева 19,2); и Аврам и Лот су припремили храну за своје посетиоце (1. Мојсијева 18,4-8; 1. Мојсијева 19,3). Изгледа да је Лот, без обзира на грешке које је правео, ипак имао и неке добре особине.

„Тада пусти Господ на Содом и на Гомор од Господа с неба дажд од сумпора и огња, и затр оне градове и сву ону раван, и све људе у градовима и род земаљски“ (1. Мојсијева 19,24,25).

Не знамо колико је људи живело у Содому и Гомору у време о ком говори овај извештај, али међу свим тим хиљадама људи само је четворо напустило град, а само троје је спасено. Исти случај је био и са потопом из 1. Мојсијевог. Не знамо колико их је било живо у то време, али знамо да већина није спасена.

Мали број становника Содома који су спасени говори нам нешто што има везе и са нашом мисијом – наиме, неће сви бити спасени. Ми бисмо желели да сви прихвате Исуса и Његов план спасења, али свако има своју слободну вољу. Наш задатак је да позовемо што више људи да се одреде за Исуса. Све док извршавамо своју мисију, Бог нам помаже посредством Светог Духа, али Он никад не иде против било чије воље. Постојање слободне воље значи да ће, на крају крајева, без обзира шта ми радимо, колико год да се молимо, спасење зависити од избора сваког појединца.

Како можемо научити да се не обесхрабримо ако не видимо резултате какве желимо када се бавимо мисијом?

ПОТЧИЊАВАЊЕ БОЖЈОЈ ВОЉИ

Прочитајте текст 1. Мојсијева 12,1-9. Чему нас ти стихови уче кад је реч о потчињавању Божјој вољи, чак и када је пут пред нама нејасан?

Једна од главних Аврамових особина била је његова спремност да се потчини Божјој вољи. Сва његова искуства са Богом карактеришу се тим потчињавањем.

Његов позив: Аврам је добио захтеван позив са неба: „И рече Господ Авраму: иди из земље своје и од рода својега и из дома оца својега у земљу коју ћу ти ја показати“ (1. Мојсијева 12,1). Када је чуо глас са неба, његова прва реакција могла је бити да то потпуно занемари, сматрајући да има халуцинације. Или је могао да се супротстави тој поруци, говорећи нешто попут овога: *Не желим да идем; свиђа ми се овде.* „У земљу коју ћу ти ја показати“ – то делује као необичан опис одређишта! Ипак, он је прихватио позив. Своју вољу је потчинио Божјој вољи и напустио дом свог оца и своју земљу: „Тада пође Аврам, као што му каза Господ“ (1. Мојсијева 12,4).

Избор земље: Избила је свађа између Лотових и Аврамових слугу, али Аврам није био човек који би се сукобио са сопственим телом и крвљу. Потчинио се вољи Бога који га је поново благословио: „А Господ рече Авраму, пошто се Лот одијели од њега: подигни сада очи своје, па погледај с мјеста гдје си на сјевер и на југ и на исток и на запад. Јер сву земљу што видиш теби ћу дати и сјемени твојему довијека“ (1. Мојсијева 13,14.15).

Уништење Содоме и Гомора: Када му је Бог открио судбину та два града, Аврам је, вођен љубављу, покушао да их спасе. Али, пошто у тим градовима није било ни десет праведника, они су уништени. Аврам се поново потчинио Божјој вољи и прихватио Божји суд над тим градовима.

Господ је могао да употреби Аврама управо због те његове спремности да Му се потчини у свакој прилици. Тако мора бити и са нама данас.

Изазов: Ми се у нашим градовима суочавамо са препрекама када је реч о проповедању еванђеља на одговарајући и делотворан начин. Зато се морамо молити Богу да се Он умеша.

Додатни изазов: Пронађите начин да ступите у контакт са неким ко је директно погођен тешком ситуацијом сличном некој од оних кроз које сте и сами прошли. Реците тој особи да се молите за њу и тражите од Бога да вам покаже шта бисте још могли учинити да јој помогнете.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Љубав према душама које гину покренула је Аврама на молитву. Иако је мрзео грехе тог поквареног града, желео је да се грешници спасу. Његово искрено залагање за Содом показује какву би дубоку забринутост за судбину непокајаних и ми морали да осећамо. Морамо гајити мржњу према греху, али осећати самилост и љубав према грешнику. Свуда око нас су душе које ће задесити пропаст тако безнадежна, тако страшна као она која је задесила Содом. Свакога дана за некога се завршава време милости. Свакога сата неко одлази изван домашаја милости. А где су гласници опомене, где су позиви грешнику да избегне своју страшну судбину? Где су руке испружене да га врате из наручја смрти? Где су они који ће се понизно и истрајно борити са Богом за њега?

Аврамов дух био је Христов дух. Божји Син је велики Посредник за грешника. Онај који је платио цену за откупљење људске душе зна њену вредност. Иако је осећао одвратност коју према злу може да осети само савршено чиста душа, Христос је према грешнику показао љубав која се могла зачети једино у бескрајно добром срцу. У агонији распећа, док је и сам био оптерећен ужасним бременом греха целог света, Он се молио за своје клеветнике и убице: 'Оче! опрости им; јер не знаду шта чине' (Лука 23,34).“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 140 (оригинал).

„Међу околним народима Аврам је уживао углед моћног кнеза и мудрог и способног главара. Није се трудио да своје суседе искључи из подручја свога утицаја. Својим животом и карактером, упадљиво различитим од живота и карактера обожавалаца идола, ширио је снажан утицај у корист праве вере. Његова оданост Богу била је непоколебљива, својом љубазношћу и великодушношћу будио је поверење и пријатељство, док је због нетакнутог угледа уживао поштовање и част.“ – *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 133, 134 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. На које нам још примере појединаца, који су се одазвали свом позиву у мисију, Свето писмо указује? Шта је са Јованом Крститељем? Да ли бисте њега назвали успешним?
2. Прочитајте текст 1. Мојсијева 19,30-36. Шта нам он говори о карактеру појединих особа које су спасене из Содома?
3. Шта још можемо научити на основу Аврамовог примера у вези са мисијом и начином на који се она спроводи?
4. Размислите о следећем: да ли сматрате да је Аврамово посредовање за Содом и Гомор било успешно или неуспешно?

ИЗГОВОРИ ЗА ИЗБЕГАВАЊЕ МИСИЈЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јона 1-4; Наум 1,1; 2. О царевима 17,5.6; Псалми 24,1; Јаков 1,27; Исаија 6,1-8.

Текст за памћење: „Потом чух глас Господњи гдје рече: кога ћу послати? И ко ће нам ићи? А ја рекох: ево мене, пошаљи мене“ (Исаија 6,8).

Нису сви који су позвани у мисију били тако послушни као Аврам. Јона је један такав пример (прочитајте Књигу пророка Јоне). Бог је позвао Јону да пророкује против Ниниве, главног града Асирије. Тај град, који се налазио на територији данашњег Ирака, био је око 900 километара удаљен од Јерусалима, што је захтевало добрих месец дана путовања. Јона не само да је одбио да иде – већ је пожурио у супротном смеру. Стигавши у Јопу, купио је карту за Тарсис, место на југу данашње Шпаније. Путовање бродом на раздаљину од преко 3.000 километара трајало је најмање месец дана, у зависности од временских прилика. Дакле, Јона је, не желећи да се сукоби са асирским царем, намеравао да тих месец дана, колико би му требало да стигне до Ниниве, искористи како би побегао од ње. Зашто је он, Божји човек, урадио тако нешто?

Нинивљани су били озлоглашен народ, познат по свом злу и окрутности, који је током историје нападао Израел и Јуду. Ипак, Бог је позвао Јону да оде у Ниниву и да пророкује против њене велике злоће (Јона 1,2). Избор речи овде је веома сличан ономе који је Бог употребио у разговору са Аврамом у вези са Содомом и Гомором, у тексту 1. Мојсијева 18,20.21. Међутим, као што ћемо видети, Јона није био као Аврам.

Шта можемо, на основу Јониног става, научити о изговорима које налазимо да се не бисмо бавили мисијом?

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 4. новембра.

НАШИ ИЗГОВОРИ – СТРАХ

Прочитајте следеће текстове: Наум 1,1; Наум 3,1-4; 2. О царевима 17,5.6; 2. О царевима 19,32-37. Шта ти стихови откривају о Ниниви и односу између Асирије и Израела? Како је тај однос могао да утиче на Јонину одлуку да уместо у Ниниву оде у Тарсис?

Један од разлога због којих је Јона вероватно био неспреман да оде у Ниниву био је страх. Асирци су били страشان непријатељ, а Нинива је била престоница њиховог царства.

„Међу градовима старог света, у време подељеног Израила, један од највећих била је Ниневија, престоница асирског царства... У време свог пролазног благостања, Ниневија је била средиште злочина и покварености. Надахнута књига описује Ниневију као 'град крвнички... пун лажи и отимања'. Символичким језиком пророк Наум упоређује Ниневијане са суровим, гладним лавом. 'Јер кога, пита се пророк 'није стизала злоћа твоја једнако?' (Наум 3,1.19).“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 265 (оригинал).

Нинива је била величанствен град. Историчари кажу да је Сенахирим у великој мери проширио град, укључујући и изградњу огромне југозападне палате димензија 503 са 242 метра и са најмање 80 соба. Направио је такође и 18 канала за воду којима се вода допремала у град са удаљености од чак 65 километара. И сама величина тог града уливала је страх.

Осим тога, и Асирци су били немилосрдни. У свом извештају о освајању Вавилона, Сенахирим се хвалио да је испунио улице тог града лешевима његових становника, младих и старих, а рељефне резбарије пронађене током ископавања приказују сцене војника који жртве набијају на колац. То нису били људи које бисте желели да наљутите. Нису се устручавали да употребе насиље, и то незамисливо окрутно, према онима који им се нису допадали. Заиста, при самој помисли да би требало да прође кроз масу људи у Ниниви, Јона мора да је задрхтао од страха.

Упркос свему томе, ми причу о Јони често читамо са неодобравањем јер је дозволио да, у његовом случају, страх стане на пут извршавању Божјих упутстава. Али оно што не схватамо јесте да бисмо и ми могли да учинимо то исто, тј. да допустимо да нас контролишу страхови, а не Бог.

Сетите се неког тренутка када сте имали снажан утисак да вас Бог упућује да учините нешто што, из страха, заиста нисте желели. Шта сте научили на основу тог искуства?

НАШИ ИЗГОВОРИ – ПОГРЕШНА СХВАТАЊА

Кад је наступила олуја, Јона је окривио себе (Јона 1,1-12). Његов став открива доста о погледу на свет и разумевању Бога и „богова“ многих људи тог времена. Док су разни богови, како се веровало, владали различитим земљама, море се сматрало хаотичним царством демона. Према схватањима морнара из Књиге о Јони, била је неопходна жртва да би се гнев тих демона умирио. Мада је Јона био Јеврејин, сасвим је могуће да је и његов поглед на свет био под утицајем традиционалних веровања тог времена.

Прочитајте текст Јона 2,1-3.7-10. Шта нам ти стихови откривају о томе како је Јона почео да схвата Божје провиђење?

Мада је бежао са територије народа који је Јахвеа сматрао за свог Бога, Јона је ипак морао (на тежи начин) да научи да је Јахве још увек суверен, и поред тога што се он упутио ка страним културама. Ветар и таласи припадали су Богу. Рибачи такође. „Господња је земља и што је год у њој“ (Псалми 24,1). И Јонино срце било је окренуто ка сувереном Владару земље и мора, тако да је он ипак признао своју кривицу и био спасен.

И ми можемо имати погрешна схватања о Богу и о томе шта Он очекује од нас. Једно од уобичајених погрешних схватања јесте да Бог од нас жели да се усредсредимо на сопствено спасење и да се клонимо покварености света који нас окружује. Међутим, иако смо позвани да држимо „себе непогањена од свијета“ (Јаков 1,27), ипак треба да се усредсредимо на то како да своју наду и Божје благослове однесемо онима којима су потребни.

Још једна заблуда која нас спречава да прихватимо Божји позив у мисију је веровање да успех зависи од нас самих. Међутим, ми не можемо да спасемо ни једну једину душу баш као што ни Јона није могао да спаси Ниниву. Ипак, може се догодити да усвојимо менталитет „спаситеља“ у свом односу према мисији. Али ми нисмо позвани да спасавамо, већ да сарађујемо са Богом у Његовом спасоносном делу. Ми износимо своје сведочанство хвалећи Бога због изузетних начина на које нас Он мења, али само Бог је тај који може да привуче људе к себи. Ми можемо да посејемо семе истине, али само Бог може да преобрати срце. Нажалост, често своју улогу мешамо са Божјом, што је многим довољан изговор да одустану од сведочења. Да, Бог је употребио Јону, али само је Бог, а не Јона, могао да преобрати Ниниву.

Задобијање душа је тешко, сувише тешко да би људи то могли да ураде сами. Како ипак можемо научити да допустимо Богу да осваја душе, али преко нас, преко нашег живота и сведочења?

НАШИ ИЗГОВОРИ – НЕЛАГОДНОСТ

Јонино искуство у рибљем трбуху (видети Јона 2) било је драматична представа Божје љубави и милосрђа, а његова молитва открива да му није промакла Божја порука љубави. Међутим, то што је имао невероватан сусрет са Богом, није значило и да ће се његове старе мисаоне навике и ставови лако променити, и поред тога што је на крају ипак отишао у Ниниву.

Прочитајте текст Јона 3. Како су људи реаговали на Јонино проповедање? Које поуке ту налазимо за себе кад је реч о сведочењу?

Шта год да је он лично осећао према Нинивљанима, Јона је проповедао оно што му је Бог рекао, а резултати су били запањујући. Нинивљани су били покренути на покајање! Да, Јона је морао да прође кроз много тога, и да уради оно што није желео. Али кад је то коначно учинио, Бог је био прослављен.

Према томе, Божју мисију на својим раменима носе они који су спремни да се жртвују, чак и ако то нерадо чине. Наше личне вредности морају уступити место Божјим приоритетима у раду за изгубљене. И ми, попут Јоне, понекад гајимо предрасуде које нас спречавају да допремо до неке особе или групе људи.

Суочавање с нашим предрасудама захтева понизност. Мисија такође захтева наше време и емотивну енергију. Улагање у туђе животе и истинска брига о њима узима свој данак. У време када нам излажење на крај са сопственим животним потребама и проблемима ствара ужасан стрес, пружање емотивне подршке неком другом може нам деловати претешко.

И на крају, учешће у мисији често захтева промену наших осећања и трошење сопственог новца. Било да пружамо негу људима, купујемо литературу и друге материјале, или плаћамо разне услуге и погодности да бисмо имали више слободног времена за рад у делу, постоје трошкови који су везани за мисију. Било како било, мисионски рад захтева жртву.

Али добра вест је то што је, упркос Јониним недостацима, Бог силно деловао и довео Нинивљане до покајања. Нажалост, Јона није учествовао у том благослову небеске радости.

Какву жртву Бог тражи да ви поднесете – или да будете спремни да то учините – да бисте неком другом говорили о Божјој љубави? Да ли потпуно верујете у то да ће Он испунити своје обећање и обогатити ваш живот кроз жртву?

НАШИ ИЗГОВОРИ – НЕПРИЈАТНА СУОЧАВАЊА

„И помолите се Господу и рече: Господе! не рекох ли то кад још бих у својој земљи? зато шћах прије побјећи у Тарсис; јер знах да си ти Бог милостив и жалостив, спор на гњев и обилан милосрђем, и кајеш се ода зла“ (Јона 4,2). Како лепа молитва са Јонине стране. Или можда не?

Прочитајте текст Јона 4. Шта није било у реду с тим човеком?

Јона је гајио дубоку мржњу према народу којем га је Бог послао, у тој мери да је сматрао да му је боље да умре, него да изгуби образ уколико се његова најава о судњем дану над Нинивом не обистини. Јона је желео да Нинива буде следећи Содом и Гомор. Надао се Божјем суду над тим омраженим народом. Пошто се то није догодило, његов поглед на свет био је уздрман до сржи, а Јона би радије умро него допустио да се његов свет окрене наглавачке.

По други пут у причи о Јони, Бог му се супротставља, не путем неке проповеди или наредбе, већ путем личног искуства. Поглед на свет се не формира на нечији захтев. Нити се мења тако што чујемо нешто ново или другачије. Поглед на свет се обично формира или мења на основу животних искустава и начина на који се она тумаче и објашњавају.

Ново искуство које је Бог дао Јони требало је да му помогне да постане свестан свог искривљеног погледа на свет. Бог је учинио да нека биљка, на чудесан начин, израсте за само један дан, и постане довољно велика да направи хлад, који је Јону могао да заштити од врелине сунца. И Јона је био захвалан, али не Богу који је учинио то чудо – већ биљци. Уместо као на незаслужено чудо, он је на то гледао као на прикладан благослов за који су заслужна његова добра дела. А кад се биљка сасушила, доживео је то као несрећу која га је разљутила и пољуљала његово самопоштовање, тако да је почео да гаји самоубилачке мисли.

Међутим, након тог искуства чује се Божји глас који му упућује благи укор, и помаже му да сагледа колико је од њега неразумно то што једну биљку цени више од многих хиљада мушкараца, жена и деце у Ниниви, као и њихове стоке.

Прича се не завршава извештајем о Јонином покајању. Уместо тога, та недовршена прича се окреће ка нама. Шта ћемо ми учинити поводом Божје забринутости за зле људе, за насилнике, за недосегнуте групе широм света?

ЕВО МЕНЕ, ПОШАЉИ МЕНЕ

Јонина прича је више него чудесна. Чињеница да је Бог успео да спасе Нинивљане упркос Јонином невољном сведочењу, представља снажан подсетник да се наша улога састоји само у томе да будемо проводници Божјег утицаја, јер је Он једини који може да осведочи и преобрати срца. То је подсетник да Бог тражи само вољне и понизне гласнике који ће следити Његове смернице.

Прочитајте текст Исаија 6,1-8. Која је кључна идеја изражена у том одломку?

Позив је упућен. Бог тражи добровољце. На тај позив требало би да одговоримо тако што ћемо се потчинити Његовом вођству, ослушкивати Његов глас, а затим одлучити да послушамо Бога, шта год да нам Он каже.

Прича о Јони открива, између осталог, и Божју љубав према људима који живе на местима где се Његова љубав не осећа и Његов глас не чује. Као што се сажалио на Ниниву, Бог сажаливо гледа и на милионе људи који данас насељавају градове, у којима зграде замењују цвеће и дрвеће, а стална бука отежава смирење и слушање. За становнике Ниниве Бог је рекао да „не знају шта је десно шта ли лијево“ (видети Јона 4,11). Зато су Му потребни гласници вољни да преносе Његову поруку наде онима који су опхрвани сталном заузетошћу и животом у ком нема лепоте.

Исаија је чуо глас који је питао: „Ко ће ићи?“ Како бисте ви одговорили на то питање?

Изазов: На празном листу папира, или у свом молитвеном дневнику, саставите листу од 10 људи за које знате да нису верници. Назваћемо их вашим „ученицима“. Ако је могуће, наведите их по имену. Чувајте ту листу на дохват руке, и молите се свакодневно до краја тромесечја за сваког од својих 10 ученика. Молите се да вам Бог помогне да се зближите са онима које тек површно познајете. Молите се да развијете дубље, присније, поверљиво пријатељство са онима с којима се повремено виђате. Док продубљујете своје односе, пажљиво посматрајте и слушајте, да бисте могли да уочите њихове конкретне потребе и проблеме. А онда се молите да им Бог изађе у сусрет у тим областима.

Додатни изазов: Изаберите један град у вашој близини, и један на другом крају света. Почните да се молите за људе који живе и раде у тим градовима. Тражите од Бога да ојача адвентистичко присуство у тим местима, да би могла да се објављује истина какву познајемо – истина о Исусовом скором доласку.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт упућује снажно упозорење онима који имају потешкоћа да следе Исусов позив на сведочење људима око себе.

„Оправдања која изналазе они који су неуспешни у обављању овог посла не ослобађају их одговорности, а уколико свесно бирају да не раде тај посао, запостављају душе за које је Христос умро, занемарују своју Богом дану дужност, и уписују се у небеске књиге као неверне слуге. Да ли проповедник поступа као што је Учитељ чинио, пружајући снагу и благослов другима, ако се склања од оних којима је његова помоћ потребна? Они који пропуштају да се лично повежу са људима постају егоцентрични, и недостаје им управо то искуство успостављања комуникације са браћом, да би разумели своје духовно стање и научили како да хране Божје стадо, дајући свакоме одговарајући оброк у право време. Они који занемарују тај посао показују да им је неопходна морална обнова. Тек тада би видели да нису изнели терет дела као што је требало.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, August 30, 1892.

Мада те веома снажне речи наглашавају важност коју Бог придаје мисији, ми нисмо остављени без наде. „У оквиру постављеног задатка, Јони је била поверена тешка одговорност. Међутим, Онај који му је рекао да иде био је у стању и да подржи свог слугу и да му осигура успех. Да је пророк без оклевања послушао, избегао би многа горка искуства и био би богато благословен. Ипак, Господ није одбацио Јону у најтежим тренуцима његовог живота. Кроз низ невоља и необичних збивања, требало је да се обнови пророково поверење у Бога и Његову бескрајну силу спасења.“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 266 (оригинал).

Можда је и нама, баш као Јони, лакше да налазимо изговоре за неучествовање у мисији. Разлози који нас наводе да тражимо те изговоре могу бити многобројни. Ипак, наш позив у мисију није ништа мање посебан од Јониног позива. Питање је, међутим, шта ћемо ми изабрати: Какав ће бити наш одговор?

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Које изговоре сте ви у искушењу да користите за неучествовање у мисији? Шта је ваша Нинива?
2. Размислите о томе колико је драгоценост истина коју ми као адвентисти седмог дана имамо. Размислите о томе колико сте благословени тиме што знате те истине. Шта вас спречава да са другима поделите то што сами толико волите?
3. Како можете Божјом благодаћу научити да превазиђете сваки страх који можда имате у вези са сведочењем и мисијом?

МОТИВАЦИЈА И ПРИПРЕМА ЗА МИСИЈУ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 24,1-12; Лука 24,36-49; Дела 1,12-26; Јеврејима 10,24.25; Дела 2,1-41; 1. Коринћанима 11,1.

Текст за памћење: „Ово су ријечи које сам вам говорио још док сам био с вама, да све треба да се сврши што је за мене написано у закону Мојсијеву и у пророцима и у псалмима“ (Лука 24,44).

Павле је писао Филипљанима: „Истина, једни из зависти и свађе, а једни од добре воље Христа проповиједају. Тако ови уз пркос Христа објављују нечисто, мислећи да ће нанијети жалост мојим оковима; а ови из љубави, знајући да за обрану јеванђеља лежим у тамници. Шта дакле? Било како му драго, дволичњем или истином, Христос се проповиједа; и зато се радујем, а и радоваћу се“ (Филипљанима 1,15-18).

Моћне речи! Било „дволичњем или истином“, Христос се проповеда – а Павлу је то било важно. Међутим, у идеалном случају, наше побуде за проповедање Христа, за мисију, за досезање других добром вешћу, треба да проистичу из љубави и истине – а не из себичне амбиције, зависти или неслоге.

Које су, дакле, неке од побуда за проповедање Христа, и на које начине се можемо припремити за то?

Ове седмице размотрићемо неке догађаје у раној цркви који нам могу пружити смернице у вези с тим кључним аспектима мисије.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 11. новембар.

ДЕЉЕЊЕ ДОБРЕ ВЕСТИ

Прочитајте текст Лука 24,1-12. Каква је била реакција оних који су чули за васкрслог Христа?

Лука каже да је у недељу рано ујутру, после Исусове смрти, неколико жена отишло на Његов гроб. Понеле су са собом балсеме, па је вероватно да су сада, када се субота завршила, хтеле да се побрину за Исусово тело. Очекујући да ће пронаћи још увек запечаћену гробницу, биле су шокиране када су откриле да је она празна. Не знајући шта да раде, још више су се уплашиле када су им пришла два човека у сјајној одећи. Међутим, ти људи су имали поруку за њих. Подсећајући их на Исусове речи, казали су женама да је Он заиста васкрсао, као што је и најавио. Пресрећне због те вести, одмах су се врагиле тамо где су били ученици и многи други Исусови следбеници, да би им испричале шта су виделе и чуле, јер своје узбуђење више нису могле да обуздају. То јест, поделиле су са другима оно што су сазнале о Христу.

Можете ли да замислите како су се те жене осећале? Управо су доживеле нешто невероватно, што их је сигурно испунило страхопоштовањем, али ученици су то сматрали „празним причама“ и нису им поверовали. И тако је Петар, неодлучан да ли да верује тим женама или не, отрчао до гроба да се лично увери.

Петар је – као што би и многи од нас – оклевао да прихвати нешто само зато што је то неко други рекао. Мада је чуо шта су жене рекле, Петар је исто искуство имао тек касније. У првом тренутку, све што је видео био је празан гроб, и као што Лука каже, отишао је „чудећи се у себи шта би“ (Лука 24,12). Његово искуство код гроба није било исто као искуство тих жена.

Без обзира на Петрову реакцију, ове жене су, чим су чуле вест о Исусу, желеле да је поделе са другима. Коју већу мотивацију за мисију су могле да имају од жеље да другима кажу шта је Исус учинио за њих? Која би побуда могла бити боља од ширења добре вести о спасењу у Исусу, јединој нади коју било ко од нас има?

Наравно, и нама је потребно да имамо лично искуство са Богом да бисмо могли да га поделимо са другима. Жеља да са другима поделимо оно што толико волимо мора бити кључни део наше мотивације за мисију. На крају крајева, не можемо делити нешто што ни сами немамо, зар не?

Каква искуства сте имали у вези са стварношћу Божјег постојања и Његове љубави? Зашто су вам ти тренуци тако драгоцени и како вас они мотивишу да допрете до других са добром вешћу?

ПРОРОЧКИ ТЕМЕЉ

Прочитајте текст Лука 24,36-49. Шта се ту догодило и зашто је то искуство било од тако кључне важности за апостоле?

Занимљиво је да ученици најпре нису веровали из страха. Затим, пошто су видели Исуса и уверили се да је заиста жив, нису могли да верују *од радости* (Лука 24,41). Да ли сте икад помислили да је нешто сувише добро да би било истинито? Управо то је било искуство ученика и осталих у горњој соби.

И да их је Исус оставио само са тим искуством, њихова вера после Његовог одласка можда не би потрајала. Моћ искуства с временом може да избледи. Једноставно би га заборавили, а онда би можда почели чак и да га доводе у питање. Зато Исус није престајао да им показује своје ожиљке и да једе рибу пред њима. А онда их је упутио на Реч и показао им пророчки темељ свог рада и службе. Дакле, и поред великог искуства које су имали са Њим, Исус је ипак желео да њихова вера буде утемељена на Божјој Речи.

„Ово су ријечи које сам вам говорио још док сам био с вама, да све треба да се сврши што је за мене написано у закону Мојсијевој и у пророцима и у псалмима“ (Лука 24,44).

Ту такође налазимо моћну мотивацију за сведочење, за мисију, а то је Божја Реч. Исус је знао да је ученицима, да би се утврдили у свом искуству, потребно да разумеју зашто је Он морао да умре и шта је Његово васкрсење значило. Њихов поглед на свет требало је да се преусмери са политичког и овоземаљског царства на велико решење за проблем греха и Христову победу над смрћу. Еванђеље је подразумевало много више од постизања политичког суверенитета за Израел. Оно је откривало Христову победу над сотоном и гарантовало да ће једног дана све зло у свету бити уништено, да ће земља бити поново створена и да ће Бог бити међу својим народом. Исус је морао да им „отвори ум“ (Лука 24,45) да би могли да схвате те истине које је требало да поделе са светом.

Ни наше искуство са Исусом не може да се одржи ако није утемељено на Његовој Речи, укључујући и пророчанства која упућују на историју и догађаје који су довели до првог, а довешће и до другог Христовог доласка. Када добро разумемо те истине, бићемо спремни и мотивисани за мисију.

Колико сте добро утемељени у пророчанствима која указују на Христа, и на Његов први и други долазак? Зашто је, нарочито у време послетка, толико важно да будемо утемељени на Божјој Речи, укључујући и пророчанства, и зашто је од пресудне важности да их разумемо, посебно кад је реч о мисији?

ЧЕКАЊЕ И МИСИЈА

Текст Лука 24 завршава се Исусовим вазнесењем на небо (Лука 24,50-53). Али то није крај приче. Аутор, Лука, наставља и пише књи-гу Дела апостолска. Непосредно пре него што се вазнео на небо, Исус је ученицима дао мисију, обећање и јасно упутство да чекају у Јерусалиму на „силу с висине“ (Лука 24,49; видети такође Дела 1,4-8).

Исус је, дакле, упутио ученике да чекају у Јерусалиму док Он не испуни своје обећање да ће послати обећање Оца (Свети Дух), што ће их оспособити да буду сведоци у Јерусалиму, Јудеји, Самарији и шире.

Прочитајте текст Дела 1,12-26. Шта су ученици, којих је сад било око 120 на броју – мушкараца и жена, радили док су чекали?

Исус је ученицима дао јасну мисију – требало је да свету сведоче о Њему. А они су се, док су чекали, припремали за своју мисију на два начина. Прво, каже Лука, били су непрестано у заједничкој молитви и мољењу. Нико од њих није доводио у питање која је то мисија коју им је Исус дао, и сви су је прихватили. То их је подстакло да се уједине у молитви. Лука не каже за шта су се молили, али је сасвим извесно да су се молили за мудрост, снагу и храброст да заједно испуне своју мисију. Какав је то пример за нас!

Друго што су предузели док су чекали било је да се логистички припреме за своју мисију. Јуда је предао Исуса на погубљење, а затим себи одузео живот. Тако је међу дванаесторицом остало упражњено место. И зато, док су чекали, ученици су тражили Божје вођство да би изабрали његову замену. У суштини, ученици су се сами организовали и планирали почетак своје мисије. У доношењу тих одлука, Петар је имао водећу улогу. Нико није оспорио тај његов потез. Сви су у томе видели Божју мудрост. Постојало је опште разумевање и поверење да Бог делује, ради и креће се у њиховој средини. То време чекања није било испуњено беспослицом, већ сврхом и мисионски усмереним деловањем.

Тако се и ми, док чекамо да се Свети Дух излије како би нам помогао да завршимо велику Божју мисију, морамо ујединити да бисмо охрабрили једни друге (Јеврејима 10,24,25), молећи се за Божјег Светог Духа. Такође, требало би да себе и своју цркву доведемо у склад са Божјим приоритетом – спасавањем изгубљених.

Како можете научити да чекате на Господа, а да при том не изгубите веру? У међувремену, док чекате, како можете најбоље искористити те тренутке, као што су то чинили ученици у раној цркви?

„КОГА ВИ РАСПЕСТЕ“

Друго поглавље Дела апостолских бележи изливање Светог Духа на дан Педесетнице. Док су се Исусови следбеници молили, ватрени језици су се спустили на њихове главе. Они су у томе препознали силу Светог Духа која им је обећана, и која им је том приликом дата.

Прочитајте текст Дела 2,1-41. Шта се десило са ученицима као резултат примања Светог Духа на Педесетницу?

Ученици су почели да говоре другим језицима, „као што им Дух даваше те говораху“ (Дела 2,4). Оно што је овде од кључне важности јесте чињеница да је Бог оспособио сваку особу за добробит неверника. Тај благослов није био намењен само за њихово добро. Он није требало само да их оспособи за небо или да им олакша пословање на страном језику. Тај благослов је дат ради испуњења Божје мисије према изгубљенима. И данас Бог позива сваког од својих следбеника да искористи своје личне дарове у корист Његове мисије према неверницима. Дарове смо добили, а има ли већег позива у мисију него да употребимо то што нам је дато да бисмо допрли до других људи?

Изливање Светог Духа довело је до тога да се многи покају што су одбацили Месију, јер су неки од њих сигурно били у Јерусалиму када је Он умро. Замислите каква је то сила – Петар је неке од њих оптужио да су разапели Христа. Очигледно је да су схватили шта су урадили и, пошто су осведочени, повикали су: „Шта ћемо чинити, људи браћо?“ (Дела 2,37).

И заиста, чак и они су могли да приме опроштење. Петар им је рекао: „Покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење гријеха; и примићете дар светога Духа“ (Дела 2,38).

Радећи заједно, у слози са Светим Духом и једни с другима, ти Исусови следбеници су проповедали покајање и опроштење греха – чак и за оне који су можда директно учествовали у Исусовом распећу! То је сила еванђеља! Ако нас та порука не мотивише за мисију, онда шта ће? Позвани смо да ширимо еванђеље по свету – грешном, палом, поквареном свету са грешним, палим и поквареним људима. Наш посао није да судимо, наш посао је да сведочимо о Исусовој спасоносној сили.

Зашто би идеја да је чак и некима од оних који су учествовали у Христовом убиству понуђено спасење требало да нас: (1) охрабри у вези са спасењем наше сопствене душе и (2) подстакне да сведочимо другима, ма колико нам се они чинили лошим?

ПОРТРЕТ РАНЕ ЦРКВЕ

Прочитајте текст Дела 2,41-47. Каква слика ране цркве је ту приказана?

Друго поглавље Дела апостолских завршава се једном прелепом сликом ране цркве. Стих Дела 2,41 каже: „Додаде се онога дана Цркви око три хиљаде душа“ (Чарнић). То бисмо могли схватити једноставно као да је неко правио рачуницу, па број нових верника придодao броју постојећих, утврђујући ново укупно бројчано стање групе. Међутим, то би било плитко разумевање текста. Идеја која се у том тексту заправо крије јесте да су се ти новокрштени верници придружили групи као равноправни чланови.

Основна улога ране хришћанске цркве била је учеништво. Када би се придружили цркви, нови чланови су поучавани на три начина. Прво, наставили су да се поучавају апостолској науци и заједништву. Речи „наука“ и „заједница“ у овом тексту (Дела 2,41-47) буквално значе „поука“ и „партнерство“. Апостолско проповедање се хватало у коштац са погрешним веровањима и нудило нова објашњења за оно што су људи видели и доживљавали. Међутим, то није могло да их научи како да ту нову истину примене у свом животу. До примене истине на нечији живот долазило је унутар међусобних односа у оквиру групе. Нови верници су пажљиво и свесно поучавани путем директног учења, као и кроз учешће у свакодневном животу других верника, а све под надзором и вођством духовно зрелих и утемељених апостола.

Лоше проповедање је оно које људима говори шта треба да раде, али не и како да то ураде. Међутим, чак и ако читамо књиге са упутствима, или слушамо проповеди које објашњавају како се нешто ради, то не може да нам замени прилику да посматрамо како људи нешто раде, и да их затим опонашамо. Павле је то знао, па је своје следбенике позивао да га опонашају као што је он сам опонашао Исуса (1. Коринћанима 11,1). Када други могу да вас посматрају и увере се у стварност вашег искуства са Христом, то ће утицати и на њих.

Изазов: Сетите се некога у свом животу за кога бисте желели да буде верник. Молите се сваког дана да он или она стекну лично искуство са Исусом.

Додатни изазов: Кога ви поучавате и доводите у везу са Исусом? Потражите начин да ту особу уведете у заједништво са другим верницима.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Наш мисионски рад мора да произлази из дубоке љубави и захвалности за оно што је Исус учинио, и што чини у нашем животу. Свака друга мотивација је погрешна. Остати урођен у Реч и у сагласју са Речју представља кључ успешног досезања људи и евангелизирања.

„Наш живот треба да буде повезан са Христовим животом; од Њега морамо стално црпити, хранити се Њиме, живим Хлебом који је сишао с Неба, напајати се са свежег, непресушивог извора Његовог богатства. Ако Господа имамо стално пред собом, ако свом срцу дозвољавамо да Му се обраћа са хвалом и захваљуивањем, наш верски живот стално ће бити освежаван. Наше молитве добиће облик разговора са Богом као пријатељем. Он ће нам откривати своје тајне. Радосна свест о Исусовој присутности биће наше својство. Наше срце често ће горети у нама када нам се буде приближавао да разговара с нама, као што је чинио са Енохом. Када се то оствари у искуству хришћанина, у његовом животу запазиће се једноставност, скромност, кротост, понизност срца, особине које ће свима с којима долази у додир показати да је био са Исусом и шта је научио од Њега.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 129, 130 (оригинал).

„У животу који је окренут себи неће бити никаквог раста ни доношења рода. Ако сте прихватили Христа за свог Спаситеља, треба да заборавите на себе и трудите се да помажете другима. Говорите о Христовој љубави, причајте (другима о Његовој самопожртвованој љубави према вама)... Када будете примили Христовог Духа, Духа несебичне љубави и рада за друге, ви ћете расти и доносити род... Ваша вера ће расти, ваше уверење ће се продубљивати, ваша љубав усавршавати.“ – *Поуке великог Учитеља*, стр. 67, 68 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како разумете Павлове речи упућене Филибљанима, о томе да се Христос понекад проповеда из зависти, свађе или себичне амбиције? Како можемо бити сигурни да нисмо и сами криви за тако нешто?
2. Какво је ваше лично искуство у вези са стварношћу Божјег постојања и Његове љубави? Другим речима, да ли бисте могли, на основу сопственог искуства, искрено и поштено да проповедате другима о Божјој доброты и љубави? Како би гласило ваше сведочење?
3. Какво је ваше искуство чекања на Господа, и чему вас је оно научило кад је реч о поверењу у Њега и о вери уопште?

МИСИЈА ЗА МОГ БЛИЖЊЕГ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 10,25-37; 2. Тимотију 3,16; Јаков 2,17-22; Матеј 22,37-40; Галатима 5,14; Михеј 6,6-8.

Текст за памћење: „А он одговарајући рече: љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли својом; и ближњега својега као самога себе“ (Лука 10,27).

Сви знамо стих: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли својом“ (Лука 10,27). Ипак, наша љубав према Богу може постати врло површна ако кажемо да волимо Бога, али Му се не покоравамо. Ми мислимо да волимо Бога, али како се та љубав показује у нашем свакодневном животу? Љубав према Богу захтева потпуну посвећеност нашег срца, душе, тела и ума – и то свакодневно. Свако може рећи да воли Бога, али да бисмо Га заиста волели, потребно је да уложимо свестан напор.

Међутим, иако је добро и важно да волимо Бога, Он жели да волимо и друге, јер љубав према другима одражава нашу љубав према Богу, и то на снажан и врло стваран начин. Стих 1. Јованова 4,20 гласи: „Ако ко рече: ја љубим Бога, а мрзи на брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види?“ У Галатима 5,14 Павле такође каже да се „сав закон извршује у једној ријечи, то јест: љуби ближњега својега као себе“.

Ове седмице учићемо како се та поука може применити у нашем животу.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 18. новембар.

ПИТАЊЕ СВИХ ПИТАЊА

Ко смо ми? Зашто смо овде? Шта се дешава с нама кад умремо? Која је наша коначна судбина? Ово су, по много чему, најважнија питања која могу да поставе смртна бића – бића која знају да су смртна (остриге и кокошке су такође смртне, али то не знају). А у Еванђељу по Луки видимо некога ко прилази Исусу са нечим што је, у ствари, најважније од свих питања.

Прочитајте стих Лука 10,25. Које питање је поставио овај познавалац закона и зашто је то учинио?

Колико год да је то питање само по себи озбиљно, Библија јасно каже да је он заправо дошао да *искуша* Исуса. Знамо да нам људи понекад прилазе са скептицизмом и неповерењем, да могу бити чак и неискрени у свом постављању питања, али и до њих се ипак може допрети. Управо тако је Исус поступио са овим закоником, мада је знао да његове првобитне намере нису биле искрене. Ипак, и за тог законика и за остале слушаоце, то питање је пружио згодан увод који је Исус искористио како би их подстакао да преиспитају своја срца. Мада је знао какви су били мотиви тог законика, Исус га ипак није игнорисао нити је показао непоштовање према њему.

На крају крајева, које питање може бити важније од тога? „Шта ћу чинити да добијем живот вјечни?“ Какви год да су наши верски ритуали или обичаји, иза свих њих стоји то кључно питање. Шта би друго, осим тога, могло бити заиста важно за бића чији је живот описан као „пара, која се за мало покаже, а потом је нестане“ (Јаков 4,14)? Јер, која још опција постоји, осим вечног живота, ако не вечна смрт?

Прочитајте текст 1. Коринћанима 15,30-32. Коју поенту Павле овде извлачи да би нагласио важност вечног живота?

Колико год његови мотиви били сумњиви, законик је поставио кључно питање, а Исус се, водећи рачуна да сваку прилику искористи за мисију, послужио тиме да би допро до душа.

Како да и ми поведемо рачуна о томе да сваку прилику која нам се укаже искористимо за сведочење, чак и ако околности нису баш идеалне?

ИСУСОВ МЕТОД И ОДГОВОР

Библија нам каже да је тај законик дошао да би искушао Исуса, али Исус је био свестан његових намера. Заиста, Бог познаје жудње и хтења нашег срца боље него и ми сами. А оно што сигурно не познајемо, то су срца и побуде оних који нас испитују, зар не?

Понекад нас припадници других религија испитују о нашој вери. На пример, наши муслимански пријатељи нам постављају питања везана за Исусово божанство, као на пример: „Где је у Библији Исус рекао да је Бог?“ Или: „Зашто кажете да постоји један Бог када имате три особе у Тројству?“ Мада делује да су то провокативна питања, она ипак могу одавати дубоку, искрену потребу за Исусом, и скривену чежњу или осећај празнине код оних који та питања постављају. Ми не познајемо њихова срца, а то није ни потребно. Треба једноставно да служимо другима најбоље што можемо, без обзира на њихове најдубље побуде.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 26,56; Дела 17,11; 1. Коринћанима 15,3 и 2. Тимотију 3,16. Како нам ти стихови помажу да разумемо Исусов одговор законуку у тексту Лука 10,26?

Понекад тражимо одговоре, али се не трудимо да сами до њих дођемо. Исус је рекао: „Шта је написано у закону? како читаш?“ (Лука 10,26). Он је ту указао на веома важан аспект учења. Уместо да само слушамо оно што други имају да нам кажу, треба сами да читамо Свето писмо (Божју Реч). Одговори су већ ту, а Свети Дух делује на наша срца да би нам ставио до знања шта треба да радимо.

Бог нам је дао своју Реч. У њој налазимо све што треба да знамо о томе како да живимо, како да се понашамо према другима и како можемо да „наследимо живот вечни“. Наравно, учитељи и проповедници имају своју улогу у томе, али у крајњој линији, морамо се обратити Библији да бисмо дошли до истина које су заиста битне. „Ријеч је твоја жижак нози мојој, и видјело стази мојој“ (Псалми 119,105). Тај стих није само поезија. То је света истина, која нас упућује на Божју Реч и њену важност за верника.

Исус, Реч Божја која је постала тело, увек је упућивао људе на Писану Реч. Шта нам то говори о важности Библије, и о томе зашто бисмо морали да одбацимо свако филозофско и геолошко резоновање које умањује наше поверење у Библију?

НАСЛЕДИТИ ВЕЧНИ ЖИВОТ

Прочитајте текст Лука 10,27.28. Који је био закоников одговор на сопствено питање?

Законик је поставио питање и сам је дао одговор: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим...“ и „ближњега својега као самога себе“ (Лука 10,27).

И какав је био Исусов коментар? Рекао му је: „Право си одговорио“ (Лука 10,28). А затим га је подстакао да и учини нешто поводом тога, рекавши: „То чини и бићеш жив“ (Лука 10,28).

Већини верника није толико тешко да дају праве одговоре у вези са доктрином и вером. Међутим, прави изазов настаје када треба да учине оно што знају да је исправно и да следе оно у шта верују. Многи који знају довољно да би били спасени, ипак ће бити изгубљени, јер нису послушали оно што су знали. Ето колико је то питање озбиљно. Није довољно само знати да треба волети Бога и ближње. Треба то и учинити!

Прочитајте текст Јаков 2,17-22. У ком смислу су ти стихови паралелни са оним што је Исус казао законнику?

Ако волимо Бога, читаћемо Његову Реч, молићемо се, држаћемо Његове заповести и бићемо послушни Његовом гласу „свим срцем својим“. Ако кажем да волим друге, али не марим за друге људе у цркви, или ако занемарим потребе других иако могу да помогнем, каква је корист од моје вере? Хришћанство није само скуп различитих веровања, то је начин живота.

„Ако, на прилику, брат или сестра голи буду, или немају шта да једу, и рече им који од вас: идите с миром, гријте се, и наситите се, а не да им потребе тјелесне, шта помаже?“ (Јаков 2,15.16).

Колико вам је стало до добробити других? У којој мери следите Павлове речи: „Не гледајте сваки за своје, него и за другијех“ (Филипљанима 2,4)? Како можете, посредством Божје благодати, научити да водите више рачуна о другима?

ВОЛЕТИ ДРУГЕ КАО СЕБЕ САМЕ

Прочитајте текст Матеј 22,37-40. Како се то што је Исус овде рекао слаже са оним што је одговорио законуку у тексту Лука 10,27.28?

Према тексту Матеј 22,37-40, Исус нам је јасно ставио до знања да свакодневни израз истинског веровања почива на те две заповести. А у тексту Лука 10,27.28 јасно се каже да ће онај ко извршава те две заповести имати живот вечни.

„Љубав је темељно начело Божје владавине на Небу и на Земљи и зато мора да постане темељ хришћанског карактера. Једино га она може учинити и одржати непоколебљивим. Једино га она може оспособити да се одупре невољама и искушењима.“ – Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 49 (оригинал).

Прочитајте следеће текстове: Галатима 5,14; Михеј 6,6-8 и 1. Јованова 4,20.21. Како ти стихови додатно наглашавају оно што нам је Исус рекао?

Према Павлу, „сав /се/ закон извршује у једној ријечи, то јест: љуби ближњега својега као себе“ (Галатима 5,14). Павле сматра да се љубав према Богу може у практичном смислу видети само кроз пример нашег опхођења према другима. Мада је рекао да ће „праведник... од вјере жив бити“ (Римљанима 1,17), ипак живљење од вере није нешто што је скривено, непознато и невидљиво пред другима. Павле, Михеј и Јован јасно истичу да су практична дела то што показује реалност вере коју исповедамо.

У 1. Коринћанима 13, Павле врло енергично тврди да ако неко поседује велико знање, или чини велика дела, или има велику веру, па се чак одрекне и сопственог живота, али нема љубави, онда је та особа као „звон који звони, или прапорац који звечи“ (1. Коринћанима 13,1).

Погледајте горе наведени цитат Елен Г. Вајт. Запазите да она каже како само љубав омогућава људима да остану непоколебљиви и одупру се искушењима. Како та идеја показује да заповест о љубави не подразумева спасење делима, већ представља израз вере коју имамо у Исуса?

ПРИЧА О ДОБРОМ САМАРЈАНИНУ ДАНАС

Када је похвалио законика зато што је дао исправан одговор, Исус је додао: „То чини и бићеш жив“ (Лука 10,28). Тиме је дотакао најдубљу нит човековог срца. Давање тачних одговора лако је падало овом законуку, али поступање у складу с њима представљало је проблем пре 2.000 година, и још увек је проблем за многе од нас данас. Законик је хтео да ухвати Исуса у замку и да се похвали својим знањем. Зато је поставио додатно питање: „А ко је ближњи мој?“ (Лука 10,29).

Прочитајте текст Лука 10,30-37. Како бисте укратко изразили шта је Исус хтео да поручи овом причом?

Има ли око нас људи према којима су се други неправедно поне-ли? Да ли смо учинили све што је у нашој моћи да бисмо им помогли?

Тачно је да понекад пастори, старешине и верници не помажу онима којима је то потребно. Понекад су људи друге вере љубазнији од нас у поступању према појединцима у нашој друштвеној заједници. Ми говоримо о томе да треба бити љубазан, али можда је неко други тај који заиста задовољава потребе људи којима се ми не бавимо. Али, ако хоћемо да наша вера уопште нешто значи, онда морамо посегнути ка људима и помоћи онима којима је то потребно.

Исус је причу о добром Самарјанину закључио питањем ко је од тројице поменутих људи заиста био ближњи особи којој је требала помоћ.

„Тако је на питање ‚ко је мој ближњи‘ за сва времена дат одговор. Христос је указао на то да наш ближњи није само онај који припада нашој Цркви и вери. То нема никакве везе са расом, бојом коже или друштвеним статусом. Наш ближњи је свака особа којој је потребна наша помоћ. Наш ближњи је свака душа коју је ранио и измучио непријатељ. Наш ближњи је свако ко је Божја својина.“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 503 (оригинал).

Изазов: Почните свакодневно да се молите за некога ко је друга-чији од вас, или чак за некога ко вам се можда лично не допада.

Додатни изазов: Наведите најмање три имена својих познаника (неадвентиста), уочите њихове потребе (емоционалне, физичке, друштвене) и размислите како бисте могли лично да се позабавите тим потребама. Шта можете у практичном смислу да учините за њих у предстојећој седмици?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Чезња векова* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Добри Самарјанин“, стр. 497-505 (оригинал).

У нашем свету данас има много гладних, сиромашних и злостављаних људи којима је потребна помоћ. И ми можемо дати свој допринос у томе, колико год „ситан“ он изгледао. Ипак, нећемо успети да решимо све проблеме овог света пре него што се Исус врати. Нисмо ни позвани да то учинимо. Али до тада, наш рад може бити тако једноставан као што је помагање некоме кога познајемо а ко нема довољно хране, или неком члану цркве који се суочава са неправдом, можда чак и са предасудама и нетрпељивошћу, што је и дан-данас проблем реално присутан у нашем свету.

„Чиста и беспрекорна вера пред Оцем је ова: 'Обилазити сироте и удовице у њиховијем невољама, и држати себе неопогањена од свијета' (Јаков 1,27). Добра дела су плод који Христос захтева од нас да доносимо: љубазне речи, дела добротинства, нежна обзирност према сиромашнима и напаћенима. Када саосећамо са обесхрабранима и тужнима, кад наша рука удељује сиромашу, када оденемо голе, а странцу начинимо места у свом дому и срцу, тада су нам анђели веома близу, и ми додирујемо струну која одзвања на небу. Сваки чин правде, милости и добротинства налази одјека на небу. Отац са свог престола посматра оне који чине та дела милосрђа и убраја их у своје најдрагоценије благо. 'Ти ће ми бити благо, вели Господ над војскама, у онај дан кад ја учиним' (Малахија 3,17). Свако дело милосрђа према сиромашнима и невољнима рачуна се као да је учињено Исусу. Када помажемо сиромашу, кад саосећамо са напаћеним и потлаченим, када се спријатељимо са сирочетом, тада доводимо себе у ближи однос са Исусом.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 25.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како можемо бити сигурни да смо исправно разумели то да поштовање заповести да волимо Бога и ближње није спасење делима? С обзиром на то ко је Исус и шта је Он учинио за нас на крсту (видети Филибљанима 2,5-8), зашто је помисао да бисмо ми могли да урадимо било шта чиме бисмо стекли или заслужили спасење тако велика заблуда? Како можемо научити да правимо разлику између дела којима би покушали да се спасемо, што би била кобна грешка, и дела којима у свом животу откривамо спасење које већ имамо у Исусу?
2. Како можемо научити да препознамо неке од дубоко усађених предрасуда које можда гајимо према онима који су другачији од нас?
3. Осим стихова које смо проучавали у оквиру поуке за ову седмицу, које још библијске текстове налазите који подупиру схватање да је потребно показивати љубазност према другима, ко год они били?

МИСИЈА ЗА ОНЕ КОЈИМА ЈЕ ПОТРЕБНА ПОМОЋ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 5,17-26; Јован 5,1-9; 5. Мојсијева 10,19; 3. Мојсијева 23,22; Матеј 25,34-40; Јован 15,13.

Текст за памћење: „И одговарајући цар рећи ће им: заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте“ (Матеј 25,40).

Текст Лука 5,17-26 садржи више илустрација о томе како Бог помаже онима којима је то потребно. Понекад Он користи друге људе да би помогао нама, а понекад користи нас да би помогао другима. Тај посао може бити изазован, али доноси велике награде. Помажући онима којима је помоћ потребна, ми вршимо службу по узору на Исуса Христа. Понекад се лако може закључити коме је потребна помоћ, али има случајева када је то тешко уочити. Ипак, каква год да је ситуација, позвани смо да будемо Божји помагачи свим људима који су у невољи, без обзира на њихово порекло.

Библија нас подстиче да се зближавамо са људима које не познајемо и да, задобијајући њихово поверење, сазнамо како да им на најбољи начин помогнемо да нађу Исуса.

У поуци за ову седмицу, наша тема под насловом „Мисија за оне којима је потребна помоћ“ показује да Бог има план да допре до оних који се, из најразличитијих разлога, могу наћи у тешким околностима. Њихове потребе могу бити физичке, емоционалне, финансијске или чак друштвене, јер има оних који су практично изопштеници из своје заједнице или породице. Какве год да су њихове потребе, морамо бити спремни да учинимо све што је у нашој моћи да бисмо им помогли. То је суштина онога што значи бити хришћанин и зато мора бити саставни део наше мисије.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 25. новембар.

ВЕРА ПРИЈАТЕЉА

Једна упечатљива прича из Еванђеља открива кроз шта су све неки људи прошли да би особу која је била у невољи, вероватно пријатеља, довели пред Исуса. На основу онога што се ту догодило, сазнајемо колико се напора понекад мора уложити у служби онима којима је потребна помоћ.

Прочитајте текст Лука 5,17-26 (видети такође: Матеј 9,1-8; Марко 2,3-12). Које поуке можемо извући из те приче кад је реч о мисији и служби?

Доводећи свог пријатеља Исусу, ти људи су преузели одговорност да се побрину за њега. Бог и нас позива да будемо попут пријатеља овог човека – да оне којима је потребна помоћ доведемо Исусу Христу. Такав рад захтева веру, предузимљивост, стрпљење и спремност, ако је потребно, да се уради и нешто неуобичајено. Људи су хтели да дођу до Исуса, али су наишли на препреке. Свог беспомоћног пријатеља нису могли да доведу пред Исуса уобичајеним путем. Ипак, нису одустали, већ су пронашли иновативан начин да то учине. *Спустили су свог пријатеља са крова!* И, према Луки, њихов поступак је наишао на Исусово одобравање (видети Лука 5,20).

Исус жели да Му ми доведемо своје беспомоћне пријатеље. Библија говори о Исусу као о Великом лекару који жуди да опрости онима који пате, и да их излечи, ко год они били.

Елен Г. Вајт нас такође позива да помажемо беспомоћнима: „Не чекајте да вам се укаже на вашу дужност. Добро отворите очи и погледајте ко се налази око вас. Упознајте се са беспомоћнима, напаћенима и онима који су у оскудици. Не скривајте се од њих и не покушавајте да заташкате њихове потребе. Ко пружа доказе о томе да поседује чисту веру, неокаљану себичношћу и поквареношћу, каква се помиње у Јаковљевој посланици? Ко су ти који нестрпљиво чекају да учине све што је у њиховој моћи како би допринели великом плану спасења?“ – *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 29.

Исус је личним примером показао како треба помагати беспомоћнима, и позвао нас је да и ми тако чинимо. Прво, треба да се спријатељимо с њима, затим да сазнамо које су њихове потребе, и коначно, да их доведемо до Исуса, који им једини може помоћи. Управо то су урадили људи у овој причи, а и ми треба да поступамо на исти начин у којој год ситуацији да се нађемо. Помозимо људима да дођу до Јединог који може да их спасе – Исуса Христа.

Коме је у вашем окружењу, у овом тренутку, потребна помоћ? Шта ћете учинити за те људе?

САМО ХРИСТОВ МЕТОД

Чему нас следеће приче уче у вези са служењем онима којима је потребна помоћ?

Јован 5,1-9 _____

Марко 1,23-28 _____

Елен Г. Вајт описује Исусов метод као процес од пет корака који показује како треба служити другима, посебно онима којима је потребна помоћ: „Само Христов метод донеће прави успех у приближавању људима. Спаситељ се мешао са људима као онај који им жели добро. Показивао је саосећање према њима, служио је њиховим потребама и задобијао њихово поверење. Тек онда их је позивао: 'Хајдете за мном.'“ – У потрази за бољим животом, стр. 143 (оригинал).

Прво, морамо се дружити са беспомоћнима, проводити време с њима, да бисмо их упознали и разумели њихове потребе, с намером да им учинимо добро. Погледајмо шта је Исус учинио за одузетог човека у бањи Витезди. Он је био управо тамо, усред тог мноштва „болесника, слијепијех, хромијех, сухијех“ (Јован 5,3).

Друго, треба да покажемо саосећање. То је понекад изазовно јер наилази на неповерење, зато што има људи који се понашају љубазно и задобијају поверење других само да би их касније злоупотребили. У сваком случају, Бог нас позива да показујемо саосећање не очекујући ништа за узврат.

Трећи корак је служење људским потребама. То подразумева нешто више од речи. Треба предузети нешто да би се задовољиле потребе пријатеља или странаца. Исус је разговарао са одузетим човеком, питао га је шта жели, па је тек онда учинио чудо за њега. У причи о човеку кога је запосео „нечисти дух“, Исус је преузео потпуну контролу над ситуацијом, учинивши за беспомоћног човека оно што он сам није могао да уради за себе.

Четврти корак је стицање поверења. Када служимо људима, када им помажемо, они ће научити да верују и нама и нашим речима, па ће бити спремнији да нас слушају и онда кад им будемо говорили о Исусу. Јер, Исус није желео само физички да лечи људе. Желео је да они имају вечни живот у Њему (видети Јован 10,10).

Последњи корак је довођење људи до Исуса – чин који захтева веру и са ваше стране и са стране онога коме помажете.

Уопште узев, ми нисмо у стању да чинимо чуда каква је Исус чинио. Али на који начин ипак можемо да послужимо онима којима је потребна помоћ?

ИЗБЕГЛИЦЕ И ИМИГРАНТИ

Тема о имигрантима и избеглицама постала је предмет жестоких дебата, посебно зато што њих данас има јако много. Било да су расељени због рата, природних катастрофа или наде у бољу будућност у економском смислу, милиони људи широм света напустили су своје домове и очајнички им је потребна помоћ.

У тексту Матеј 2,13.14 видимо да је Исус такође био избеглица. Његови земаљски родитељи, Јосиф и Марија, били су приморани да из Витлејема побегну усред ноћи и да уточиште потраже у Египту, како би избегли Иродову убилачку руку. Библија не говори ништа о њиховом искуству у Египту, али није тешко замислити да је и то време имало своје изазове, можда исте оне с којима се избеглице данас суочавају. Постоји, заправо, извесна паралела у томе како је Исусова породица тражила азил у иностраној земљи, са оним како многи муслимани, будисти, хиндуисти, хришћани и неверујући људи данас траже азил у новим земљама.

Уопштено говорећи, лакше је дружити се са људима из сопствене културе и језичке групе, јер имамо много тога заједничког. Теже је пронаћи заједнички језик са имигрантима и избеглицама који изгледају другачије од нас, не говоре наш језик, не деле исте верске вредности и не једу исту храну. Међутим, еванђеље нас позива да изађемо из својих етничких, националних и културних зона удобности, и допремо до оних којима је потребна помоћ, без обзира колико се разликују од нас.

Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 10,19; Псалми 146,9; Римљанима 12,13 и 3. Мојсијева 23,22. Која важна тема се ту помиње, коју би требало да имамо на уму?

Како можемо служити имигрантима и избеглицама? То може бити тешко, јер у неким земљама није политички коректно мешати се с тим људима и помагати им. Ипак, морамо чинити све што можемо, и кад год можемо, да бисмо послужили тим људима, који су сигурно прошли кроз неке веома тешке тренутке и потребна им је наша помоћ. Дакле, морамо им помоћи у оној мери у којој је то могуће.

Почните са молитвом, а затим потражите информације о имигрантима и избеглицама. У многим местима постоје организације које брину о њима. Можете почети да сарађујете с неком од тих организација, или би ваша локална црква можда могла да покрене службу за имигранте и избеглице.

Чак и ако је у питању нешто ситно, шта је то што можете учинити да бисте помогли имигрантима и избеглицама за које знате?

ПОМАГАЊЕ ПОВРЕЂЕНИМА

Ко од нас није искусио колико живот на овом свету може бити болан? Да ли сте окружени богатством и материјализмом, или сиромаштвом и оскудицом – није заиста битно. Људи страдају, пате, боре се. Довољно је прочитати, на пример, о запањујућој количини новца који се у западном свету сваке године троши на антидепресиве, да би се схватило да материјално богатство, само по себи, не може ни приближно да гарантује мир и срећу.

„Дух је Господњи на мени; зато ме помаза да јавим јеванђеље сиромасима; посла ме да исцијелим скрушене у срцу; да проповједим заробљенима да ће се отпустити, и слијепима да ће прогледати; да отпустим сужње“ (Лука 4,18). Чему нас те речи уче у погледу онога што је Исус радио и што би и ми, у свом домену, требало да радимо за угрожене особе у нашој средини?

Бог нас позива да изађемо у сусрет потребама свих људи, иако не знамо када ће, и да ли ће икада, прихватити Исуса. Мада је задовољавање људи за Исуса темељ наше мисије, морамо помагати свима једноставно зато што им је помоћ потребна. Ми помажемо људима зато што смо прихватили Исуса као свог Господа, и зато што нас Он на то позива.

Исусово настојање да задовољи потребе свих људи представља библијски принцип који треба следити. Ми не знамо да ли су Га сви они којима је помогао прихватили или не.

Али да бисмо истински помогли људима, морамо постати свесни њихових потреба. Свака култура на свој начин показује како се треба опходити према пријатељу. У Индији је, на пример, уобичајено да се послужи храна и пиће када се угошћавају посетиоци. С друге стране, лакше је некоме кога не познајемо дати симболичан новац, него утешити пријатеља који је управо изгубио вољену особу. Вашем пријатељу у том тренутку може бити потребно нешто више од новца и материјалних ствари. Ваша саосећајна подршка у време великог губитка вероватно би била много кориснија.

Да бисмо били Исусови сарадници у помагању нашим пријатељима, важан принцип је да им приступимо са циљем да покажемо несебичну љубав према њима и да разумемо њихове потребе пре него што се понудимо да им помогнемо. А затим треба и да им пружимо потребну помоћ, чак и ако не знамо да ли су спремни да следе Исуса или не.

Прочитајте текст Матеј 25,34-40. Која порука за нас се ту налази?

ВЕЋА ЉУБАВ

Као што сви знамо – и то знамо веома добро – потребе никад не престају. Ако сте спремни да помажете другима, имаћете много прилика. Било да се ради о блиским пријатељима или избеглицима издалека, људи имају своје потребе и ми треба да учинимо све што можемо, и кад год можемо, да бисмо им помогли. Током своје земљске службе, Исус је све време помагао људима који нису могли да помогну сами себи. У неким случајевима, Он је чак преузимао иницијативу и прилазио онима којима је била потребна помоћ. У другим приликама, као у случају одузетог човека кога су са крова спустили пред Исуса, његови пријатељи су преузели иницијативу.

„Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје“ (Јован 15,13). Како да тај принцип применимо на своју службу другима?

Једна мисионарска породица служила је шест година у карипској држави Тринидад и Тобаго. Прве три године живели су у претежно хиндуистичкој и муслиманској заједници. Многи хиндуисти су се жалили да хришћани одбијају њихове позиве на годишњу службу поводом Дана захвалности. Али ова хришћанска породица је једном приликом присуствовала тој служби код свог новог хиндуистичког пријатеља. Урадили су то угледајући се на Исусов пример – Он је посећивао пријатеље када су Га позивали на своје прославе. Хиндуизам заправо учи да посетите и пријатељи доносе благослове у кућу домаћина.

Хајде да ове седмице покушамо да склопимо пријатељство с неким тако што ћемо бити благослов за ту особу. Проучите најпре своје окружење, заједницу, село или град. Да ли знате за неке избеглице или имигранте који ту живе? Шта је са људима који станују у вашој улици? Да ли их све познајете? Без обзира на вашу ситуацију, склапање пријатељства са потпуним странцем није лак задатак. Молите се Богу за то и тражите помоћ од Њега. Он познаје сваког човека, па и странца с којим желите да се спријатељите. Не заборавите, ваш циљ је да се спријатељите с том особом помажући јој тако што ћете је упутити на Бога за помоћ.

Изазов: Сазнајте нешто о странцима и нехришћанима који живе у вашој земљи. Интернет страница joshuaproject.net је место на ком се можете информисати о недосегнутим етничким групама у вашој култури.

Додатни изазов: Издвојте некога унутар своје сфере утицаја. Почните редовно да се молите за ту особу након што одговорите на следећа питања:

- Да ли је та особа мој пријатељ – у складу са Исусовим мерилем пријатељства?
- Да ли сам упознат/упозната са његовим/њеним животним потребама?
- Како да њу или њега доведем до Исуса ради исцељења?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ако сте у могућности, прочитајте следеће: Arthur White, „A Few Days at Long Point“, Ellen G. White: The Australian Years: 1891-1900, vol. 4, pp, 100-104.

Писци Еванђеља забележили су примере Исусовог обичаја да гради мостове са припадницима других култура како би могао да их спасе (Матеј 8,28-34; Марко 5,1-20). И ми смо такође позвани да склапамо пријатељства и служимо припадницима других култура. Христос је умро за све људе, без обзира на порекло, расу, националност или имовинско стање. То је нешто што никад не смемо заборавити. „И он очишћа гријехе наше, и не само наше него и свега свијета“ (1. Јованова 2,2).

„Људи не испуњавају Божји наум тиме што једноставно изражавају наклоност унутар свог породичног круга... док ускраћују љубав онима које би могли да утеше и благослове тиме што би задовољили неке од њихових животних потреба...

Када нас позива да чинимо добро људима изван свог дома, Господ не мисли да наша наклоност према сопственим укућанима треба да се умањи, и да треба мање да волимо своју породицу или земљу, само зато што Он жели да своје саосећање проширимо и на друге. Међутим, своју наклоност и саосећање не треба да оградимо у своја четири зида, и да благослов који нам је Бог дао ограничимо тако да други не могу да имају користи од њега, и да уживају у њему заједно с нама.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, Oct. 15, 1895.

Одговорност која нам је поверена – да будемо благослов за оне изван наше зоне удобности, било да је реч о припадницима друге културе или тек неком беспомоћном појединцу – јесте мандат о ком се не може преговарати, додељен од самог Исуса Христа (Дела 1,8; Марко 11,17).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Која је ваша лична зона удобности и зашто морате бити спремни да искорачите из ње када је то потребно?
2. Које су последице тога што се за Исуса говорило: „Гле човјека изјелице и пијанице, друга царинцима и грјешницима“ (Матеј 11,19)? Шта је то Исус чинио што је довело до те оптужбе, и чему нас то учи кад је реч о мисији?
3. У којој мери хришћанин треба да присуствује прославама неверника? Како хришћани могу то да ураде а да не угрозе библијска начела?

МИСИЈА ЗА МОЋНЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 4; 2. О царевима 5,1-19; Јован 3,1-12; Јован 7,43-52; Матеј 19,16-22; Јован 19,38-42.

Текст за памћење: „Јер каква је корист човјеку ако сав свијет добије а души својој науди? или какав ће откуп дати човјек за своју душу?“ (Матеј 16,26).

Мада је написана пре више векова, Библија, Божја Реч, представља открићење Божје истине за наш свет. А међу многим истинама које нам открива је она о људској природи, и о томе да су, било да је реч о Јудеји у седмом веку или Бразилу у двадесет првом веку, људи у основи исти – грешници којима је потребна божанска благодат.

То обухвата и богате и моћне. Богати и моћни људи из библијских времена нису се много разликовали од богатих и моћних у модерно доба, посебно у погледу тежње за богатством, славом и моћи, често (али не увек) на рачун рањивих и нејаких. Па ипак, Бог је подједнако заинтересован за спасење богатих и моћних као и за спасење слабих и сиромашних. Свето писмо нам пружа неке занимљиве примере библијских карактера који су били моћни, или богати, или обоје, и описује како их је Бог употребио да буду благослов за многе народе: Аврам, Исак, Јов, Соломон и Јосиф, да наведемо само неке.

Ове седмице изучаваћемо Божју мисију за богате и моћне. Придружите нам се на том путовању, док будемо разматрали како је Бог досегао неке од тих људи, и како Он позива и припрема адвентисте седмог дана да сведоче таквим људима данас.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 2. децембар.

НАВУХОДОНОСОР

Као адвентисти седмог дана, ми верујемо у такозвано „неограничено помирење“. То значи да, за разлику од неких других хришћана, верујемо да је Христос умро за цело човечанство, а не само за посебну групу оних које је Бог предодредио за спасење. Будући да Бог жели „да се сви људи спасу, и да дођу у познање истине“ (1. Тимотију 2,4), Исус је принео себе на жртву за „гријехе наше, и не само наше него и свега свијета“ (1. Јованова 2,2). Зато су сви људи изабрани „кроз њега прије постања свијета“ (Ефесцима 1,4), и поред тога што неће сви заузврат изабрати Њега. Ипак, у Библији налазимо извештаје о разним категоријама људи који су задобијени за Бога.

Прочитајте текст Данило 4. Шта се ту десило са царем и шта нам то говори о спасењу једног од најмоћнијих људи на свету?

Упечатљив библијски пример о томе како Бог досеже до моћних неверника је прича о цару Навуходонозору. Божја пресуда над њим извршена је на сличан начин као у случају неких израелских царева (видети, на пример, 2. Дневника 32,25.26; 1. О царевима 14,21-31; 1. Самуилова 28). Библијски извештај о Навуходонозору, који је дошао к себи и признао Бога Створитеља, показује да је Богу стало до богатих и моћних, као и до слабих и сиромашних. У 37. стиху, најмоћнији човек на земљи изјављује: „Сада ја Навуходоносор хвалим, узвишујем и славим цара небескога, чија су сва дјела истина и чији су путови праведни и који може оборити оне који ходи поносито“ (Данило 4,37). Кад би само сви богати, моћни и поносити међу нама смртницима схватили ту истину!

Шта можемо научити из ове приче? Прво, Бог користи посвећене вернике, попут Данила, као мост да би дошао до моћних неверника. Друго, Бог може директно да се умеша у процес сведочења како би досегао до неког моћног неверника. Навуходоносор је био понижен од Бога због своје гордости и ароганције. И мада је ова прича веома драматична, постоји много других начина на које се богати, моћни и охоли могу понизити.

Чак и ако нисмо богати и моћни по световним мерилима, зашто морамо водити рачуна да избегнемо ту врсту охолости какву је показао овај цар? Зашто би и нама могло да се догоди, и то лакше него што мислимо, да заузмемо исти такав став?

НЕМАН

Христос је умро за све људе, без обзира на њихово порекло, имовинско стање, етничку припадност или друштвени статус. Бог не престано привлачи к себи читав људски род, укључујући и оне појединце који се убрајају међу моћне нехришћане у свету (видети: Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 416 /оригинал/).

Прочитајте 2. О царевима 5,1-19. Коју поуку можемо извући из те приче у вези са досезањем људи за Господа?

У тексту 2. О царевима 5,17-19, Неман, након што је излечен од губе, упућује два необична захтева. Прво, тражи да понесе са собом у Сирију онолико израелске земље колико може да се наговари на две мазге, и то у сврху обожавања живог Бога. Он каже: „Јер слуга твој неће више приносити жртава паљеница ни других жртава другим боговима, него Господу“ (2. О царевима 5,17). Иако је сада очито веровао у јединог истинитог Бога, Неманов први захтев показује да су пагански утицаји, у извесној мери, још увек задржали контролу над његовим начином размишљања. Тај сиријски војвода је сматрао да се израелски Бог може поштовати само на тлу те земље. Мада је спознао реалност да нема другог Бога осим Господа Бога Израеловог, Неман није у потпуности одбацио појам да је Бог, на неки посебан начин, повезан са израелском земљом. Зато је желео да у сопственој домовини обожава Бога на земљи коју је понео из Израела.

Неманов други захтев показује искреност његове вере. Иако је донео чврсту одлуку да ће служити само небеском Богу, било му је јасно да спровођење такве одлуке у његовој идолопоклоничкој земљи неће бити лако. Штавише, цар Сирије је још увек обожавао бога Римона, а Неман је, сходно својој служби, требало да буде у царевој пратњи. Мада није намеравао да напусти своје дужности према земаљском цару, Неман ипак није желео да га сматрају за некога ко се клања на богослужењу Римону. Пошто је предао своје срце Јахвеу, није хтео да прави никакав уступак идиолопоклонству кроз обожавање паганског бога. А није желео ни да гласине о томе стигну до Јелисија.

Пророк је на ту Неманову молбу одговорио рекавши: „Иди с миром“ (2. О царевима 5,19). „Те речи не смемо схватити ни као одобравање ни као неодобравање захтева који је Неман упутио на разстанку. Он је требало да оде с миром, а не са сумњом или осећајем неспокојства и неизвесности. Бог је показао љубазност према њему и он је требало да нађе срећу и мир у познавању и обожавању Бога. Неман је био новообраћеник, човек осетљиве савести, који је требало да расте у снази и мудрости уколико се буде држао своје новопронађене вере. Бог новообраћене вернике води корак по корак. Он зна када је повољан тренутак да некога позове на реформу у погледу одређене ствари. То начело би требало увек да имају на уму они који раде на спасавању душа.“ – *The SDA Bible Commentary*, vol. 2, p. 878.

Шта би требало да научимо из ове приче кад је реч о томе да људе не треба пожуривати, а посебно не оне који потичу из нехришћанске средине?

СВЕДОЧЕЊЕ УЧЕНИМА – НИКОДИМ

Никодим је био учен човек. Библија га описује као јеврејског кнеза (Јован 3,1), а Исус га је назвао учитељем Израела (Јован 3,10). Он је добро разумео Библију и осећао је духовну глад за Господом. Из људске перспективе, изгледао је као Божји следбеник. Држао се свих заповести и био је цењени вођа међу Јеврејима. Био је моћан и богат. Многи су на то гледали као на знаке да га је Бог благословио. Ипак, испоставило се да је оно што се споља видело било управо то – само пука спољашњост.

Прочитајте текст Јован 3,1-12. Шта нам та прича открива о Никодимовим духовним потребама и о томе како се Исус позабавио њима без околишења?

Када је дошао Исусу, Никодим је покушао да сачува своју фасаду – status quo. Али Бог је познавао његово срце. Бог исто тако познаје срца и потребе свих богатих и моћних, без обзира на њихово порекло. Никодим је дошао Исусу јер су га Исусова учења осведочила да му нешто недостаје. Понос га је спречавао да отворено призна Исуса Христа за Господа, али га је та ноћ заувек променила. Ипак, чак и након што се уверио да је Исус послан од Бога, још увек није био спреман да се отворено изјасни као Његов следбеник.

Прочитајте текстове Јован 7,43-52 и Јован 19,39. Шта нам ти текстови говоре о Никодиму и Исусу?

У тим стиховима можемо видети да је Исус, очигледно, извршио велики утицај на Никодима. За Исусовог живота, Никодим је настојао да га заштити, а затим, после Његове смрти, и да Му ода почаст. Исус је, без сумње, допро до Никодима који је, и поред знања и мудрости којима се могао похвалити, ипак осећао дубоку потребу за Спаситељем, баш као и сви ми.

Зашто морамо водити рачуна да не паднемо у замку помишљајући да је, будући да „имамо истину“ (а заиста је имамо), само познавање те истине довољно да нас спасе? Колико ће душа бити изгубљено, иако су имале више него довољно знања – чак и о порукама три анђела – да би биле спасене?

МИСИЈА ЗА БОГАТЕ

Прочитајте текст Матеј 19,16-22. Које поуке можемо извући из ове приче, чији протагониста, за разлику од Никодима, није прихватио Исуса?

Исусов разговор са богатим младим кнезом показује да богатство може представљати опасну замку. Обратите пажњу на следеће речи: „И још вам кажем: лакше је камили проћи кроз иглене уши неголи богатома ући у царство Божије“ (Матеј 19,24). То, наравно, не значи да богати не могу бити спасени, већ само да, ако не поведу рачуна, богатство заиста може постати препрека за њихово спасење.

На крају и богате и сиромашне чека иста судбина – гроб. То значи да је и богатима очајнички потребно спасење као и свима другима. Шта год новац могао да нам обезбеди, не може да нам обезбеди ослобођење од смрти. То ослобођење долази само као дар, који је Исус бесплатно понудио свакоме ко се на њега позове вером. „Ја сам васкрсеније и живот; који вјерује мене ако и умре живљеће“ (Јован 11,25).

Прочитајте текст Лука 19,1-10. По чему се ова прича разликује од приче о богатом младићу

Закхеј је одговорио Исусу на начин на који, нажалост, богати млади кнез није. Запазите, Исус Закхеју није рекао да прода све што има и подели сиромашнима, као што је тражио од богатог младића. Исус је сигурно знао колико је тај богати кнез био везан за свој новац, због чега му је то и тражио. Насупрот томе, мада не знамо о чему се све говорило док је Исус боравио у његовој кући, Закхеј је очигледно био осведочен од Исуса, и схватио да мора да изврши неке промене у свом животу, посебно кад је реч о његовом богатству.

„Јер каква је корист човјеку ако сав свијет добије а души својој науди? или какав ће откуп дати човјек за своју душу?“ (Матеј 16,26). Шта тај стих поручује свима нама?

МИСИЈА ЗА МОЋНЕ

Исус је знао како да се спријатељи са моћницима. Многи од тих људи су Му се дивили и поштовали Га, док су Га, у исто време, многи и презирали. Моћни људи из Библије који су долазили да потраже помоћ од Исуса сигурно су осећали да је Њему стало до њих. С друге стране, многи богати и моћни појединци нису одмах отворено прилазили Исусу, већ су чекали да се увере да је Он заиста Божји Син. Такав је био случај и са Никодимом и са Јосифом из Ариматеје.

Прочитајте текст Матеј 27,57-60 (видети такође: Марко 15,43-47; Лука 23,50-53 и Јован 19,38-42). Шта нам тај извештај говори о томе како је Господ употребио једног богатог човека на кога је Исус очигледно извршио снажан утицај?

До овог тренутка нисмо чули ништа о Јосифу из Ариматеје. Одједном се појављује тај богаташ, скоро ниоткуда, и даје свој допринос испуњењу пророчанства. Бог је користио и наставиће да користи богате људе за своје циљеве. Зато и ми морамо имати мисију усмерену, између осталог, и ка њима.

Одакле почети? Та прва фаза је вероватно најтежи део кад је реч о склапању пријатељства са моћним људима. Углавном, боље је не трудити се да им приђете – нека они приђу вама. Исус је тако поступао. Они су били сведоци Његове поруке, Његових исцељења и силе потекле од Бога. Тако су се, избегавајући јавност, уверили да је Он заиста Божји Син.

Моћни људи ће тражити да се придруже одговарајућој служби, и то из више разлога. Они хоће да буду део нечега доброг, што људима мења живот. Свесни су да је то један од начина на који и њихов живот може да се промени. То је добар начин да богати и моћни дођу до помоћи која им је потребна, а да не морају јавно да је затраже.

Друга фаза је оснивање неке такве, значајне службе којој ће богати и моћни желети да се придруже, што је пут да и они постану део Божје мисије. Одвојте једно време које ћете уложити у живот богатих и моћних људи у вашем друштву.

Изазов: Својој листи свакодневних молитви додајте некога ко је на позицији моћи, који није верник и са ким можете повремено ступити у контакт.

Додатни изазов: Пошаљите писмо или имејл некоме ко се налази на позицији моћи – чак и ако је то неко с ким се никад нисте срели – и реците тој особи да се молите за њу или њега.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља: Елен Г. Вајт, „Служба богатима“ из књиге У потрази за бољим животом, стр. 209-216 (оригинал) и „Заробљена девојчица се стара о Неману“, из књиге *Слични Христу*, стр. 330 (у оригиналу: стр. 337).

Исус подједнако воли сиромашне као и богате и моћне људе на овом свету. Он је умро за владаре као и за просјацима. Исус је знао који је најефикаснији начин да се допре до њихових срца. И упозорио нас је да је „лакше... камили проћи кроз иглене уши неголи богато-ме ући у царство Божије“ (Марко 10,25). Ове седмице смо стављени пред изазов да допремо до моћних и богатих појединаца да бисмо их упознали са еванђељем о Исусу Христу. И њима је спасење потребно као и свима другима, чак и ако они то, нажалост, не увиђају, због „сигурности“ коју им, како верују, њихово богатство пружа.

„Много је речено о нашој дужности према занемареној сиротињи. А зар не треба посветити одређену пажњу занемареним богаташима? Многи посматрају овај сталеж као безнадежан... Хиљаде богаташа сишло је у гроб, а да нису били опоменути. Међутим, без обзира колико равнодушни изгледали, многи између богатих носе у себи терет за душе.“ – Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 210 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Исус је рушио кастинске и класне баријере служећи подједнако богатима и сиромашнима током своје земаљске службе. Како се ми као адвентисти бавимо тим питањем, јазом између богатих и сиромашних, који је тако дубоко укорењен у сваком друштву?
2. Исус је рекао следеће: „А посијано у трњу то је који слуша ријеч, но брига овога свијета и пријевара богатства загуше ријеч, и без рода остане“ (Матеј 13,22). Шта је, по вама, Исус мислио под тим „пријевара богатства“? Зашто није неопходно да будемо богати да бисмо били преварени богатством?
3. Разговарајте у разреду о питању постављеном на крају проучавања предвиђеног за уторак, у вези са чињеницом да познавање истине није исто што и спасење помоћу ње. Зашто је та разлика од тако кључне важности за нас? Ако нас само познавање истине не може спасти, шта онда може?
4. Шта још можете навести као разлог што је богати младић одбацио Исуса, док га је Закхеј прихватио?

МИСИЈА ЗА НЕДОСЕГНУТЕ – 1. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 17; 1. Коринћанима 2,2; Римљанима 1,18-25.

Текст за памћење: „Бог који је створио свијет и све што је у њему, он будући господар неба и земље, не живи у рукотворенијем црквама“ (Дела 17,24).

Описујући оно што је Павле радио у Атини, Лука бележи: „И расправљао се с Јудејцима у синагоги и свакодневно на тргу с богобојазним људима који су се ту нашли“ (Дела 17,17, Чарнић).

Наравно, Павлу би било најпријатније да ради међу Јеврејима, који су били његова крв и тело. Ипак, није хтео да се задовољи само радом међу сопственим народом. Био је позван да досегне и друге.

Такође, могао је да ради само са „богобојажљивим“ незнабошцима, чији је поглед на свет већ претрпео суштинску промену. Они су већ имали библијски темељ на који је Павле могао да се надогради, мада је тек требало да упознају Бога према ком су показивали „бојажљивост“ – Исуса Месију.

Али не. Док је боравио у Атини, граду познатом по филозофији, Павле је настојао да допре и до тамошњих људи. Многи од њих су имали радикално различито залеђе и поглед на свет у односу на Јевреје и њихову свету историју, што је чинило темељ вере којој је Павле желео да поучи Атињане.

Шта је Павле чинио трудећи се да допре до тих људи и шта можемо научити из његових настојања?

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 9. децембар.

ЈЕВРЕЈИН У АТИНИ

Прочитајте текст Дела 17,1-16. Како се Павле обрео у Атини и како је реаговао на оно што је тамо затекао?

Атина је била „град пун идола“ (Дела 17,16). Пошто је познавао историју свог народа и његову склоност (упркос бескрајним упозорењима) идолопоклонству, Павле је сигурно био узнемирен због свих идола на које је ту наишао. Ипак, он је, без сумње, био покренут саосећањем према Атињанима, који би умрли у својим гресима ако не би сазнали за правог Бога.

Данас су наши градови пуни идола, мада су они мање очигледни од оних које је Павле виђао. И нажалост, многим верницима не смета да пролазе кроз неки град, а да уопште не реагују на његове идоле. Павле је, међутим, био довољно осетљив за деловање Светог Духа те је спремно реаговао. За разлику од неких других верника, који још увек нису схватили да је еванђеље намењено целом свету, Павле је био свестан да Бог жели да и Атињани буду спасени заједно са свима осталима. Схватио је концепт глобалне мисије – да еванђеље треба однети и онима који су потпуно недосегнути, укључујући пагане који се клањају идолима, и филозофе којих су улице Атине биле пуне.

Зато је Павле често посеђивао тржницу на којој су се ти људи могли наћи. Могло би се чак рећи да је он основао први Центар за проучавање глобалне мисије, користећи тржницу за проучавање и испробавање метода којим се могу досегнути срца и умови тих пагана.

Павле је знао да Атињанима не може да приступи на исти начин на који је прилазио Јеврејима, па чак и богобојазним незнабошцима. То су били људи чији полазни основ није био Бог Израела нити Његова дела међу израелским народом. Колико год да су ти појмови и веровања били од суштинске важности за Јевреје и богобојазне незнабошце, људима које је Павле сретао на атинској тржници они нису значили ништа. Дакле, био му је потребан потпуно нови приступ.

Ми данас често настојимо да допремо до људи чије духовно залеђе нема ништа заједничко са оним што се назива „јудеохришћанством“. Зато и ми, као и Павле, морамо да се прилагодимо. Приступ који би могао да буде успешан, на пример, у Буенос Ајресу вероватно би био потпуно бескористан у Бангкоку.

Коју врсту идола обожавају људи у вашем друштву и како им можете отворити очи да сагледају њихову безвредност?

ПАВЛЕ НА АРЕОПАГУ

Где год да се налазио, Павле је, по Божјем налогу, проповедао еванђеље. И управо то је намеравао да ради у Атини.

Прочитајте текст Дела 17,18-21. На које су различите начине пагани на тржници реаговали на Павлово говорење и испитивање?

Павле је са својим „новим боговима“ очигледно оставио изванредан утисак на људе са тржнице (Дела 17,18), па су га одвели на Ареопаг, део града где су се решавала правна и верска питања, мада не делује као да се Павле ту суочио са некаквим правним поступком и суђењем. Рекло би се да су Атињани само хтели да саслушају њега и ту његову „нову науку“ (Дела 17,19). Било је тешко занемарити човека Павлове елоквенције, страсти и интелигенције, чак и ако је заступо идеје које су тим људима изгледале веома чудно.

У стиху Дела 17,21 каже се да Атињани нису радили ништа друго осим што су слушали и размењивали најновије идеје. Да ли их је то Лука оптужио за лењост? Вероватно не. Вероватно је само хтео да истакне да су то били врсни мислиоци и дебатели. На крају крајева, Грци су дали такве људе као што су били Сократ, Платон и Аристотел, филозофи чији утицај сеже и до наших дана. На Атину се вековима гледало као на центар интелектуалне и филозофске мисли. Мада углавном нису били атеисти, свакако не у смислу у ком данас сватамо атеизам, многе њихове филозофске идеје радикално се разликују од хришћанског учења. Тешко је, на пример, у филозофији епикурејаца и стоика наћи места за некога попут васкрслог Месије.

Павле је очекивао да ће, у Атини, Свети Дух моћи да употреби његово знање и говорничке вештине, што је стекао током школовања под Гамалаилом. Али оно што је Свети Дух могао још боље да употреби, била су заправо сазнања до којих је дошао на улицама Атине. „Најмудрији међу његовим слушаоцима били су запањени слушајући његово размишљање. Показало се да је он упознат са њиховим уметничким делима, њиховом литературом и њиховом религијом.“ – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 237 (оригинал).

После тог искуства с незнабошцима и филозофима у Атини, Павле је писао Коринћанима: „Одлучио /сам/ да међу вама знам само Исуса Христа – и то распетог“ (1. Коринћанима 2,2, Чарнић). Која лекција се ту крије за нас, у вези са средишњом улогом коју Христос мора имати у нашој поруци, без обзира коме проповедамо?

ПАВЛЕ И НЕПОЗНАТИ БОГ

Запазите да Павле не омаловажава лажну религију и лажне богове Атињана. Он бира све добро што се могло наћи и, колико год мало тога било, користи то.

Прочитајте текст Дела 17,22.23. Шта Павле ту чини у настојању да досегне те људе еванђељем?

„Људи Атињани! по свему вас видим да сте врло побожни“ (Дела 17,22). Павле одаје признање паганима! Њихова религија је била погрешна у сваком погледу, али је Павле ипак похвалио њихову приврженост вери.

Он затим наставља: „Јер пролазећи и мотрећи ваше светиње...“ (Дела 17,23). Позивајући се на сопствено проучавање религије Атињана, Павле заузима став поштовања према том народу. Он не жури да се наметне као некакав самозвани стручњак, који има све одговоре о томе како би народ требало да се мења. Али, реално, он јесте био стручњак и, реално, јесте имао одговоре који су том народу били потребни! Ипак, није се тако представио, јер би га иначе одмах одбацили. А овако су гледали на њега као на некога коме је стало до њих и ко им жели добро.

Коментаришући натпис „БОГУ НЕПОЗНАТОМЕ“ (Дела 17,23), Павле користи оно што би се могло сматрати заједничким тлом. Атињани су веровали у бога (заправо, у више њих), што је био одличан почетак (у односу на оне који не верују уопште), и могло је утрти пут за дубље разговоре. Павле се није ругао идеји о подизању олтара непознатом богу. Напротив, ценио је то, и дивио се људима којима је било довољно стало до духовних ствари, да су се упустили у напор и трошак да би обожавали нешто о чему нису ништа знали, једноставно у случају да су нешто пропустили.

Да ли су били у заблуди? Наравно, али то се могло решити. Оно што је за почетак било важно је то што су били верни у ономе што јесу разумели. То је, по Павловом мишљењу, био материјал с којим је Свети Дух могао да ради.

Павле је пронашао тему за разговор која је побудила њихово интересовање.

Којих мостова и додирних тачака можете да се сетите, који би створили прилике за дубљи разговор са онима с којима долазите у додир?

ПРЕДСТАВЉАЊЕ ЈЕДНОГ НОВОГ БОГА

Сада, кад је привукао пажњу мислилаца у Атини, Павле је своје слушаоце упутио на небеског Бога.

Прочитајте текст Дела 17,24-27. Који приступ Павле ту користи у настојању да допре до тих људи?

Онима који су довољно марили за духовне ствари да су чак саградили олтар непознатом богу, Павлове речи звучале су интригантно – о Богу Створитељу који не живи у храму и није Му потребно ништа од људи, већ је, напротив, Он тај који задовољава људске потребе. За културу огрезлу у грчкој митологији, према којој су богови непредвидиви, егоцентрични и окрутни, идеја о Богу каквог је Павле описао, била је чудесно примамљива. И тако су људи са Ареопага направили своје прве „бебеће“ кораке ка Богу љубави.

Чињеница је да се тај Бог, који им је био непознат, могао упознати! Заиста, Он је чак и желео да им буде познат.

Павле је на Ареопагу вероватно рекао више од тих пар речи које је Лука изнео у овој причи. Чини се разумним да је Лука, због простора, једноставно сажео Павлов говор. Ако је то тачно, онда је сваки од концепата о којима смо до сада читали Павле вероватно детаљније објаснио. Зато ћемо разложити Павлов говор на те посебне концепте:

1. Павле најпре похваљује њихову тренутну духовну освешћеност и искреност.
2. Затим показује да је проучавао њихово веровање и да је, у томе што је сазнао, нашао нешто што цени.
3. Онда им говори о појединости за коју је, проучавајући њихову религију, сазнао да су они свесни да је не разумеју.
4. После тога им открива један аспект Божје личности за који је знао да им је очајнички потребан, а то је чињеница да Бог постоји, да их воли и да није далеко од њих.
5. Коначно, на крају свог говора, Павле их упозорава шта значи одбацити сазнање о том Богу ког још увек не познају.

Павле их је одвео најдаље што је могао, на основу онога што је знао о њиховим веровањима. И ако је успео дотле да их доведе, то је био добар напредак.

Запазите Павлово позивање на створени свет и Бога као Створитеља (видети такође и Римљанима 1,18-25). Зашто је то тако добар приступ, бар у почетку, за већину људи? Шта је то у створеном свету што тако снажно упућује на Бога?

ПРЕЛАЖЕЊЕ ГРАНИЦЕ

Прочитајте Дела 17,24-34. Како Павле наставља своје сведочење?

Занимљиво је приметити да Павле чак цитира неке од њихових песника, који су му, пишући о нечему прилично блиском библијској истини, пружили прилику да своје слушаоце поведе даље. Другим речима, он своје познавање њихових веровања користи да би пронашао заједнички језик с њима, и да би онда могао да их поведе даље. Нема сумње да, у настојању да се допре до других, познавање њихових веровања и тражење заједничких основа, представља моћан метод да би се досегло до тих људи.

Запазите, такође, да Павле користи тај заједнички основ да би их одвео тамо где је желео – до Исусовог васкрсења и наде коју је оно пружало свима њима. Лука затим описује реакције на Павлове завршне речи у вези са васкрсењем. Неки су се подсмевали тој идеји, други су изјавили да би желели поново да га чују у вези с тим, а неки су поверовали. Оно што је кључно за нас у овој причи је то што су га сви они заиста саслушали. А томе се Павле надао од почетка.

Знамо да ће неки људи одбацити еванђеље, али ми морамо учинити све што је могуће да би они, пре него што се то догоди, јасно схватили шта одбацују. Својим методом рада међу Атињанима, и стратешком употребом онога што је о њима сазнао и научио, Павле је обезбедио да они који су били отвореног ума чују да постоји Бог кога не познају, а који их је створио. Тај Бог их је волео и желео је да Га упознају. Био им је милостив упркос њиховом незнању. Али Судњи дан је био пред њима. А ако им је све то звучало сувише невероватно, Христово васкрсење је пружало непобитан, проверљиви доказ.

Сада, кад су ти људи заиста чули и разумели поруку, морали су сами да одлуче да ли ће је одмах одбацити или ће наставити да истражују. Неки су заиста одлучили да то даље проуче и постали су Исусови следбеници (Дела 17,34).

Изазов: У молитви тражите Божје посебно вођство, да бисте знали како на најбољи начин да сведочите некоме кога познајете.

Додатни изазов: Истражите друштвене мреже као могући „Ареопар“ за представљање еванђеља неверницима – са Павловом јасноћом и тактичношћу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Једна од основних идеја које можемо преузети из приче о Павловом искуству на Ареопагу је његово проучавање на терену о томе како приступити недосегнутој групи неверника, што је резултирало оснивањем мале групе верних у Атини.

„Речи апостола, његово понашање и његова околина, забележени надахнутим пером, требало је да буду сачувани за будуће нараштаје, да им сведоче о његовом непоколебљивом поверењу, његовој храбрости док је био усамљен и у тешким приликама, о победи коју је постигао за хришћанство у самом срцу незнабоштва.

Павлове речи представљају ризницу знања за Цркву. Био је у положају да лако изговори речи којима би повредио своје охоле слушаоце, а самога себе довео у неприлику. Да је његов надахнути говор представљао непосредан напад на њихове богове и велике људе тога града, он би се нашао у опасности да доживи Сократову судбину. Међутим, тактичношћу која је потекла из божанске љубави, пажљиво је удаљавао њихове мисли од незнабожачких божанстава, откривајући им правога Бога, који им је до тада био непознат.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 240, 241 (оригинал).

Директним контактом са људима, проучавањем њихове културе и религије и показивањем поштовања према њиховој привржености духовним питањима, Павле је постигао нешто значајно у Атини – нешто што је постало ризница знања за цркву. *Избегао је да раздражи своје слушаоце*. И то је, само по себи, било велико, Богом надахнуто достигнуће. Према Елен Г. Вајт, то је ризница знања на коју ми, као црква, треба да обратимо пажњу у овој причи.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Узимајући као узор причу о Павловом деловању у Атини, који је први корак који би требало да предузме свако ко започиње нови еванђеоски пројекат у неком граду?
2. Какво понашање је потребно хришћанину да би био у стању да гради мостове са људима у граду (а искрено говорећи, и било где другде) који не познају Бога?
3. Када нас провоцирају модерне врсте идола, шта би требало да избегавамо, посебно у почетку, док започињемо ново дело међу људима који те идоле обожавају?
4. Павле је могао да се заустави након што је упознао те људе са истином о Богу који их воли, и они би били прилично задовољни. Али онда је прешао границу поменувши васкрсење, због чега су ти људи помислили да је он у тешкој заблуди. Да ли је требало то да уради? Зашто јесте или зашто није?

МИСИЈА ЗА НЕДОСЕГНУТЕ – 2. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: 1. О царевима 11,1-6; Матеј 4,23-25; Матеј 15,22-28; Марко 7,24-30; Дела 10,34.35; Матеј 8,10.13.

Текст за памћење: „Тада одговори Исус, и рече јој: о жено! велика је вјера твоја; нека ти буде како хоћеш. И оздрави кћи њезина од онога часа“ (Матеј 15,28).

Бог љубави је од самог почетка тражио своју изгубљену децу (1. Мојсијева 3,9), и до наших дана тај исти Бог који воли настоји да допре до изгубљених (видети Откривење 14,6-12), укључујући и изгубљене који живе у градовима. Уједињене нације су 2018. објавиле своја најновија открића, која говоре да 55 одсто становништва планете живи у урбаним срединама, а да ће то порасти (ако време потраје) на 68 одсто до 2050. године. Дакле, немамо избора – морамо да сведочимо онима који живе у градовима.

Ипак, многи припадници Божјег народа, када су позвани да сведоче у неком граду, понашају се као Јона – траже било какав разлог да побегну од тог задатка. „Јер што се напријед написа за нашу се науку написа, да трпљењем и утјехом писма над имамо“ (Римљанима 15,4). А то важи и за оно што је написано о Јони.

Док је био на овом свету, Исус је служио не само становницима градова у Израелу, већ и у страним крајевима, онима који нису припадали јеврејском, изабраном народу.

Ове седмице проучаваћемо библијски извештај о Христовој мисији у Тиру и Сидону, да бисмо извукли поуке које можемо да применимо у свом животу данас.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 16. децембар.

МИСИЈА ЗА УДАЉЕНЕ КРАЈЕВЕ

Читамо да је Исус повео своје ученике из Генизарета (Матеј 14,34) и „отиде у крајеве Тирске и Сидонске“ (Матеј 15,21). Зашто их је одвео из Галилеје у те паганске крајеве? Он је повео своје ученике на то путовање у стране пределе, како би ту, на лицу места, научили нешто што не би могли тако лако да науче у Галилеји. Хтео је да подучи своје ученике нечему што ће им помоћи да се припреме за свој позив да дођу до свих људи, укључујући становнике урбаних средина.

Прочитајте следеће текстове: Судије 3,1-6; 1. О царевима 5,1-12 и 1. О царевима 11,1-6. Како нам ти текстови помажу да разумемо нешто о прошлости тих градова?

На основу текста Судије 3,1-6 видимо да је Бог користио те древне народе да би испитао веру Израелаца. Нажалост, Божји народ је пао и на том тесту, бар у овом случају: „И жењаху се кћерима њиховијем и удаваху кћери своје за синове њихове, и служаху боговима њиховијем“ (Судије 3,6). Дакле, ти народи су, од самог почетка, били камен спотицања за Израел.

У тексту 1. О царевима 5,1-11 видимо да је постојао близак однос између Сидонаца и Јевреја. Мада је, на извесном нивоу, њихова економска повезаност била обострано корисна, нема сумње да су Јевреји потпали под негативан утицај паганизма и идолопоклонства својих трговинских партнера.

Текст 1. О царевима 11,1-6 открива колико је негативан тај утицај на крају постао – цар Соломон се женио сидонским принцезама које су га одвеле на странпутицу. „И Соломун хођаше за Астаротом, богињом Сидонском, и за Мелхомом, гадом Амонским“ (1. О царевима 11,5).

Али, упркос тој историји паганства и идолопоклонства, и негативном утицају који су они вршили на изабрани народ, Исус је своје ученике ипак одвео у та места. Супротстављајући се њиховој пристрасности и нетрпељивости, увео их је у једну међукултуралну урбану мисију. И на тај начин је својим следбеницима поставио узор холистичке (свеобухватне) урбане мисије усмерене ка свим културама и националностима.

Адвентистички мисионар се у урбаним срединама суочава са многим изазовима, међу којима су и брига о здрављу и животној средини. Неки други изазови укључују високе трошкове живота, расизам, нетрпељивост, национализам и ограничења верске слободе и изражавања. Међутим, упркос тим препрекама, ми морамо радити на евангелизирању градова.

Шта можете предузети да бисте помогли онима који су укључени у службу за градове?

ТРАГАЊЕ ЗА МНОШТВОМ

Упркос изазовима, спољашњим и унутрашњим, Исус нас милостиво позива у своју мисију за градове.

Прочитајте текст Матеј 9,35-38. Чему нас то учи у вези са мисијом за мноштво, ма где се оно налазило?

Исус је био ганут сажаљењем према мноштву које станује у градовима. Текст Лука 19,41 описује како је Исус плакао над Јерусалимом. Ми нисмо у стању да сагледамо дубину Исусове љубави према Његовој деци, чак и према „безличним масама“ које живе у градовима. Зато нам Он у тексту Матеј 9,38 каже да се молимо да наша срца и наше побуде буду попут Његових.

Прочитајте текст Матеј 4,23-25. Када је Исус започео своју службу, са којих географских локација су људи дошли?

У стиху Матеј 4,25 читамо да је мноштво које је следило Исуса долазило из Галилеје, из десет градова-држава Декапоља са истока, из Јерусалима и из Јудеје са југа. Осим Самарије, који регион је још недостајао? Приобални регион Тира и Сидона, као и део Феникије дуж Средоземног мора и северозападно од Галилеје. Сада видимо зашто је Исус отишао баш у то подручје! То путовање у регион Тира и Сидона било је једно од Исусових међукултуралних мисионских путовања.

„После сукоба са фарисејима, Исус се повукао из Капернаума и, прешавши преко Галилеје, упутио се у брдовити предео на границама Феникије. Гледајући према западу, могао је да види како су се у долини раширили стари градови Тир и Сидон, са својим многобожачким храмовима, величанственим палатама, трговачким средиштима и лукама пуним бродова.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 399 (оригинал).

Како можемо помоћи људима да увиде колико су њихове „величанствене палате и трговачка средишта“, сами по себи, бескорисни, и да постану свесни зашто им је потребан Исус?

У ТИРУ И СИДОНУ

Изучаваоци Библије верују да је Матејево еванђеље написано посебно за јеврејску публику, а да је Марко писао првенствено за нејевреје. Корисно је имати на уму ту разлику док проучавамо Еванђеља.

Прочитајте текстове Матеј 15,22-28 и Марко 7,24-30. Које разлике запажете у томе како је ова жена описана?

Запазите да Матеј описује ову мајку указујући на њену националност – као Хананејку. С друге стране, Марка је Дух Свети навео да користи додатне изразе, и да ту мајку опише као „Гркињу“ или „незнабошкињу“, након чега даје и додатне информације да је „родом Сирофеничанка“, односно „Сиријка из Феникије“, што је једини пут да се тај израз користи у Библији.

Размислите како би та прича из 15. поглавља Матејевог еванђеља утицала на његову примарну циљну публику, с обзиром на њихово порекло и поглед на свет. Матејева публика би на ту мајку гледала као на презрену незнабошкињу. То је потицало из историјског искуства јеврејског народа са Хананејцима као народом који обожава идоле, чији су искварени начин живота и обичаји дуго били камен спотицања за њих саме. Чак ни Христови ученици нису сматрали да би та жена могла да има веру и да буде део Божјег царства!

Међутим, Маркова незнабожачка публика би реаговала на другачији начин. Незнабошци нису имали исто искуство са Хананејцима као Јевреји. Напротив, пагани су могли да се поистовете с том женом која је била „Гркиња родом Сирофеничанка“. Исус је том приликом, дакле, излечио некога од њихових! Незнабошци би на ту жену гледали као на пожртвовану мајку која је, забринута за судбину своје ћерке, желела да је Учитељ излечи. Они се не би обазирали на етничко и национално порекло те мајке.

„Христос није одмах одговорио на женину молбу. Он је прихватио ову представницу презренога рода као што би то Јевреји учинили. Овим је намеравао да ученицима покаже са каквом хладноћом и бездушносту би се Јевреји односили у оваквом случају, што је показао својим пријемом ове жене, као и сажалив начин на који Он жели да поступају у таквој несрећи, што је открио својим каснијим услишењем њене молбе.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња века*, стр. 400 (оригинал).

Прочитајте стих 1. Јованова 2,2. Како нам тај текст напомиње да смо сви једнаки пред Богом?

„ОТПУСТИ ЈЕ!“

У недосегнутим пределима око градова има много оних који чезну за надом. Шта је у Христово време спречавало Божји народ да месијанску наду однесе у стране градове попут Тира и Сидона? Национализам, понос и предрасуде заслепили су Божји народ, и онемогућили им да виде како они који су им били најближи чезну за надом предоченом пророчанствима о Првом доласку. Данас у градовима постоје многе категорије становништва са којима би Исус Христос желео да Његов народ подели „блажену наду“ у вези са Другим доласком (Титу 2,13). И као што Исус није марио за то које су људи националности или расе, тако ни ми не би требало да обраћамо пажњу на то.

Прочитајте Дела 10,9-16.28.34.35. Како бисте резимирали поуку коју Свети Дух ту излаже?

Док је чекао ручак, Петар је добио визију посуде у виду платна, пуне птица и нечистих животиња. Три пута му се у тој визији каже да устане и једе. Бог је употребио ту визију да би се супротставио Петровом верском поносу и фанатизму према незнабошцима. На крају је он схватио ту истину: „А Петар отворивши уста рече: заиста видим да Бог не гледа ко је ко; него у сваком народу који се боји њега и твори правду мио је њему“ (Дела 10,34.35).

Имајући на уму тај догађај, размислимо о поукама из наше приче о дешавањима у Тиру и Сидону. Погледајмо поново Исуса и Његов однос према оној мајци која је дошла да моли за помоћ. Које поуке су ученици добили на том путовању, а које су повезане и са Петровом визијом? Како то можемо да применимо на свој данашњи живот и на Христов позив за последње време у вези са мисијом у градовима? Које нас предрасуде спречавају да сагледамо потребе становника урбаних средина? Које нам прилике Бог пружа у градовима – да бисмо проширили своје разумевање мисије и суочили се са сопственом нетрпељивошћу, национализмом и духовним поносом?

Исус је стрпљиво поучавао своје ученике, који још увек нису у потпуности разумели да се Божји велики план спасења односи на цео људски род, а не само на један народ или на неку руралну етничку групу. Свети Дух нам може помоћи да превазиђемо своју пристрасност и предрасуде да бисмо довршили мисију у градовима.

Прочитајте текст Галатима 2,11-13. Чему нас то учи кад је реч о томе колико тешко може бити ослобађање од предрасуда којима смо изложени од детињства?

ВЕРА НА ЗЕМЉИ?

У тексту Лука 18,8 Исус, на крају једне од својих парабола, поставља следеће питање: „Али син човјечиј кад дође хоће ли наћи вјеру на земљи?“ Као Христови ученици данашњег времена, ми морамо добро да размотримо шта то Исус тражи. На основу те приче, видимо да Исус тражи веру која сија чак и у тами.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 8,10.13; Матеј 9,2; Матеј 20,29-34; Марко 2,5; Марко 10,46-52; Лука 18,35-43. За кога у тим текстовима Исус каже да има веру?

На тој листи су људи чија је вера блистала чак и у мрачним градовима. У Капернауму, Исус указује на неколико људи који су имали веру. У тексту Матеј 8,10.13 видимо преобраћеног паганског командира чија је вера била велика. Затим се упознајемо са четворицом верних људи који су пробушили кров да би свог парализованог пријатеља довели Исусу (Матеј 9,2; Марко 2,5). У тексту Марко 10 срећемо некадашњег слепог човека Вартимеја, чија је вера блистала у Јерихону.

У исто време, очекивали бисмо да се и међу Божјим народом покаже велика вера. Међутим, чак су и у Исусовом родном граду, Назарету, слаба вера и чак отворено неверство постали ограничавајући фактор за Његову службу. У присуству својих ученика, Исус је Израелце више пута назвао маловерним (Матеј 6,30; Матеј 8,26; Матеј 14,31; Матеј 16,8). А у тексту Матеј 17,17 Он узвикује: „О роде невјерни и покварени!“

Једна битна поука коју можемо применити на данашње време је да се вера може наћи на неочекиваним местима – у градовима, међу странцима, паганима и људима различитих вера. Са осећајем понизности, и ми морамо поћи у градове као што је Исус то чинио, тражећи оне који ће, када им се укаже на истину, одговорити спасоносном вером у Исуса. А таквих људи заиста има на тим местима.

Изазов: Отворите своје срце у молитви да бисте примили већи удео вере, путем које ћете делили своју љубав са онима који су близу и који су далеко.

Додатни изазов: Како сте се ви упознали са Исусом и драгоценим порукама три анђела? Наведите три духовна благослова које сте примили од Исуса у свом животу. Припремите се да поделите то са својим разредом у суботној школи.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Међу онима које су Јевреји сматрали незнабошцима, било је људи који су боље разумевали библијска пророчанства о Месији него учитељи у Израиљу. Било је оних који су се надали Његовом доласку као Ослободиоцу од греха. Филозофи су покушавали да проникну у тајну јеврејског начина живота. Међутим, фанатизам Јевреја спречавао је ширење светлости.“ – Елен Г. Вајт, *Чежња векова*, стр. 33 (оригинал).

„Господ Исус, моћни Спаситељ, умро је за те душе. Он може да их прене из њихове равнодушности, да пробуди њихову наклоност, да омекша њихова срца, да њиховој души открије лепоту и моћ истине. Врхунски делатник је Бог, а не смртни човек, а ипак Он позива људе да буду посредници преко којих ће донети светлост онима који су у тами. Бог има своје драгуље у свим црквама, и није на нама да износимо некакву свеобухватну критику такозваног религиозног света, већ да у понизности и љубави, свима представимо истину каква је у Исусу. Нека људи виде побожност и оданост, нека виде христолитост карактера, и биће привучени истини... Они треба да уздижу Исуса, Искупителја света, треба да се држе речи живота.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, January 17, 1893.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Које непосредне потребе постоје у областима у којима живите, а које би вама и вашој цркви могле да пруже прилику да допрете до душа које не познају истину коју ми знамо?
2. Погледајте наведене речи Елен Г. Вајт у вези са припадницима других вера: „Бог има своје драгуље у свим црквама, и није на нама да износимо некакву свеобухватну критику такозваног религиозног света.“ Другим речима, како можемо указати људима на погрешност пута који следе, а да у исто време не оцрнимо те људе лично?
3. „Али син човјечиј кад дође хоће ли наћи вјеру на земљи?“ (Лука 18,8). Шта је Исус хтео да каже постављајући то реторичко питање? Која је разлика између вере и веровања? Зашто би се и људима који имају исправно веровање могло десити да их Христос, кад се врати, затекне без вере?

ЈЕСТИРА И МАРДОХЕЈ

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 1,1-12; Данило 6,1-9; Јестира 2,1-10.20; Јестира 3,1-15; Јестира 4,1-14; Јестира 9,1-12.

Текст за памћење: „Учиних /те/ видјелом народима да будеш моје спасење до крајева земаљских“ (Исаија 49,6).

Један од најинспиративнијих извештаја у Библији, извештај о „међукултуралној служби“, налази се у Књизи о Јестири. О тој књизи је много писано током више од хиљаду година, а многи Јевреји до данашњег дана славе празник Пурим, на основу текста Јестира 9,26-31.

Јестира и њен рођак Мардохеј били су Јевреји који су живели у главном граду Персијског царства, Сусану (Сузи). За разлику од других Јевреја који су се вратили у Јудеју, они су из неког разлога, заједно са још некима, остали у земљи свог заточеништва.

А онда је, следом необичних дешавања, Јестира постала царица. „И цару омиље Јестира мимо све друге жене, и придоби милост и љубав његову мимо све дјевојке, те јој метну царски вијенац на главу и учини је царицом на мјесто Астиново“ (Јестира 2,17).

Управо у тој улози Јестира је, иако помало невољно, успела да одигра велику улогу у библијској историји. Ова прича на јединствен начин показује како Божји народ, чак и у страном окружењу, може да сведочи за истину.

Ако вам време дозвољава, прочитајте (или бар прелистајте) Књигу о Јестири у оквиру проучавања за ову седмицу.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 23. децембар.

ЗАРОБЉЕНИК У СТРАНОЈ КУЛТУРИ

Никад није лако бити прогнаник у страниој култури. Можда нам је данас тешко да схватимо са чиме су се Јевреји суочавали, прво под Вавилонцима, а затим и Персијанцима.

Ретко ко од нас живи, на пример, у некој адвентистичкој земљи у којој су принципи наше вере, у доброј мери, и закони државе. Међутим, јеврејски народ је, пре изгнанства, живео у својој домовини, у којој су принципи њихове вере били у склопу закона државе.

Замислите колико је то, у извесном смислу, требало да олакша људима да буду верни Богу. На крају крајева, колико би лакше било светковати седми дан, Суботу, када би то било саставни део законских прописа земље?

С друге стране, света историја нам показује да, без обзира на законске одредбе у земљи, чак и ако су оне наклоњене вери, верност мора да потиче из срца, изнутра, иначе ће ширење греха, отпадништво и пропаст сигурно уследити.

„Зато рече Господ: што се овај народ приближује устима својима и уснама својим поштује ме, а срце им далеко стоји од мене, и страх који ме се боје заповијест је људска којој су научени“ (Исаија 29,13).

Насупрот томе, оне који су чврсто решили да остану верни, чак ни најнеповољније окружење не може да одврати од тога.

Прочитајте текстове: Данило 1,1-12; Данило 3,1-12 и Данило 6,1-9. Колико год да је свака од тих ситуација јединствена, шта нам ти извештаји откривају о изазовима са којима Божји народ може да се суочи кад живи у страниој култури?

Ипак, ко год да смо и где год да живимо, налазимо се у окружењу које у извесној мери, због самих закона или културе, или обоје, може да представља велики изазов за нашу веру и сведочење. Ти извештаји из Књиге пророка Данила, мада се увек завршавају „срећно“, показују да чак и у тешким околностима људи могу остати верни Богу. Чак и да се ниједан од тих извештаја није добро завршио, нема сумње да су ови људи ипак поступили исправно.

С којим се изазовима за вашу веру суочавате у сопственој култури? Како на њих одговарате?

НА СТРАНОМ ДВОРУ

На крају, након пада Вавилона и успона Медо-Персије, многи Јевреји су се вратили у земљу својих предака. Али нису сви. Неки су остали тамо где су живели генерацију или више.

Имајући то у виду, добијамо део контекста приче о Јестири. „У то вријеме, кад сјеђаше цар Асвир на пријестолу царства својега у Сусану царском граду“ (Јестира 1,2). Ту се одвија овај библијски наратив, у Персијском царству и под тим царем.

У првом поглављу, царица Астина пада у немилост код цара, што га наводи да тражи другу царицу, која би је заменила. Управо у том контексту први пут се појављују Јестира и њен рођак Мардохеј.

Прочитајте текст Јестира 2,1-9. Шта нам ти стихови говоре о ситуацији у којој су се налазили Мардохеј и Јестира?

Изгледа да је Мардохеј, као царски службеник, седео на капији палате и боравио у граду Сусану са својом усвојеном ћерком, или рођаком Јестиром. Због свог положаја и места где су живели, били су просто урођени у персијску културу. То мора да је био бар један од разлога што је Јестира изабрана да буде представљена цару: „И кад се разгласи ријеч царева и заповијест, и много се дјевојака скупи у Сусан град царски под руку Игајеву, би и Јестира доведена у двор царев под руку Игаја чувара женскога“ (Јестира 2,8).

Прочитајте текст Јестира 2,10.20. Шта се ту дешава и зашто јој је Мардохеј то заповедио?

Иако се у тексту не наводи зашто, није тешко погодити. Као дошљаци у страном култури која, као што ћемо видети, може да постане непријатељска, мудро су ћутали о својој породици и народу.

Можете ли да замислите неке околности под којима би било мудро да се не изјашњавамо о својој вери? Или је то нешто што никада не би требало да кријемо? Ако не, зашто?

МАРДОХЕЈЕВО ВЕРНО СВЕДОЧЕЊЕ

Будући да су живели у туђини, Мардохеј и Јестира би, ако остану верни Богу, пре или касније, могли да упадну у невоље. То се, свакако, и десило у случају Мардохеја.

Прочитајте текст Јестира 3,1-15. Шта се ту догодило и зашто?

У 3. поглављу Књиге о Јестири сазнајемо да је цар Ксеркс (Асвир) указао почаст Аману и поставио га на висок положај, што му је давало велику моћ. Свима је речено да морају да се клањају пред Аманом. Али, као што читамо: „Мардохеј не клањаше се нити падаше“ (Јестира 3,2). Библија не наводи зашто Мардохеј није хтео да клекне пред овим човеком. Али ми знамо зашто. Он је био верни Јеврејин. Мардохеј није био спреман да се поклони потомку Агагеја, Амаличанина, непријатеља свог народа још од изласка из Египта (5. Мојсијева 25,19). Како је верни Јеврејин могао да клекне пред Амаличанином? Или, кад смо већ код тога, да обожава било кога другог осим Господа?

„И слуге царева што бијаху на вратима царевијем говораху Мардохеју: зашто преступаш заповијест цареву?“ (Јестира 3,3). Мада не знамо све појединости његовог одговора, следећи стих нам каже да „им (Мардохеј) бјеше казао да је Јудејац“ (Јестира 3,4). Сигурно је, у оквиру тог одговора, Мардохеј имао прилику да им објасни да, као поклоник Бога који је створио небо и земљу, није могао да се поклони ниједном грешном човеку. Нема сумње да је Мардохеј у извесној мери успео да им сведочи о својој вери, вери које се тако чврсто држао да је довео у опасност и себе, а нажалост и друге.

„Преко Данила и његових другова... блистала је јасна светлост усред моралне таме вавилонског царског двора.“ – Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, May 13, 1884.

Пожелевши да уништи јеврејски народ, Аман их је описао на следећи начин: „Има народ расијан и расут по народима по свијем земљама царства твојега, којег су закони друкчији од закона свијех народа, и не извршује закона царевијех“ (Јестира 3,8). Народ чији су обичаји другачији и који није послушан царевим законима? Савршен рецепт за прогонство.

На које начине, чак и сада, можемо бити тестирани као Мардохеј? Како треба да одреагујемо?

„ЗА ОВАКО ВРИЈЕМЕ“

Прочитајте текст Јестира 4,1-14. Зашто се сматрало прикладним да се Јестира у том тренутку изјасни као Јеврејка?

Кад се Мардохеј обратио Јестири тражећи њену помоћ, она је већ неколико година била удата за Асвира, али у Персији је постојао закон да нико не може да приступи царевом престолу, осим на царев изричити позив. Ко не би поштовао то правило ризиковао је да буде погубљен. Јестира је, свесна тог ризика, ипак ушла у престону дворану – непозвана.

Мардохеј је настојао да својом вером пробуди Јестирину веру. Сама срж ове књиге налази се у речима које Мардохеј упућује Јестири: „А Мардохеј опет поручи Јестири: немој мислити да ћеш се мимо све Јудејце изабавити у дому цареву. Јер ако ти узмучиш сада, доћи ће помоћ и изабављење Јудејцима с друге стране, а ти и дом оца твојега погинућете; и ко зна нијеси ли за овако вријеме дошла до царства?“ (Јестира 4,13.14).

Јестирина вера је стављена на пробу кад се Мардохеј позвао на њену љубав према сопственом народу. Нико није знао да је Јеврејка осим Мардохеја, али кад је донела одлуку да се умеша, она није оклевала да стави свој живот на коцку.

Њена вера у Бога била је јака, и било јој је јасно да без Божје помоћи не би могла да успе. И њен одговор Мардохеју открива њену веру: „Иди, скупи све Јудејце што се налазе у Сусану, и постите за ме, и не једите ни пијте за три дана ни дању ни ноћу; и ја ћу са својим дјевојкама постити такође, па ћу онда отићи к цару, ако и није по закону, и ако погинем, нека погинем“ (Јестира 4,16). Мардохеј је ту вест пренео целој јеврејској заједници у Сусану, и док су они постили и молили се, Јестира се припремала за тај опасан тренутак. „А трећи дан обуче се Јестира у царско одијело, и стаде у тријему унутрашњега двора царскога према стану цареву; а цар сјеђаше на царском пријестолу свом у двору царском према вратима од двора. И кад цар угледа царицу Јестиру гдје стоји у тријему, она нађе милост пред њим, те цар пружи према Јестири златну палицу која му бјеше у руци, и Јестира приступи и дотаче се краја од палице“ (Јестира 5,1.2).

У ситуацији каква је ту описана, код Јевреја би пост свакако био праћен молитвом. То јест, мада су већ чинили све што су могли у свом најбољем интересу, молитва је имала централно место у њиховом одговору на опасност. Коју очигледну поуку можемо извући из тога?

ЧУДО ПУРИМА

Коментатори већ хиљадама година истичу да се Божје име у Књизи о Јестири уопште не појављује. То је једина библијска књига у којој се такав феномен јавља. Ипак, Јевреји су могли да препознају Божје деловање у великом избављењу које је за њих постигнуто, и тако је Божји народ одлучио да ту књигу уврсти у канон Библије.

Да ли смо и ми у стању да запазимо Божје присуство испод видљиве реалности нашег свакодневног живота? Божја дела могу изгледати као обични, спонтани догађаји, и ако не обратимо посебну пажњу, нећемо приметити Његово присуство.

Прочитајте текст Јестира 9,1-12. Какав је био резултат Јестири-них напора?

Чудо Пурима је попримило веома необичан облик. Чудо је скривено, прерушено у наизглед нормална дешавања. Закон о истребљењу Јевреја није поништен, већ је написан нови закон који им је омогућио да се бране.

Такође, запазите шта се још догодило и како је Бог успео да делује преко тих догађаја. Чак су и Персијанци учили Божје деловање у корист Јевреја.

И какав је био резултат?

„Многи из народа земаљских постајаху Јудејци“ (Јестира 8,17). То је сјајан пример Господњег рада на довођењу изгубљених душа до сазнања о Њему.

Вође јеврејског народа препознале су Божје дело. Пошто су се успешно одбранили, Јевреји су прогласили годишњи празник (под називом Пурим) у знак сећања на своју победу. Ти дани се и данас традиционално славе у духу захвалности Богу, као успомена на Његово избављење.

Изазов: Молите се да вам Бог да храбрости да, ове седмице, са неким од људи са ваше молитвене листе, поделите нешто што је Он учинио за вас.

Додатни изазов: Започните да водите дневник или да једноставно записујете неке посебне, ситне (или крупне) ствари које Бог чини за вас. Прегледајте те записе и молите се да вас Бог у право време подсети на те догађаје, како бисте могли то да поделите с неким.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Сваком домаћинству и свакој школи, сваком родитељу, наставнику и детету које је обасјала светлост Јеванђеља, упућено је у овом судбоносном часу питање постављено царици Јестири у оном значајном тренутку израиљске историје: ’Ко зна ниси ли за овакво време дошла до царства?’ (Јестира 4,14).“ – Елен Г. Вајт, *Васпитање*, стр. 263 (оригинал).

„Јестира је била прелепа Јеврејка, рођака Мардохејева, који ју је узео у свој дом након смрти њених родитеља, и волео је као своју ћерку. Бог ју је искористио да спасе јеврејски народ у Персији.“ (Напомена: овај пасус је уводни материјал о Јестири, укључен у књигу *Daughters of God / Кћери Божје!* на 45. страни, и није га написала Елен Вајт. Али следећа два пасуса је она написала.)

„У давна времена Господ је на диван начин деловао преко посећених жена, које су се удруживале у Његовом делу са људима које је Он изабрао да буду Његови представници. Бог је користио жене за велике и одлучујуће победе. У више наврата их је, у ванредним приликама, изводио у први план и преко њих радио на спасењу многих живота. Преко царице Јестире, Господ је остварио моћно избављење свог народа. У време када се чинило да их никаква сила не може спасити, Јестира и жене повезане с њом су постом, молитвом и благовременим деловањем притекле у помоћ и донеле спас свом народу...

Прочување женског ангажовања у Божјем делу у време Старог завета научиће нас нечему што ће нам омогућити да се суочимо са ванредним приликама које се јављају у делу данас. Можда нећемо доспети на тако кључан и истакнут положај какав је имао Божји народ у време Јестире, али преобраћене жене често могу одиграти важну улогу на неким скромнијим позицијама. Многе жене су тако радиле и још увек су спремне да раде.“ – Ellen G. White, *Daughters of God*, pp. 45, 46.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Књига о Јестири оставља нас са неким питањима на која немамо одговора, посебно у вези са њеном улогом на царском двору, мада је била уздигнута на положај царице. Како да то помиримо са њеном вером, и да ли је то уопште могуће?
2. Чувене Јестирине речи „ако погинем, нека погинем“ (Јестира 4,16), одзвањају кроз миленијуме као пример верности чак и при суочавању са смрћу. У ком смислу те њене речи одражавају оно са чим ће се Божји народ суочити у последњим данима, када дешавања најављена у 13. поглављу Откривења постану стварност?
3. Разговарајте у разреду о питању постављеном на крају проучавања предвиђеног за понедељак, о томе да је понекад боље не откивати своју веру. Да ли би то икада требало да важи за нас?

ЗАВРШЕТАК БОЖЈЕ МИСИЈЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 1,1-7; 1. Петрова 2,9; Откривење 14,6-12; Лука 11,23; 1. Тимотију 2,4; Откривење 21,1-4.

Текст за памћење: „Кад ће се дакле ово све раскопати, каковијем треба вама бити у светом живљењу и побожности, чекајући и желећи да буде скорије долазак Божијега дана?“ (2. Петрова 3,11.12).

Књига Откривење испуњава наш ум призорима краја. Епицентар књиге бави се космичким сукобом између Христа и сотоне. Сотона је изгубио своју власт над земљом и сада прогања оне који су остали верни Богу. Врхунац књиге представља Исусов повратак да би избавио своју децу – праведне који буду живи у том тренутку и све верне који су умрли још од пада Адама и Еве. Та књига говори такође о уништењу сотоне и злих огњем, и о успостављању Исусовог вечног царства на новој земљи.

Проучаваоци Откривења са ентузијазмом истражују и труде се да препознају проречене знаке и догађаје који су обележили црквену историју од првог века нове ере до наших дана на крају времена. И у праву су што то чине.

Међутим, у последњој поуци за ово тромесечје уверићемо се да је Откривење заправо мисионска прича усредсређена на Бога мисионара који нас позива да будемо мисионарска црква. Наш позив да свету објављујемо „садашњу истину“ трајаће све док свака особа не направи избор за или против Бога.

*Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 30. децембар.

ОТКРИВЕЊЕ – БОЖЈА МИСИЈА ЗА ПОСЛЕДЊЕ ВРЕМЕ

Почетни стихови Откривења указују читаоцу да је та књига усредсређена на Божју мисију.

Прочитајте Откривење 1,1-7. У чему видите доказ да је Откривење усредсређено на Божју мисију на крају времена?

Пошто је у првим стиховима откривено да је Исус извор и фокус те књиге, текст Откривење 1,4.5 алудира на сва три лица Божанства, који заједно раде на спасавању људских бића. Отац је вечни Бог – Онај који је био, који јесте и који ће доћи. Свети Дух, који моћно делује међу црквама у првом веку, помиње се по имену. Јован се затим присећа статуса Исуса Христа, који је „свједок вјерни“, „првенац из мртвијех“ (Откривење 1,5), и чије је ова планета легално власништво. Сотонин покушај да на земљи успостави своје царство, пропао је. Осим Божје победе над сотоном, проливена крв нашег Створитеља спира нашу кривицу и срамоту.

Прочитајте текстове: Откривење 1,6 и 1. Петрова 2,9. Шта означавају титуле које се искупљенима приписују у тим стиховима?

Фокус Божје мисије не састоји се само у томе да људе који срљају у пропаст одвуче на сигурно. Божје спасење нам нуди нови и частан статус, јер се Божји лик обнавља у нама. Као искупљени, постајемо део царске породице (цареви), јер смо, путем Исусове проливане крви, крвно повезани са Царем универзума. Сада се, као припадници царске породице, придружујемо њеној мисији за спасење других људи. То нас чини свештеницима! Христос је своју цркву основао као „царство“, а њене чланове је поставио за „свештенике“. Бити припадник тог царства значи бити свештеник.

У тексту Откривење 1,7 запажамо хитност мисије – Исус долази, и „заплакаће за њим“ народи, јер су изгубљени. Бог чезне за онима који су отуђени од Њега.

Дакле, књига Откривење почиње Божјом мисијом за људе.

Бог нас није само створио, већ нас је и откупио, и то по невероватној цени. Зашто би та истина требало да нам пружи тако пуно наде, без обзира на наше тренутне прилике?

ПОРУКЕ ТРИ АНЂЕЛА И МИСИЈА

Књига Откривење пружа нам снажно и живописно представљање теме о великој борби, можда најдраматичније приказане у тексту Откривење 12,12: „Веселите се небеса и ви који живите на њима. Тешко вама који живите на земљи и мору, јер ђаво сиђе к вама, и врло се расрдио, знајући да времена мало има.“ Тешко је замислити да би ишта у Светом писму могло да се разуме одвојено од мотива велике борбе, која ће свој врхунац достићи у последњим данима.

Прочитајте Откривење 14,6-12. Шта је овде описано и како су ти стихови повезани са нашом мисијом и поруком?

Од пресудне важности за мисију, Божју мисију, је порука, Божја порука, а то је еванђеље. Та порука је, у правом смислу речи, мисија. Свет треба да буде упозорен на оно што га чека, и сваки човек ће бити принуђен да направи избор – избор за живот или за смрт.

„Који није са мношвом, против мене је; и који са мношвом не сабира, просипа“ (Лука 11,23). Шта Исус овде каже што се директно односи на нашу мисију?

Поруке три анђела из Откривења 14 чине саму срж онога што смо ми, као адвентисти седмог дана, позвани да објавимо свету. Две теме су од суштинске, темељне важности за ту поруку: „вечно еванђеље“ (Откривење 14,6) и обожавање Створитеља. И у опису светих јављају се такође две теме: „Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12). Шта год друго да радимо – колико год добра да чинимо помажући људима – никад не смео изгубити из вида свој посебан позив и мисију, а то је да изгубљеном свету пружимо наду која је део „вечног еванђеља“, и да упозоримо свет на оно што ће га једног дана снаћи.

„Који није са мношвом, против мене је“ (Лука 11,23). Како разумете то што Исус овде каже? Зашто би те речи требало да нас наведу да преиспитамо где је наше срце заиста?

ЗАВРШНА КРИЗА

Исус је својим ученицима, као и нама, поручио следеће: „Идите дакле и научите све народе крстећи их ва име оца и сина и светога Духа, учећи их да све држе што сам вам заповиједао; и ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека. Амин“ (Матеј 28,19.20). То је Велики налог, а поруке три анђела, које упућују позив „свакоме племену и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6), једноставно су израз Великог налога из перспективе „садашње истине“ (видети: 2. Петрова 1,12).

Прочитајте следеће текстове: 1. Јованова 4,8; 2. Петрова 3,9; 1. Тимотију 2,4 и 1. Мојсијева 12,3. Зашто је свака група људи важна Богу?

Христова љубав обухвата цело човечанство, не искључујући ниједну групу људи. Насупрот теологији која учи да је Христос умро само за неку предодређену елиту, Библија јасно каже да је Христова смрт била у корист свих људи, без обзира на расу, етничку припадност или било који други фактор. Ако си људско биће, Христос је умро за тебе. И тачка. Једино спорно питање које још преостаје за свакога од нас је, *какав ћемо став заузети у одговору на Његову смрт?*

Када се Исус буде вратио, постојаће само две јасно разграничене групе људи – они који су се потчинили власти коју сотона остварује преко верских и политичких институција, као што је приказано у 13. и 17. поглављу Откривења, и они који су се потпуно потчинили Исусу Христу, и чија се вера огледа у томе што држе „заповијести Божије“ (Откривење 14,12).

Људи су од почетка имали доказе о томе ко је Бог, и о Његовом путу праведности и љубави (Римљанима 1,18-21). Зато ће свима који су живели у прошлим вековима бити суђено на основу тога како су сарађивали са Богом и како су живели – без обзира колико тога су разумели или нису разумели (Римљанима 2,11-16).

Али у време краја, долазиће до све веће поларизације и слобода савести се више неће поштовати. Људи ће бити приморавани да се придруже сотониној страни. Зато постоји хитна потреба да се еванђеље објави и да се разоткрију озбиљне вести о сотониним стратегијама. А то је управо оно чиме се баве поруке три анђела и што је циљ наше мисије.

Задржите се у мислима на чињеници да је Христос умро за вас лично. Постоји ли ишта што би могло да вас наведе на поми-сао да неко ваше дело, ма колико лоше било, није у потпуности плаћено Христовом смрћу на крсту?

УСПЕШНОСТ МИСИЈЕ

Шта представља успех у мисији? Можемо доћи у искушење да помислимо да је то број крштења, велика црква и висока стопа раста. Можда сматрамо да се успех састоји у томе да истина продре у свако племе и сваку етничку групу на земљи, што можемо убрзати коришћењем радија, интернета и телевизије. Мада је све то добро, ипак, морамо имати на уму оно што је Павле поручио заједници верних у Коринту: „Ја посадох, Аполо зали, а Бог даде те узрасте“ (1. Коринћанима 3,6). Другим речима, наш фокус треба да буде на процесу, а Божји фокус ће бити на расту.

Већ смо закључили да је циљ Божје мисије да се изгубљени у свакој групи људи на земљи спасу, тако што ће постати одани Исусови ученици, укључени у Његову мисију.

Прочитајте следеће текстове. Шта нам они говоре о карактеру Исусових следбеника?

2. Коринћанима 11,2 _____

_____

Исаија 30,21; Јован 10,27; Јован 16,12.13 _____

2. Солуњанима 2,9-11; Јеврејима 3,12.13; 1. Јованова 1,8 _____

1. Јованова 1,9; Откривење 7,14; Откривење 19,8 _____

Исусови ученици остају чисти и одани Исусу као што невеста треба да буде чиста пред својим вереником. Они следе Исуса који их води тихим и танким гласом Светог Духа. То подразумева и да ће их Он водити у мисионском раду за друге. Ти ученици нису подлегли превари. Они нису заведени на странпутицу сумњом, лажним учењима или неморалом. И не сматрају себе морално супериорним у односу на друге. Увиђају да су несавршени и да им је потребна Божја благодат и милост која чисти душу. Пошто су свесни тога, они су такође отворени за укор и савете других верника. Успех у мисији доводи до стварања такве врсте ученика.

Шта значи бити „чиста девојка“ пред Христом (видети 2. Коринћанима 11,2)? Како ми, као грешници, можемо бити такви пред Богом, и упућивати друге ка томе да постану непорочни пред Христом?

ЗАВРШЕНА МИСИЈА

Прочитајте Откривење 21,1-4 и Откривење 21,22-22,5. Који призор је ту описан?

Какав ће рај бити нова земља! Смрти и греха више неће бити, а сотона и зло ће бити уништени. Срешћемо се са својим Спаситељем пуним љубави и поново се спојити са вољенима. Нова земља ће такође бити насељена представницима свих етничких и језичких група.

Мисионски одбор Генералне конференције одобрио је стандарде према којима се утврђује да ли је нека група људи досегнута или не. „Досегнута група“ је она која има одговарајући број верника и потребне ресурсе да би могла ефикасно да сведочи остатку групе без потребе за спољном помоћи. То значи да одржава богослужења, да поседује Библије и другу литературу на матерњем језику и да постоје домаће црквене вође које могу да сведоче остатку популације без помоћи преводиоца.

„Недосегнута група“ је она која нема аутохтону заједницу верујућих адвентиста са одговарајућим бројем чланова и потребним ресурсима за ефикасно сведочење својој заједници без помоћи са стране.

Свака локална црква и област морају да одреде које су то групе у њиховој заједници које треба досегнути. Сада је право време да се улаже у Божју мисију стварања ученика међу свим групама људи, да бисмо убрзали повратак нашег Спаситеља и, на крају, живели са свима њима на новом небу и новој земљи који су нам обећани.

Изазов: Како ви убрзавате Христов повратак? Да ли сејете семе наде у срца оних који треба да чују добру вест? Да ли „заливате“ нове вернике помажући им да науче шта значи водити живот оданости и послушности Христу? Молите се за прилике да људима са ваше листе свакодневних молитви пренесете обећање о новој земљи.

Додатни изазов: Неки од ваших „ученика“ су можда спремни да прихвате Христа. То подразумева придруживање цркви или групи верника. Ставите се на његово или њено место и замислите да први пут присуствујете богослужењу у својој цркви. Какво би то искуство било? Колико је ваша црква спремна да прими и подучава нове људе? Да ли сте отворени за оснивање нових група верника, а не само за подупирање своје већ постојеће цркве? Осмислите стратегију за јачање у оним областима у којима сте слаби. Поделите своја размишљања са црквеним руководством и сарађујте с њима на спровођењу плана да постанете црква одлучнија у намери да ствара ученике.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Велики план откупљења успео је да свет потпуно врати у окриље Божје наклоности. Све што је изгубљено грехом сада је враћено. Не само човек, и Земља је откупљена да буде вечни стан послушних. Шест хиљада година сотона се борио да Земљу задржи у својој власти. Сада се остварила првобитна Божја намера коју је имао приликом стварања. 'Али ће свеци Вишњег преузети царство и држаће царство навек и довека' (Данило 7,18).“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 342 (оригинал).

Али пре него што то постане стварност, наша дужност је да сарађујемо са Богом у Његовој мисији и допремо до света са поруком упозорења, како би људи могли да је прихвате и узму учешћа у Божјем обећању о новом стварању.

„Чезнем да видим велико мноштво радника у делу за оне који нису упознати са доказима наше вере. Многи су примили велику светлост слушајући поруке три анђела, и сада би требало да објављују те поруке у свим деловима света. Желим да обавим свој део и утрем пут другима који носе светлост истине. Нека нам Господ помогне да обучемо Његов оклоп. Верни треба да се удруже у том свечаном делу изношења последњег упозорења свету.“ – Ellen G. White, *Letter 390*, 1907 (необјављено писмо).

Током овог тромесечја проучавали смо различите аспекте Божје мисије и могуће проблеме у вези с њом. Ове седмице завршили смо своју студију истраживањем кључева које нам пружа Откривење, да бисмо спознали како изгледа обновљени однос са Богом, а врхунац те књиге је визија остварене мисије – новог стварања и обновљене земље. Мада је тачно да ће тренутак уништења греха и патњи бити најстрашније време у историји Земље, Бог нам даје визију онога што ће се дешавати након тих дана, и пружа нам утеху и охрабрење обећањем да ће земља бити обновљена.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта је „вечно еванђеље“? Зашто је оно „вечно“? И зашто то учење мора бити темељ наше мисије?
2. Зашто стављамо такав нагласак на поруке три анђела? Како одговарате на тврдњу да би требало да се усредсредимо на Исуса, а не на нешто, наводно, тако „негативно“ као што су те поруке, које укључују нека веома јака упозорења?
3. Како вам је ово тромесечје помогло да боље разумете не само важност мисије, већ и како бисте ви и ваша црква могли на бољи начин да учествујете у њој, на шта сте и позвани?

ОКТОБАР

КНЕЗ ЖИВОТА

Понижавање цара

1. Н Ефесцима 5,18.
2. П Лука 22,15.
3. У Лука 2,11.
4. С 1. Јованова 5,11.
5. Ч Псалам 16,11.
6. П Лука 23,32–42.
7. С Псалам 18,2.

Господ живота

- Извор живота
Право пасхално јагње
Дете из Назарета
Господ живота
Извор сваке радости и задовољства
Једини сигуран Водич
Заштитник

Праведник

8. Н Јован 6,14.
  9. П 1. Јованова 3,5.
  10. У Откривење 5,13.
  11. С Ефесцима 2,8.
  12. Ч 1. Самуилова 2,2.
  13. П 1. Коринћанима 1,24.
  14. С Матеј 2,11.
- Пророк из Галилеје
Праведник
Милостиви Спаситељ
Избавитељ и Спаситељ свога народа
Вечна стена спасења
Мудрији од Соломуна
Новорођени Цар

Кнез живота

15. Н Дела 4,11.
  16. П Матеј 4,23.
  17. У Јован 5,40.
  18. С Исаија 46,4.
  19. Ч Псалам 73,24.
  20. П 1. Јованова 4,20.
  21. С 1. Петрова 1,18.19.
- Одбачени камен
Кнез живота
Једини извор помоћи
Онај који одржава људски род
Предиван Саветник
Невидљиви
Небески Првенац

Неисцрпан Извор

22. Н Откривење 2,1.
  23. П Лука 4,8.
  24. У Јован 8,2.
  25. С Јован 17,3.
  26. Ч Јован 11,48.
  27. П Јаков 1,17.
  28. С Јован 1,18.
- Прави Стражар у Господњем дому
Законити Владар
Дивни Учитель
Неисцрпан Извор
Господ славе
Онај од кога потиче све добро
Вечни ум

Бранилац истине

29. Н Матеј 26,38.
  30. П 1. Јованова 1,9.
  31. У Јован 1,17.
- Печат обећања
Спаситељ који опрашта грехе
Бранилац истине

НОВЕМБАР

ЦАР СВЕТИХ

Очекивани Ослободилац

1. С Лука 4,15. Кнез свих учитеља
2. Ч Матеј 16,18. Стена Израилевог спасења
3. П Захарија 10,1. Извор сваког духовног раста
4. С Лука 4,18. Очекивани Ослободилац

Пример

5. Н Јован 8,46. Невини Откупитељ
6. П Исаија 53,3. Човек бола
7. У Исаија 42,4. Кнез Емануило
8. С Лука 18,7. Пример
9. Ч Колошанима 1,17. Велико средиште
10. П Марко 6,31. Онај који пружа одмор
11. С Јеврејима 11,27. Невидљиви

Кнез Неба

12. Н Матеј 25,6. Цар над царевима...
13. П Матеј 4,16. Сунце Правде
14. У Јеврејима 3,4. Врхунски Градитељ
15. С Јован 5,22. Онај који је без кривице
16. Ч 5. Мојсијева 1,17. Већи од Мојсија
17. П Јеврејима 4,15. Кнез Неба
18. С Приче 17,3. Онај који прочишћава

Саосећајни Спаситељ

19. Н Малахија 3,17. Божји Посланик
20. П Јован 13,14. Слуга свима
21. У 1. Коринћанима 1,19. Божански Учитељ
22. С Псалам 103,13. Саосећајни Посредник
23. Ч Матеј 26,39. Јемац за грешни свет
24. П Марко 9,22. Саосећајни Спаситељ
25. С Захарија 2,8. Најдражи Љубљени

Цар светих

26. Н Матеј 12,8. Господар од Суботе
27. П Псалам 147,5. Бесконачни Помоћник
28. У 4. Мојсијева 24,5.6. Владар Израилја
29. С 1. Јованова 1,5. Светлост Сунца, Месеца и звезда
30. Ч Откривење 15,3. Цар светих

ДЕЦЕМБАР

СВЕДОК

1. П 1. Јованова 3,3. Бескрајна чистота
2. С 1. Мојсијева 16,13. Сведок

Сведок

3. Н Јован 1,10. Небески Посетилац
4. П 4. Мојсијева 21,9. Велика Жртва за грех
5. У 2. Коринћанима 8,9. Онај који је био сличан синовима човечијим
6. С Јован 10,30. Суверен Неба
7. Ч Ефесцима 2,20.21. Прави Темељ
8. П 1. Петрова 5,10. Божји Син
9. С Јован 17,24. Заступник на небу

Стражар

10. Н 1. Петрова 2,6. Ослонац
11. П Откривење 22,17. Велики Исцелитељ људске беде
12. У Јован 6,63. Извор непогрешиве мудрости
13. С Приче 15,3. Стражар
14. Ч 1. Јованова 2,2. Кнез оних који страдају
15. П Откривење 3,20. Гост
16. С Јован 1,30. Обећани

Сигуран Помоћник

17. Н Јован 1,14. Зачетник сваке истине
18. П Филибљанима 3,10. Откупитељ
19. У Исаија 41,10. Сигуран Помоћник
20. С Приче 30,5. Прави Тумач
21. Ч Лука 9,56. Неизрециви дар
22. П Галатима 3,27. Лични Спаситељ
23. С Јован 8,10. Безгрешни

Обећано семе

24. Н Јеврејима 4,12. Најмудрији Учитељ
25. П Јеврејима 7,14. Обећано семе
26. У Псалам 103,19. Законити Цар
27. С Откривење 13,8. Божје Јагње без мане
28. Ч Јован 12,35. Извор светлости
29. П Приче 18,10. Неисцрпан Извор снаге
30. С 1. Коринћанима 15,47. Други Адам

Јемац за људски род

31. Н Римљанима 6,23. Јемац за људски род

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Октобар	Новембар	Децембар
1. Амос 1-3	1. Лука 7-8	1. 1. Коринћанима 10-12
2. ” 4-6	2. ” 9-11	2. ” 13-16
3. ” 7-9	3. ” 12-14	
4. Авдија и Јона 1-4	4. ” 15-17	3. 2. Коринћанима 1-5
5. Михеј 1-4	5. ” 18-20	4. ” 6-9
6. ” 5-7	6. ” 21-22	5. ” 10-13
7. Наум 1-3	7. ” 23-24	6. Галатима 1-3
	8. Јован 1-3	7. ” 4-6
8. Авакум 1-3	9. ” 4-6	8. Ефесцима 1-6
9. Софонија 1-3	10. ” 7-9	9. Филибљанима 1-4
10. Агеј 1-2	11. ” 10-12	
11. Захарија 1-3	12. ” 13-15	10. Колошанима 1-4
12. ” 4-6	13. ” 16-18	11. 1. Солуњанима 1-5
13. ” 7-10	14. ” 19-21	12. 2. Солуњанима 1-3
14. ” 11-14	15. Дела 1-3	13. 1. Тимотију 1-6
	16. ” 4-6	14. 2. Тимотију 1-4
15. Малахија 1-4	17. ” 7-9	15. Титу и Филимону 1-3
16. Матеј 1-5	18. ” 10-12	16. Јеврејима 1-5
17. ” 6-8	19. ” 13-15	17. ” 6-9
18. ” 9-11	20. ” 16-18	18. ” 10-13
19. ” 12-13	21. ” 19-23	19. Јаков 1-5
20. ” 14-15	22. ” 24-26	20. 1. Петрова 1-5
21. ” 16-17	23. ” 27-28	21. 2. Петрова 1-3
	24. Римљанима 1-3	22. 1. Јованова 1-3
22. ” 18-20	25. ” 4-6	23. ” 4-5
23. ” 21-25	26. ” 7-9	
24. ” 26-28	27. ” 10-12	24. 2. и 3. Јованова
25. Марко 1-3	28. ” 13-16	25. Јудина посланица
26. ” 4-6	29. 1. Коринћанима 1-5	26. Откривење 1-4
27. ” 7-9	30. ” 6-9	27. ” 5-9
28. ” 10-13		28. ” 10-13
		29. ” 14-16
29. ” 14-16		30. ” 17-19
30. Лука 1-3		
31. ” 4-6		31. ” 20-22

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Октобар	Новембар	Децембар
1. Псалам 79.	1. Псалам 105,1-15.	1. Псалам 121.
2. Псалам 80.	2. Псалам 105,16-31.	2. Псалам 122.
3. Псалам 81.	3. Псалам 105,32-45.	3. Псалам 123.
4. Псалам 82.	4. Псалам 106,1-16.	4. Псалам 124.
5. Псалам 83.	5. Псалам 106,17-32.	5. Псалам 125.
6. Псалам 84.	6. Псалам 106,33-48.	6. Псалам 126.
7. Псалам 85.	7. Псалам 107,1-21.	7. Псалам 127.
8. Псалам 86.	8. Псалам 107,22-43.	8. Псалам 128.
9. Псалам 87.	9. Псалам 108.	9. Псалам 129.
10. Псалам 88.	10. Псалам 109,1-16.	10. Псалам 130.
11. Псалам 89,1-13.	11. Псалам 109,17-31.	11. Псалам 131.
12. Псалам 89,14-26.	12. Псалам 110.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,27-39.	13. Псалам 111.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,40-52.	14. Псалам 112.	14. Псалам 134.
15. Псалам 90.	15. Псалам 113.	15. Псалам 135.
16. Псалам 91.	16. Псалам 114.	16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 92.	17. Псалам 115.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 93.	18. Псалам 116.	18. Псалам 137.
19. Псалам 94.	19. Псалам 117.	19. Псалам 138.
20. Псалам 95.	20. Псалам 118,1-14.	20. Псалам 139.
21. Псалам 96.	21. Псалам 118,15-29.	21. Псалам 140.
22. Псалам 97.	22. Псалам 119,1-14.	22. Псалам 141.
23. Псалам 98.	23. Псалам 119,15-29.	23. Псалам 142.
24. Псалам 99.	24. Псалам 119,30-43.	24. Псалам 143.
25. Псалам 100.	25. Псалам 119,44-56.	25. Псалам 144.
26. Псалам 101.	26. Псалам 119,57-90.	26. Псалам 145.
27. Псалам 102,1-14.	27. Псалам 119,91-117.	27. Псалам 146.
28. Псалам 102,15-28.	28. Псалам 119,118-143.	28. Псалам 147.
29. Псалам 103.	29. Псалам 119,144-176.	29. Псалам 148.
30. Псалам 104,1-18.	30. Псалам 120.	30. Псалам 149.
31. Псалам 104,19-35.		31. Псалам 150.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ОКТОБРУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Кладово, Неготин	18,01	17,49	17,37	17,26
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	18,03	17,51	17,39	17,28
Вршац, Параћин, Ниш, Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија, Јагодина	18,05	17,53	17,41	17,30
Кикинда, Српска Црна, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац, Куманово, Велес	18,07	17,55	17,43	17,32
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	18,09	17,57	17,45	17,34
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	18,11	17,59	17,47	17,36
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	18,13	18,01	17,49	17,38
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	18,15	18,03	17,51	17,40
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	18,17	18,05	17,53	17,42
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	18,19	18,07	17,55	17,44
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	18,21	18,09	17,57	17,46
Мурска Сбота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	18,23	18,11	17,59	17,48
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	18,25	18,13	18,01	17,50
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слун, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	18,27	18,15	18,03	17,52
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	18,29	18,17	18,05	17,54
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	18,31	18,19	18,07	17,56
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошинь	18,33	18,21	18,09	17,58
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,35	18,23	18,11	18,00

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У НОВЕМБРУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Кладово, Неготин	16,17	16,08	16,02	15,55
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,19	16,10	16,04	15,57
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,21	16,12	16,06	15,59
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,23	16,14	16,08	16,01
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,25	16,16	16,10	16,03
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,27	16,18	16,12	16,05
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,29	16,20	16,14	16,07
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,31	16,22	16,16	16,09
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,33	16,24	16,18	16,11
Мурска Субота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16,35	16,26	16,19	16,13
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	16,37	16,28	16,21	16,15
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	16,39	16,30	16,23	16,17
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	16,41	16,32	16,25	16,19
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,43	16,34	16,27	16,21
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	16,45	16,36	16,29	16,23
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Пар, Дуги Оток, Вис	16,47	16,38	16,31	16,25
Копер, Лошињ	16,49	16,40	16,33	16,27
Ровињ, Пула	16,51	16,42	16,35	16,29

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ДЕЦЕМБРУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Кладово, Неготин	15,52	15,50	15,51	15,53	15,58
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	15,54	15,52	15,53	15,55	16,00
Сента, Кикинда, Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	15,56	15,54	15,55	15,57	16,02
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	15,58	15,56	15,57	15,59	16,04
Сомбор , Бачка Паланка, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,00	15,58	15,59	16,01	16,06
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,02	16,00	16,01	16,03	16,08
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина, Скопље , Велес	16,04	16,02	16,03	16,05	16,10
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	16,06	16,04	16,05	16,07	16,12
Мурска Собота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	16,08	16,06	16,07	16,09	16,14
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, Охрид	16,10	16,08	16,09	16,11	16,16
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука, Подгорица	16,12	16,10	16,11	16,13	16,18
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	16,14	16,12	16,13	16,15	16,20
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	16,16	16,14	16,15	16,17	16,22
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	16,18	16,16	16,17	16,19	16,24
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,20	16,18	16,19	16,21	16,26
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	16,22	16,20	16,21	16,23	16,28
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	16,24	16,22	16,23	16,25	16,30

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ЗАПАДНО-ЦЕНТРАЛНА АФРИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Камерунска мисија	997	628	117,948	27,338,000
Централна афричка мисија	142	132	16,518	31,719,000
Источна нигеријска унија	714	661	171,839	47,395,656
Источна сахелска мисија	217	387	28,779	94,565,000
Северна ганска мисија	1,027	1,125	198,113	15,345,335
Северна нигеријска унија	277	385	51,594	101,513,800
Јужна ганска унија	1,036	1,241	182,590	17,027,665
Западна афричка мисија	144	171	43,580	26,818,000
Западна нигеријска унија	318	476	61,505	62,489,544
Западна сахелска мисија	68	87	16,730	47,850,000
Укупно:	4,940	5,293	889,196	472,062,000

ПРОЈЕКТИ:

1. Адвентистичка школа за медицинске сестре и бабице, Абрепо Тикесе, Гана
2. Двојезична енглеско/француска основна школа, Банцун, Камерун